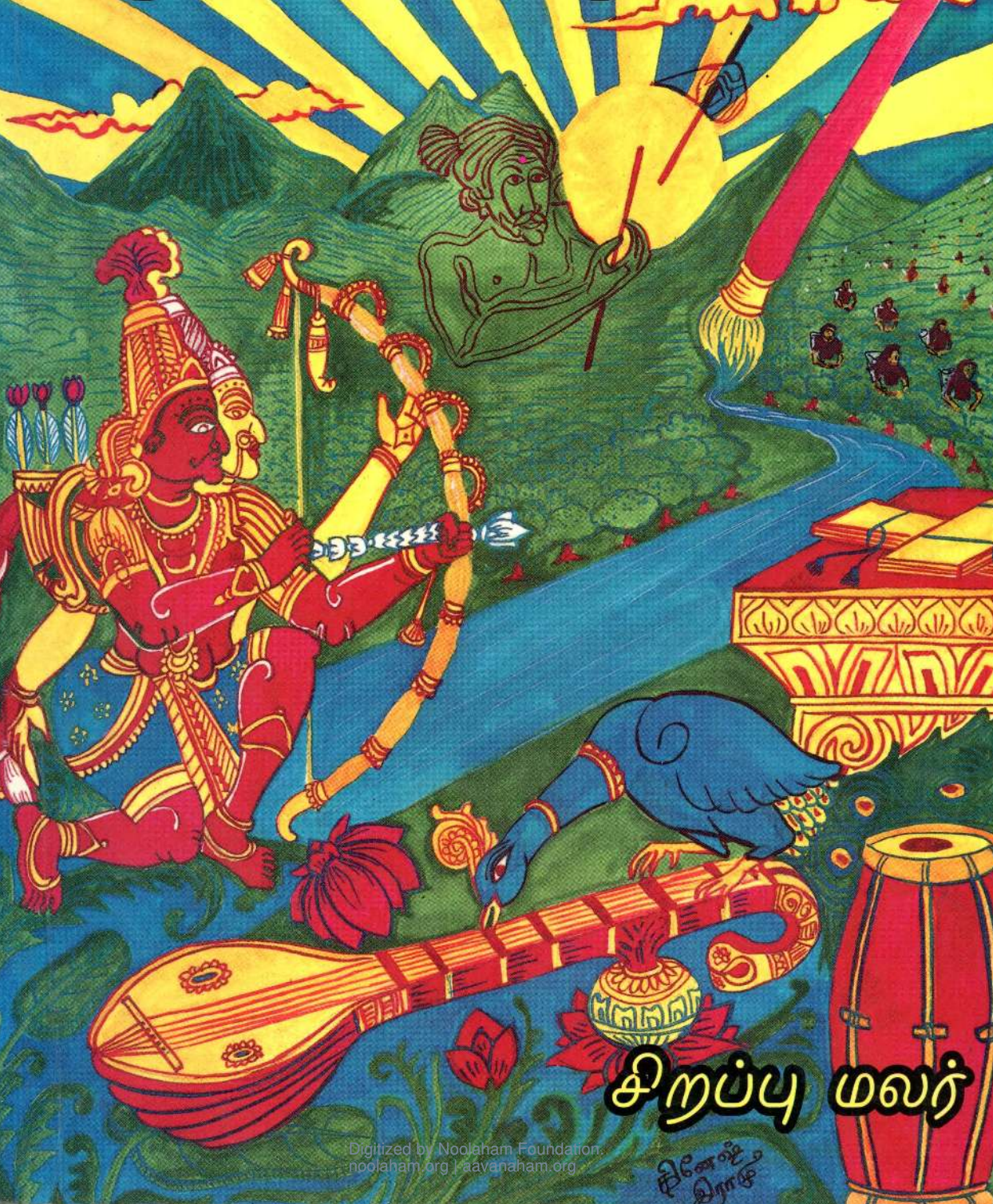

மத்திய மாகாண

தமிழ் சாகித்திய விழா - 2002

சிறப்பு மலர்

மத்திய மாகாண
தமிழ் சாகித்திய விழா 2002
 சிறப்புமலர்

“சூழ்கலி நீங்கத்
 தமிழ்மொழி ஓங்கத்
 துலங்குக வையகமே”

— டாரதி —

தொகுப்பாசிரியர்
 இரா. சி. இராமன்

வெளியீட்டுக் குழு

கே. வெள்ளைச்சாமி - தேவதாசன் ஜெயசிங்
 எஸ். எஸ். இராஜேந்திரன் - கமலினி கங்காதரன்

வெளியீடு

கல்லி, இந்துகலாசார, கைத்தொழில், சுரங்க,
 கனிப்பொருள் அபிவிருத்தி, சமூக சேவைகள்,
 புனருத்தர்ப்பண, தோட்ட உட்கட்டமைப்பு வசதிகள்,
 கால்நடை அலுவலர்கள் அமைச்சு
 கெட்டம்பே-கண்டி

மலையகத்தின் மறைந்த மரணிக்கங்கள்

படைப்பாளிகள்

கோ. நடேசய்யர்
சி.வி. வேலுப்பிள்ளை
குறிஞ்சித் திணைவன்
மலைத்தம்பி
க.ப. லிங்கதாசன்

மற்றும்

மலையக மக்களின் உரிமைக்காக உயிர் நீத்த
மாணவர்கள்

முல்லையா கோவிந்தன்
சிவனு இலட்சுமணன்

ஆகியோர்களை

இச்சாகித்திய விழா நிகழ்வில்

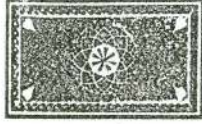
நினைவுக் கூறுவோம்.

உள்ளடக்கம்

ஆசிச் செய்திகள்	04
முதுபெரும் எழுத்தாளர் கே. கணேஷ் தி. ஞானசேகரன்.	21
மலையகத்தின் இரு சிறுகதைகள் கலாநிதி துரை. மனோகரன்.	31
பாட்டி சொன்ன கதை (சிறுகதை) நெளிவத்தை ஜோசப்	33
ஒரு கூடைக் கொழுந்து (சிறுகதை) என். எஸ். எம். ராமையா	39
மலையகத்தின் நிகழ்கலைகள் அந்தனி ஜீவா	47
நூலக அறைகூவல் இராசையா மகேஸ்வரன்	55
மலையகத்தின் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் சில சிந்தனைகள் இரா. சர்மிளாதேவி	58
வாசிக்கும் பழக்கத்திற்கு நமது வாரிகுகள் செ. நடராஜா	62
உரிமைகளை பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை மலையகம் தவறவிடக் கூடாது அருள் சத்தியநாதன்	65
ஆசிரியர் ஓர் உளவளவாளர் நவம் வெள்ளைச்சாமி	70
கண்டி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட கண்டி மாநகரம் இரா. அ. இராமன்	73
மலையகப் பெண்களின் தொழில் கல்வியும் வாழ்க்கை நிலையும் பற்றிய நோக்கு செல்வராணி இளங்கோ	78
மலையக நூல்களில் சில நனவிலி முகங்கள் ரா. நித்தியானந்தன்	81
20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வளர்ச்சிக்குமான மலையக முஸ்லிம்களின் கலாசார இலக்கியப் பங்களிப்புகள். கலாநிதி எம். எஸ். எம். அளஸ்	86
தி. ஞானசேகரனின் படைப்புலகம் இரா. சிவலிங்கம்.	91
சாகித்திய விழா மலர் கவிதைகள் ஒரு பார்வை பெனி யே.ச.	98
உண்மையே உலா வருக (கவிதை) கலாரதி பொன். பூபாலன்	101
மலைச்சுவடுகள் (கவிதை) மாரிமுத்து சிவகுமார்	102
கவிதையில் ஓர் கதை - வழிதேடும் விடியல் (கவிதை) பொகவந்தலாவ ஈஸ்டர்	103
மலைராணி (கவிதை) இக்பால் அலி	104
பொங்கு தமிழே பொங்கு (கவிதை) கம்பனை ரா. சேகர்	104
நவயுக நாயகர்களாய் நாம் (கவிதை) வெ. கணேசலிங்கம்	105
வாளை ஏந்து மலையக பெண்ணே (கவிதை) செல்வி கு. விஜிதா நவமணி	105
புதுவிதி சமைக்கவா (கவிதை) குறிஞ்சித் தென்னவன்	106
விருது பெறுவோர் விபரம்	107
மத்திய மாகாண சாகித்திய விழா குடும்பத்தினர்	108

ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති
இலங்கை சனாதிபதி
President of Sri Lanka

வாழ்த்துச் செய்தி

பாரம்பரிய இந்து கலாசாரத்தை எடுத்துக்காட்டும் 2002 தமிழ் சாகித்திய விழாவை முன்னிட்டு வாழ்த்துச் செய்தியொன்றை விடுக்கக் கிடைத்தமையையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இலக்கியம் எனப்படுவது, ஒரு நாட்டின் மக்களின் கலாசாரத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஒன்றாகும். பாரம்பரிய இந்து கலாசாரத்தின் மீதமைந்து வளர்ந்துவரும் தமிழ் இலக்கியம் ஒன்று காணப்படுவது குறித்து பல்லின சமூகமொன்று என்ற வகையில் இலங்கையரான எம்மால் உண்மையிலேயே பெருமிதங்கொள்ள முடிகின்றது. தமிழ் சிங்களம் ஆகிய இரு இலக்கியங்களும் தொன்று தொட்டு பரஸ்பரம் ஒன்றையொன்று போசித்துவளர்த்து வந்துள்ளன. இந்த வகையில் முழு இலங்கையரின் வாழ்வும் கலாசார ரீதியாகப் போசிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

இந்த சாகித்திய விழாவை ஏற்பாடு செய்வதற்கு அயராதுழைத்த, மத்திய மாகாண கல்வி, கைத்தொழில், சுரங்கங்கள், கணியவள அபிவிருத்தி, சமூக சேவைகள், புனர்வாழ்வு, தோட்ட உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் மற்றும் பண்ணைவளர்ப்பு விவகாரங்கள் அமைச்சர் கௌரவ வீராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் உள்ளிட்ட ஊழியர்களுக்கு எனது நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இறுதியாக, மலையக தமிழ் மக்களின் பேராதரவுடன் இடம்பெறும் 2002 தமிழ் சாகித்திய விழா சகல விதத்திலும் சிறப்புற வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கா
சனாதிபதி.
2002.09.19.

ශ්‍රී ලංකා අග්‍රාමාත්‍ය
இலங்கையின் பிரதம மந்திரி
Prime Minister of Sri Lanka

வாழ்த்துச் செய்தி

மத்திய மாகாண இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட தமிழ் சாகித்திய விழா 2002 இல் வெளியிடப்படவிருக்கும் மலருக்கு வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

கலை கலாசாரங்கள் எமது அன்றாட வாழ்வுடன் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையன. அவை எமது பரபரப்பான அன்றாட வாழ்வுக்கு சாந்தியையும் மன அமைதியையும் தர வல்லன. மத்திய மாகாண தமிழ்ச் சமூகத்தினரின் கல்வி, கலை, கலாசாரத்திற்கு நினைவு கூறத்தக்க பங்களிப்பினை நல்கிய கல்விமான்களையும் அறிஞர்களையும் ஒன்று கூட்டி மிகவும் பயனுள்ள கலந்துரையாடல்களை நடத்துவதற்கேற்ற சந்தர்ப்பத்தை இந்த விழா ஏற்படுத்துகிறது. மலையக மக்கள் உள்ளிட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தினரின் பாரம்பரிய இசை, நடனம், பாடல்கள் ஆகியவை இவ்விழாவிலே புத்தாக்கம் பெறுகின்றன. இவ்விழாவில் 2001ம் ஆண்டில் சிறந்த நூல்களை எழுதி வெளியிட்ட எழுத்தாளர்களும் பல்வேறு கலைத் துறைகளில் சிறந்த பணியாற்றிய கலைஞர்களும் பரிசில்கள் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்படுவது அவர்களையும் அவ்வத்துறை சார்ந்த ஏனையோரையும் ஊக்குவிப்பதாக அமையும்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் வி. இராதகிருஷ்ணன் அவர்கள் இந்த முக்கியமான விழாவை ஒழுங்கு செய்தமைக்காக அவருக்கும் விழா சிறக்க ஒத்துழைப்பு வழங்கிய அனைவருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழ் சாகித்திய விழா 2002 வெற்றி பெற வாழ்த்துகிறேன்.

ரணில் விக்ரமசிங்கா,
பிரதம மந்திரி
17.10.2002.

දුරකථන
Telephone
දුරකථන
Office

08-232498

08-232781

01-862547
066-22323

මධ්‍යම පළාතේ ආණ්ඩුකාරවරයා
ஆளுனர் மத்திய மாகாணம்
GOVERNOR CENTRAL PROVINCE

ප. ම. ප. }
P. O. Box } 6

ආණ්ඩුකාර ලේකම් කාර්යාලය
ஆளுனர், மாகாண அலுவலகம்
Governor's Secretariat

මළුතැන් විදාහසාල
மலிதளம் சதுரம்
Palace Square

M.I. 3792
Hon. Minister's Office Ministry of Industry,
Central Province
3rd October, 2002
04 OCT 2002

MESSAGE FROM THE HON. GOVERNOR - CENTRAL PROVINCE

It gives me a great pleasure to send a short message for the souvenir published on the occasion of the Tamil Sahitya Viza - 2002 which is now being held annually by the Ministry of Hindu Cultural Affairs.

I find that the Hon. Minister of Education, Social Services & Reconstruction, Mines and Mineral Resources Development, Estate Infrastructure and Animal Husbandry - V. Radhakrisnan has taken a very keen interest in staging this Cultural Event annually. It has been growing rapidly and becoming a very popular event year by year. Art and Culture is a part of our day to day life. This has been clearly shown by the Sahitya Viza celebrations held annually. This occasion has given an opportunity for all sections of the Tamil Community to show their talents whether it be in dancing, singing, writing or for that matter in every field of Art & Culture.

I am also glad to note that respected educationists, learned personalities and Artists who have rendered a memorable service to the Tamil Community in the Central Province are rewarded on this occasion.

I congratulate the Hon. Minister V. Radhakrishnan and his Officials for holding this successful event annually and wish them all success.

M.C. GOPALLAWA
GOVERNOR - CENTRAL PROVINCE

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மனித வள அபிவிருத்தி, கல்வி, மற்றும் கலாசார அலுவலகம் அமைச்சர்
Minister of Human Resource Development, Education & Cultural Affairs

எனது இல.
My No. }

உமது இல.
Your No. }

திகதி
Date. } Sept. 30, 2002.

MESSAGE

It is with great pleasure that I send this message on the occasion of the Tamil Sahitya Vizha - 2002.

The literature, not only provides the enjoyment to the human beings, but it also guides them to lead successful life. It also helps people belonging to various communities and nationalities to understand each other well and learn much about their different cultural values. I am of the view that it can play a major role to bridge the gap among the different communities and particularly between the Sinhalese and Tamils. I am aware that a number of Tamil words, terms and phrases are being used in the Sinhala vocabulary. Further more I wish to also state that the Tamil Literary Panel functioning under the purview of the Arts Council of this Ministry has been established with the main objective of promoting and preserving the Tamil literature.

I take this opportunity to wish all success to the Tamil Sahitya Vizha - 2002.

Karunasena Kodithuwakku
 Minister of Human Resources Development,
 Educational and Cultural Affairs.

Minister : 08-387384

08-385373

Fax : 08-387384

Secretary : 074-473846

08-387410

Office : 08-387410

Fax : 08-387410

My Ref :

Your Ref :

Date :

CENTRAL PROVINCIAL COUNCIL

V. RADHAKRISHNAN J.P.U.M

MINISTER

Ministry of Education, Industries, Mines and Mineral Development, Social Services and Rehabilitation,
Estate Infrastructure Facilities and Animal Husbandry Affairs

ஆசிச்செய்தி

“குழகலி நீங்கத் தமிழ் மொழி ஓங்க
துலங்குக வையகமே”

பனிபோர்த்த மலையகத்தின் மத்தியிலே மாநகராம் கண்டியிலே, மாண்புடன் வீற்றிருக்கும் திருத்துவக் கல்லூரியில் நடைபெறும் தமிழ் சாகித்திய விழாவின் சிறப்பு மலருக்கு ஆசிச் செய்தி வழங்குவதையிட்டு நான் பெரும் உவகை எய்துகிறேன்.

தமிழினம் சேமமுற வாழ வேண்டும் என்றால் தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்ய வேண்டும். அது மட்டுமா பழங்கால பெருமைகளை பலரிடம் பேசுவதில் பெருமையில்லை. பிறமொழிக் கலைகளை தமிழ் மொழியில் ஆக்கி சுவை புதிதாக, பொருள் புதிதாக, வளம் புதிதாக, சொற் புதிதாக இச் சாகித்திய விழா சிறப்பு மலர் அமைய வேண்டும்.

சங்க காலத்தில் முத்தமிழ் மன்னர்களால் தங்கத் தொட்டிலிலே கிடத்தப்பட்டு, தென்னவன் புகழிலே தவழ்ந்து, சங்கத் திருப்பிலே வளர்ந்த தமிழ் மங்கையின் வனப்பிலே நாம் மயங்கி, தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்பு மலர் மூலம் இசை வானொங்கும் இனிய கீதம் எழுப்பவும், இயல் பாரெங்கும் தமிழெனும் சோலையில் மணம் பரப்பவும் திடம் கொள்வோம். மாண்பு வாய்ந்த தமிழ் மொழியைப் புறக்கணிக்காது கறுத்தூன்றி நாம் கற்று, பண்டைதமிழ் நாகரிஊத்தை உணர்ந்து, பாரதியாரின் வாக்கியப்படி தமிழ் உலகெங்கினும் பரவி முன்னேற்றமடைய, காலத்திற்கேற்ப புதிய புதிய நூல்களைத் தமிழில் ஆக்கி சீரும் சிறப்புடையதாக வளம் படுத்தி தீந்தமிழின் சுவையை திக்குகள் எட்டும் எட்டச் செய்வோம். “தமிழ்” என்ற உணர்வினை எம் உள்ளத்தே கிளர்ந்தெரியச் செய்வோம்.

அண்டவெளி அனைத்தையும் வியாபித்து நிற்கின்றது வானம் என்கிறார்கள் விஞ்ஞானிகள். அத்தகைய வானம் போல் வியாபித்த இத்தமிழ் என்றென்றும் வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றேன்.

“தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்
அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்”

வே. இராதாகிருஷ்ணன்
கல்வி அமைச்சர்
மத்திய மாகாணம்

මධ්‍යම පළාත් සභාව
மத்திய மாகாண சபை
CENTRAL PROVINCIAL COUNCIL

ඩී. මද්‍යුගරාජා
துரை. மதியுகராஜா
D. Mathi Yugarajah

සභාපති
தலைவர்
Chairman

ஆசிச் செய்தி

“தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்
அந்த தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு
நேர்”.

மத்திய மாகாணசபை நடாத்தும் 6 வது தமிழ் சாகித்திய விழா 2002ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 23, 24 ம் திகதிகளில், மலையகத்தின் தலைநகராம் கண்டியில் நடைபெறுகிறது. இச் சாகித்திய விழா குழுத் தலைவர் என்ற ரீதியிலும், மத்திய மாகாணசபைத் தலைவர் என்ற ரீதியிலும் இம்மலருக்கு இச் செய்தியை தருவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

1988ம் ஆண்டு தாபிக்கப்பட்ட மத்திய மாகாண சபை, அன்றிலிருந்து இன்று வரை மாகாணத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களின் கலை கலாசாரத்தை முன்னெடுத்து செல்லவும், பேணிப் பாதுகாக்கவும் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கப்பூர்வமான பங்களிப்பைச் செய்து வருகிறது. அதன் ஒரு வெளிப்பாடே சாகித்திய விழாக்களாகும். பல தமிழ் இலக்கிய, கலை மன்றங்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் மாகாணசபை உதவி செய்து ஊக்குவிக்கின்றது. இவற்றுக்கெல்லாம் மாகாணசபையில் தெரிவு செய்யப்படுகின்ற கௌரவ தமிழ் உறுப்பினர்கள், பல்வேறு ஆலோசனைகளையும் பிரேரணைகளையும் சபையில் கொண்டு வந்து வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இவ்விழா கண்டியில் மிகச் சிறப்பாக வரலாறு காணாத வகையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ் பாரம்பரியக் கலைஞர்களுக்கு தமது திறமைகளையும் அதே நேரத்தில் அக்கலைகளின் அருமைகளையும் காட்ட நல்லதொரு களமாக அமைகிறது. இவ்விழாவில் சாதனையாளர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் சாகித்திய விருது வழங்கப்படுவதொரு சிறப்பம்சமாகும். தமிழ் மொழிக்கு எடுக்கப்படும் இவ்விழா மிகச்சிறப்பாக நடைபெற வாழ்த்துக்களையும் ஆசிகளையும் வழங்குகின்றேன்.

“தமிழன் என்று சொல்லடா தலை நிமிர்ந்து நில்லடா”.

துரை. மதியுகராஜா
மத்திய மாகாண சபைத் தலைவர்.
2002 சாகித்திய விழாக் குழுத்தலைவர்.

மத்திய மாகாண கல்விச் செயலாளரின் ஆசிச் செய்தி

தமிழ் சாகித்திய விழா 2002 ஐ வெகு விமர்சையாக நடாத்தும் இவ்வேளையில் எனது ஆசிச் செய்தியை வழங்க வாய்ப்புக் கிடைத்தமையை பெரிதும் மதிக்கின்றேன்.

சாந்தி, சமாதானம், சகோதரத்துவம் போன்ற வார்த்தைகளின் உள்ளார்த்தங்களை உண்மை வழிவமாக்கி, மத்திய மாகாணத்தினுள் வாழும் சகல சமூகத்தவர்களும் ஒன்றுபட்டு, தமிழ் சாகித்திய அங்கங்களையும் கலாசார அங்கங்களையும் நினைவு கூறும் இத்தருணத்தில் அதற்கான உயரிய தலைமைத்துவத்தை வழங்கிய மத்திய மாகாண கல்வி அமைச்சர் கௌரவ வே. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களையும் கௌரவத்துடன் நினைவு கூறுகின்றேன்.

சாகித்தியமானது ஒரு சமூகத்தினது உள்ளடங்களை வெளிக்கொணர்வுடன், அவர்களது அபிமானத்தையும் பெருமையையும் மேலோங்கிக்காட்டும் ஓர் அங்கமாகும். அதேபோன்று அச்சமூகத்தினருக்கு கல்வியறிவையும் மனமகிழ்ச்சியையும் பெற்றுத்தருவதோடு அவர்களது வாழ்க்கையை மேம்படச் செய்கின்றது. ஆதலால் சாகித்திய அம்சங்களை அவ்வாறே பாதுகாத்துக் கொள்வது நம் யாவரினதும் கடமைப் பொறுப்பாகின்றது.

இன்று நடாத்தப்படும் இத் தமிழ் சாகித்திய விழா 2002 ஆனது சகலவிதமாகவும் சிறப்பாக அமைய எனது நல்வாழ்த்துக்கள்.

விஜித பண்டார ஏக்கநாயக்க
செயலாளர்,
மத்திய மாகாண கல்வி கைத்தொழில் அமைச்சு.

දුරකථනය } 868921
தொலைபேசி } 887402
Telephone } 863460

දුරකථන
වැදිලි } 872095
Fax }

මගේ අංකය }
எனது இல. }
My No. }

ඔබේ අංකය }
உமது இல. }
Your No. }

இன்து ஸிவலிங்கம் ம. ப.
கன்தொழில் கால்நடைகள் பிரதி அமைச்சர்
முத்து சிவலிங்கம் ப. ப.
கமத்தொழில் கால்நடைகள் பிரதி அமைச்சர்
Muthu Sivalingam M. P.
Deputy Minister of Agriculture & Livestock

09.10.2002

வாழ்த்துச் செய்தி

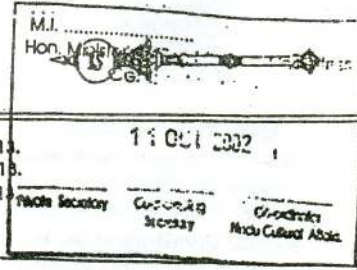
மலையகத்தின் தலைநகரிலே இம்முறை மிகச் சிறப்பாக மிளிரும் சாகித்திய விழாவிற்கு எனது இதயம் நிறைந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதில் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். மலையக மக்களின் சாகித்தியம் நீண்டதொரு வரலாற்றுச் சிறப்பைக் கொண்டதாகும். நாட்டுப்பாடலும், கூத்தும், குறிஞ்சிப் பள்ளும் எமது சாகித்திய சிறப்பிற்கான அம்சமாகும்.

இத்தகைய தனித்துவமான சிறப்புப்பெற்ற, பண்டைய இலக்கிய நயமிக்க கலைகளை, காலங்காலமாக பேணி போற்றி எமது மலையக மக்கள் வழிநடாத்தி வந்தமையினாலேயே, நாம் இன்று இத்தகைய சாகித்திய விழாக்களை வெற்றிகரமாக நடாத்தி வருகின்றோம். இந்நவீன காலத்திற்கேற்ப மலையக மக்களும் தம்மை இத்தகைய கலை நிகழ்வுகளிலே ஈடுபடுத்த வேண்டுமென எமது தலைவர் அமரர் செளமிய மூர்த்தி தொண்டமான் அவர்கள் கடந்த காலங்களில் மேற்கொண்ட பெரும் பிரயத்தனமே இன்று இது போன்ற விழாக்கள் மலர வழிகோலியது.

இந்நிகழ்ச்சியில் மலையக மண்ணின் சிறப்பிற்காக பங்காற்றி வந்துள்ள பல கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய மேதைகள் கௌரவிக்கப்படுவது மற்றற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. இப்போற்றத்தக்கரிய பணிகளை சிறப்பாக வருடாந்தம் நடாத்தி வரும் மத்திய மாகாண கல்வி, கலாசார அமைச்சுக்கும், அமைச்சருக்கும் எனது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்களையும், பாராட்டுக்களையும் இவ்வேளையில் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

முத்து சிவலிங்கம்
பிரதியமைச்சர்,
கமத்தொழில் கால்நடைகள் அபிவிருத்தி.

රාමයෝගරාජன் B. Sc. (Engg)
 இராமையா யோகராஜன் B. Sc. (Engg)
 RAMIAH YOGARAJAN B. Sc. (Engg)

பார்க்லேமென்ட் உறுப்பினர்
 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்
 MEMBER OF PARLIAMENT

23, මහා විද්‍යාල මාවත, කොළඹ - 13.
 23, මහා විද්‍යාල මාවත, කොළඹ - 13.
 23, MAHAVIDYALA MAWATHA, COLOMBO - 13.

දුරකථන / டைல் : 387621
 தொலைபேசி / டைல் : 387621
 TELE / FAX : 387621

இரண்டு தசாப்தங்களுக்குப் பின் இனியதொரு நிகழ்வு.....

மத்திய மாகாண இந்து கலாசார அமைச்சின் வழி நடத்தலில் வருடா வருடம் மிகச்சிறப்பான முறையில் நடாத்தப்படும் தமிழ் சாகித்திய விழா இம்முறையும் மிகச்சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்துடன் இவ்வாழ்த்துச் செய்தியை அளிப்பதில் பெருமை கொள்கிறேன்.

இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அங்கத்தவர்களுக்கு பாராளுமன்றத்திலும், மாகாணசபையிலும், பிரதேசசபை, உள்ளூராட்சி சபைகளிலும் அமைச்சுப் பொறுப்புக்களும், உறுப்பினர் பதவிகளும் கிடைத்த பின்பு எமது மக்களின் திறமைகளை இனம் கண்டு கௌரவிக்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தில் உருவானதே இவ்வாறான தமிழ் சாகித்திய விழாக்கள் என்பதே நிதர்சனம்.

மலையகக் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், கல்விமான்கள், சமய, சமூக, பெரியோர்கள் போன்ற சாதனையாளர்களை இனம் கண்டு அவர்களின் திறமைக்கும் சேவைக்கும் பரிவட்டம் கட்டுவதே இவ்விழாவின் நோக்கமாகும்.

இப்பொன் நிகழ்வு இம்முறை மலையகத் தலைநகர் கண்டி மாநகரில் சுமார் 22 வருடங்களுக்குப் பின் நடைபெறும் ஒரு தனித்தமிழ் விழா என்ற வகையில் மலையக சமுதாயம் மட்டுமின்றி உலகத்தமிழினமே பெருமைப்படும் ஒரு நிகழ்வாக அமைந்துள்ளது என்பதில் எவ்வித ஐயப்பாடும் எனக்கு இல்லை. அதன் பொருட்டு வெளியிடப்படும் இந்நினைவுமலருக்கு இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என்ற பாரிய அமைப்பின் தேசிய அமைப்பாளர் என்ற வகையிலும் தமிழ் மக்களின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் என்ற ரீதியிலும் எனது இதய பூர்வமான நல்வாழ்த்துக்களையும் ஆசிகளையும் தெரிவிப்பதோடு தமிழ் சாகித்திய விழா 2002 எல்லா வகையிலும் சிறப்புற வேண்டுமென வாழ்த்தி நிறைகொள்கிறேன்.

இரா. யோகராஜன்
 கொழும்பு மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்,
 இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தேசிய அமைப்பாளர்.

මධ්‍යම පළාත් සභාව
மத்திய மாகாண சபை
CENTRAL PROVINCIAL COUNCIL

தமிழ் சாகித்திய விழா 2002 கண்டி

மலையக மக்களின் பாரம்பரிய கலை கலாசாரங்களையும் வரலாற்று முக்கியத்துவங்களையும் பிரதிபலிக்கும் ஒரு விழாவாக மத்திய மாகாண கல்வி அமைச்சால் நடாத்தப்பட இருக்கும் தமிழ் சாகித்திய விழா மலையக மக்களின் பாரம்பரியத்தையும் கலை, கலாசாரங்களையும் பிரதிபலிப்பதோடு, மலையகத்தில் இலைமறைகாய்களாக மறைந்திருக்கும் கலைஞர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் ஊக்குவிக்கும் முகமாக இவ் விழா அமையவேண்டுமென எனது இதய பூர்வமான வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

எஸ். அருள்சாமி
மத்திய மாகாண சபை உறுப்பினர்.

මධ්‍යම පළාත් සභාව
மத்திய மாகாண சபை
CENTRAL PROVINCIAL COUNCIL

தமிழ் சாகித்திய விழா

தாரணி போற்றும் தமிழுக்கு விழா எடுப்பது என்பது தமிழை வளர்ப்பதற்கு எடுக்கும் இன்னுமொரு முயற்சியாகும்.

“சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்
கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்திங்கு சேர்ப்பீர்”.
என்றார் பாரதி

தமிழ் தொண்டாற்றுவதற்கு எவ்வளவு பரந்த உலகம் உண்டு என்பதும், இப்பரந்த உலகை சற்று ஆராய்வது சிறந்த தொண்டாகும் என்பதும் அறிஞர்களுக்கு நன்கு புலனாகும். ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் தன்னால் இயன்ற மட்டும் தான் பெற்ற செல்வம் இவ்வையகம் பெறுக என்னும் குறிக்கோளோடு தொண்டாற்ற வேண்டும்.

மத்திய மாகாண கல்வி அமைச்சு தொடர்ச்சியாக சாகித்திய விழாக்கள் நடத்தி மலையகத்தில் உள்ள இலக்கிய வாதிகளுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் பல சந்தர்ப்பங்கள் கொடுத்து அவர்கள் வளர ஊக்குவிக்கின்றது. இதற்கு காரணகர்த்தாவான அமைச்சர் கௌரவ இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களை நாம் போற்ற வேண்டும்.

நாடு, மொழி, சமுதாயம், சமயம், தத்துவம், அரசியல், காதல், வீரம், அன்பு, அறம், மக்களின் விடுதலை, ஆன்ம விடுதலை, சர்வதேசியம், சமரசம், சமத்துவம், ஒருமைப்பாடு முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் கருத்தைச் செலுத்தி எமது மக்களுக்கு ஊட்டுவதற்கு இந்த சாகித்திய விழா பயன்படுகின்றது. தமிழிலே அனைத்தும் உண்டு. அதை தக்க விதத்தில் பயன்படுத்தினால் எமது மக்கள் வாழ்வு சிறக்கும்.

2002ம் ஆண்டு நடைபெறும் தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்பாக அமைய வாழ்த்துவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

அன்புடன்
எஸ்.ஏ.கந்தசாமி,
மத்திய மாகாண சபை உறுப்பினர்.

தலைவர் } 06-327384
Member } 06-323773
கலை }
கூட்டு } 06-327384
பே }
ணி }
பொது } 074-473844
கிணறு }
Secretary }
கிணறு } 06-326288
பொது }
கூட்டு } 06-327410
பே }

தலைவர் }
Member }
by Ref }

தலைவர் }
Secretary }
Your Ref }

தலைவர் }
Member }
by Ref }

மத்திய மாகாண சபை

CENTRAL PROVINCIAL COUNCIL

අධ්‍යාපන, කර්මාන්ත, පස් හා කෘෂි පනස්කර, සමාජ සේවා හා පුනරුත්ථාපන,
වන සම්පත් සංරක්ෂණය, සහ සම්පත් සංරක්ෂණය සඳහා දායකත්වය

உலர், கைத்தொழில், தரக்க, கணிப்பொருள் அபிவிருத்தி, சமூக சேவைகள், மூலத்தொண்டி,
தொடர், உட்கட்டமைப்பு வசதிகள், சுற்றுச்சூழல் அழிவுகளைத் தடுப்பது.

Ministry of Education, Industries, Mines and Mineral Development, Social Services and Rehabilitation,
Estate Infrastructure Facilities and Animal Husbandry Affairs.

ஆசிச் செய்தி

சாகித்தியம் என்பது ஒரு தமிழ் சொல் அல்லாத பொழுதிலும், கலை கலாசாரம் பண்பாடு போன்ற தமிழ் சொற்களுக்கு நிகரான ஒரு சொல்லாக இது வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இன மொழி பேதமின்றி இச் சொல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, பல தென்கிலக்காசிய நாடுகளிலே விருதுகள் இப் பெயரிலே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. எனவே தான் மத்திய மாகாணத்திலே தமிழுக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் அவர் தம் கலாசார விழுமியங்களை வெளிகொணர்வதற்காக எடுக்கப்பட்டு வரும் இவ் விழாவும் தமிழ் சாகித்திய விழா என்ற பெயரிலே வழங்கி வருகிறது.

மத்திய மாகாண இந்து கலாசாரப் பிரிவின் தலைமைப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு நடைபெறும் மூன்றாவது சாகித்திய விழா இவ்விழாவாகும். ஏனைய இரு விழாக்களைப்போல் அல்லாது இவ் விழா பல பரிமாணங்களில் வித்தியாசப்பட்டுள்ளதாகத்தான் எனக்குத் தெரிகிறது. அதற்குக் காரணம் கடந்த விழாக்களில் எம்க்கு கிடைத்த அனுபவமும் இந்த விழாவினை பொறுப்பேற்றி நடாத்திக் கொண்டிருக்கும் குழுவுமே ஆகும். 2002 ஆம் ஆண்டு மத்திய மாகாண அமைச்சரவையிலே இந்துக் கலாசார பிரிவு மறுக்கப்பட்டாலும் கௌரவ வே. இராதகிருஷ்ணன் அவர்களின் விடா முயற்சியினாலும் இவ் அலகு உத்தியோக பற்றற்ற முறையிலேனும் தம் செயற்பாடுகளை இடைநிறுத்தாது தொடர்ந்து வருகிறது.

விழாக்கள் போன்ற நிகழ்வுகள் காலப்போக்கில் அழிந்து விட்டாலும் அவ்விழாவினை ஒட்டிப் பிரசுரிக்கப்படும் விழா மலர்கள் போன்றன பல காலம் அவ்விழாவினை நினைவு கூறத்தக்கன. எனவே மலருக்காக பூரணமாய்த் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட இரா. அ. இராமன் அவர்களுக்கும் விழா மலர்க் குழுவுக்கும் எம்மோடு தோளோடு தோள் நின்று உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் தோழர்களுக்கும் நன்றி கூறி, விழா வெற்றி பெற எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டி நிறைவு செய்கின்றேன். வணக்கம்.

நன்றி.

வி. சாந்தகுமார்

இணைப்பாளர்,

இந்து கலாசார அலுவல்கள்.

தொலைபேசி } 08-387384
 தொலைக்கேள்வி } 08-385373
 தொலைநகல் } 08-387384
 தொலைபேசி } 074-473846
 தொலைநகல் } 08-386253
 தொலைபேசி } 08-387410

உங்கள் கவனம் }
 My Ref }
 உங்கள் கவனம் }
 Your Ref }
 தேதி }
 Date }

மத்திய மாகாண சபை
 CENTRAL PROVINCIAL COUNCIL

கல்வி, கைத்தொழில், கரங்க, கனிப்பொருள் ஆய்விருத்தி, சமூக சேவைகள், புனருத்தர்ப்பணம்,
 தொட்ட உட்கட்டமைப்பு வசதிகள், கால்நடை அலுவலகங்கள் ஆகைச்சே.
 Ministry of Education, Industries, Mines and Mineral Development, Social Services and Rehabilitation,
 Estate Infrastructure Facilities and Animals Husbandry Affairs.

ஆசிச்செய்தி

மலையகத்தைப் பொறுத்த வரையிலே, பல இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் இன்றுவரை தமக்கேயுரிய கலைகளையும், சமய கலாசார பண்பாட்டம்சங்களையும் பேணிப் பாதுகாத்து வருவது சிறப்பம்சமாகும். இப்பண்புகளைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் வகையிலே, கண்டி மாநகரில் தமிழ் சாகித்திய விழா கொண்டாடுவதையிட்டும் இவ் விழாவில் சாகித்திய மலர் வெளியிடப்படுவதையிட்டும் அதற்கு ஆசிச் செய்தி வழங்குவதையிட்டும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

பொதுவாக நோக்குகின்றபோது மலையக மக்களுக்கு வாழ்க்கையில் பிடிப்பினையும் பற்றுதலையும், மகழ்ச்சியையும் நம்பிக்கையையும் அளிப்பதிலே கலைகளும் பண்பாட்டு அம்சங்களும் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றதைக் காணலாம். இவ்வாறான தனித்துவ அம்சங்களை அழியவிடாமல் பாதுகாத்து எமது எதிர்கால சமூகமும் எமது பாராம்பரியங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதை வலியுருத்தும் ஒரு நிகழ்வாகவே இச்சாகித்திய விழா அமைவது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே தமிழ் மக்களின் கலை கலாசாரங்களைப் பேணிப்பாதுகாத்து அவை மிளிர் வழிவகுத்த சாகித்திய விழா சிறப்புறவும் இவ் விழாவில் வெளியிடப்படும் சாகித்திய விழா மலர் சிறப்புற அமையவும் எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களையும் ஆசிகளையும் நல்குகின்றேன்.

நன்றி.

மு. துரைசாமி
 அமைச்சரின் பிரத்தியேக செயலாளர்.

கண்டி மாநகர சபை
MUNICIPAL COUNCIL - KANDY

ஆர். சரவணன் ஜே. பி.
சபை உறுப்பினர்
ஓர். கர்ணை க. பி.
கண்டி மன்றம்
R. Saravanan J. P.
Council Member

வாழ்த்துச் செய்தி

மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழா தனிச் சிறப்புக்களுடன் கண்டியில் நடைபெற உள்ளது. அதை முன்னிட்டு வெளியிடப்படுகின்ற இம்மலருக்கு வாழ்த்துச் செய்தியை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியல் நிலைமைகளே அவ்வக் காலங்களில் தோற்றம் பெறுகின்ற கலை இலக்கியங்களின் கருப் பொருளாகின்றன. குறிப்பிட்ட ஒரு கால எல்லையின் சமூக ஆய்வுக்கும் பெறப்படுகின்ற முடிவுகளில் இருந்து எதிர் கால வழியைச் செப்பனிடவும் இப்படைப்புக்களே துணை புரிகின்றன. அத்தகைய பாரிய ஒரு சமூகக் கடமையினை நிறைவேற்றும் கலை இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் கௌரவிக்கப்படுவது இவ்விழாவின் சிறப்பம்சமாகும்.

அத்துடன், பழம்பெருமைகளை மட்டும் கொண்டிராது புதிய நூற்றாண்டின் அனைத்துத் துறைகளிலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ளக்கூடிய சமூகமாக பெருந்தோட்டத்துறை சமூகத்தை மாற்றீடு செய்யக் கூடிய வழிவகைகளை திட்டமிட இவ்விழாவை ஆரம்ப களமாக பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது எனது அவா.

தமிழ் சாகித்திய விழாவையொட்டி வெளியிடப்படும் இச்சிறப்பு மலர் தன் நோக்கில் சிறக்கவும், விழா இனிதே நிறைவு பெறவும் வாழ்த்துகின்றேன்.

ஆர். சரவணன்
கண்டி மாநகர சபை உறுப்பினர்.

தொகுப்பாசிரியர் எண்ணத்திலிருந்து.....

எமது தாய் மண்ணில்
தமிழுக்கு விழாக்கள்
எடுத்துச் சிறப்பித்தவர்கள் பலர்.
தமிழுக்கு மட்டும்
இவர்கள் விழா எடுக்கவில்லை.

அதன் சிறப்பை,
அதன் செழுமையை,
அதன் பெருமையை,
எழுது கோல் ஏந்திய
இலக்கிய மேதைகளையும்
கலைகளை அரங்கேற்றியவர்களையும்
இவர்கள் கௌரவித்து சிறப்பித்த
மலையக சாகித்திய விழா
கண்டியில் நடைபெறும்
இவ்வேளையில்,
அவர்களையும் நினைவுக் கூறுவது
யிகப் பொறுத்தமாகும்.

தமிழுக்கு,
தமிழ் அன்னைக்குப் பெருமை
சேர்த்தவரும்,
முதல் உலகத் தமிழ்
ஆராய்ச்சி மாநாட்டை நடாத்தி,
உலகத் தமிழர்களுக்கு
உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றுத்
தந்தவருமான
தமிழ் அறிஞர்
வண. தனிநாயக அடிகளார்,
இந்துக் கலாசார முன்னாள்
அமைச்சரும்
மலேசியா நாட்டின்
இலங்கைக்கான முன்னாள்
தூதுவருமான
செ. இராசதுரை.
இந்து கலாசார
முன்னாள் இராஜாங்க அமைச்சர்
பி. பி. தேவராஜ்,
மத்திய மாகாண முன்னாள்
தமிழ் கல்வி அமைச்சர்
வி. புத்திரசிகாமணி.
ஆகியோரின் அடிச்சுவட்டைப்
பின்பற்றி,
வீறுநடைப் போட்டு,

மத்திய மாகாணத்தில்
இரண்டு தமிழ் சாகித்திய விழாக்களை
நடாத்தி தமிழுக்கு,
தமிழ் அன்னைக்குப் பெருமை
சேர்த்துக் கொண்டுள்ளார்
மாண்புமிகு அமைச்சர்
வே. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்.
தனது மூன்றாவது
தமிழ் சாகித்திய விழாவினை
மலையகத்தின் சிறப்பு மிக்க
கண்டி மாநகரில்
நடாத்துகின்றார் அவர்.
மத்திய மாகாண சபையின்
கௌரவ தலைவர்.
துரை. மதியுகராஜா அவர்களின்
தலைமையில்,
இவ்விழா சிறப்புப் பெறும் என்பது
திண்ணமே.
கண்டி வாழ் தமிழ் பேசும்
மக்கள் ஒன்றிணைந்து
மத்திய மாகாண
இந்து கலாசார அமைச்சின் ஊடாக
இப்பெரு விழாவை
முன்னெடுத்துச் செல்கின்றனர்.
நூல்கள், சஞ்சிகைகள்,
விழா மலர்கள்
வாசகர்களை சென்றடைய
படைப்புக்கள் இலகுவாக்கப்பட
வேண்டும்.
ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளும்
இறுக்கமான படைப்புகளும்
வாசகனை பயமுறுத்தக் கூடாது.
ஆகவேதான்,
இம்முறை மலரும்
இச்சாகித்திய விழா சிறப்பு மலர்
வாசகனைச் சென்றடைய
சில புதுமைகளைப் புகுத்தி
உங்கள் கரங்களில்
தவழவிட்டுள்ளோம்.

இம்மலர் மூன்று பிரிவுகளாக
அமைக்கப்பட்டுள்ளது.
மலையகம் சார்ந்த
கட்டுரைகள்,

நெஞ்சில் என்றும் நிறைந்த
 மலையக சிறுகதைகள்,
 சாகாவரம் பெற்ற
 மலையக மாணிக்கங்கள் பற்றிய
 ஒரு கீற்று,
 மலையக கவிதைகள்
 போன்ற அம்சங்கள்
 இம்மலரில் அடக்கப்பட்டுள்ளது.
 இம்மலரின் அட்டைப்படம்
 பலரின் கவனத்தையும் ஈர்த்த
 ஒரு அட்டைப்படமாகும்.
 மாண்புமிகு அமைச்சர் முதல்
 இன்னும் பலரை வியக்க வைத்த
 ஒரு சிறந்த ஓவியமாகும்.
 இந்த அருமையான ஓவியத்தை
 வரைந்துத் தந்தவர்
 கண்டி திரித்துவக் கல்லூரி
 மாணவன்
 தினேஸ்குமார் ராமு ஆவார்.
 “கடுகு சிரிதானாலும் காரம் பெரிது”
 என்பது போல
 இளம் வயதிலேயே சிறந்த
 ஓவியராக திகழும்
 இவரை வாழ்த்துவோம்.
 இம்மலரை ஆக்கும் பணியினை
 எமக்களித்த
 நல்ல உள்ளங்களுக்கு
 நன்றி.
 இம்மலர் சிறப்பாக மலர்
 என்னோடு இணைந்து
 செயல்பட்ட
 இம்மலர் குழுவின்
 கவிஞர் கே. வெள்ளைச்சாயி,
 கவிஞர் தேவதாசன் ஜெயசிங்,
 இந்து கலாசார உத்தியோகத்தர்
 திருமதி கமலினி கங்காதரன்,
 எஸ்.எஸ். இராஜேந்திரா
 ஆகியோர்களுக்கு
 நன்றிகள்.

படைப்புகளை
 தந்துதலியவர்களுக்கும்
 படங்களை தந்துதலிய
 புனைப்படப்பிடிப்பாளர்
 சின்ன சதீஸுக்கும்
 வாழ்த்துச் செய்திகளை

அனுப்பிய
 பெரியார்களுக்கும்
 நன்றி கூறுகின்றோம்.
 இச்சிறப்புமலர் வெளியீட்டின்
 எங்களது நெடும் பயணத்தில்
 கலந்து ஆக்கத்தையும்
 ஊக்கத்தையும் தந்து
 உதவிகள் பல புரிந்த
 வி. சாந்தகுமார்,
 இரா. சிவலிங்கம்,
 ஆர். நித்தியானந்தன்,
 இரா. சர்மிளாதேவி,
 ராஜா ஜென்கின்ஸ்,
 பெனி
 ஆகியோர்களுக்கும்
 எங்களது
 நெஞ்சம் நிறைந்த
 நன்றிகள்.

இச்சிறப்பு மலர்
 சிறப்பாக வெளிவருதற்கு
 இரவு பகலாக
 என்னோடு ஒத்துழைத்த
 பிரின்டெக்ஸ் நிறுவனத்தைச்
 சேர்ந்த
 எம்.எச்.எம்.ஸாபீர்
 கணணி வடிவமைப்பாளர்கள்
 எம்.பனீல்
 எஸ்.எம். பாரிஸ்
 ஏ.ஏ.எம்.ஸஹ்ரான்
 எம்.சப்ராஸ்
 எம்.எம்.ரிஸான்
 ஆகியோர்களுக்கும்
 எங்களது இதயம் நிறைந்த
 நன்றிகள்.

மலரை விரித்து நுகருங்கள்.
 அதன் மனம் உங்களை கவர்ந்தால்
 எமக்கு உங்கள் கருத்தை
 எழுதுங்கள்.
 நன்றி,
 வணக்கம்.

என்றும் அன்புடன்
 இரா. அ. இராமன்
 (தொகுப்பாசிரியர்)

முதுபெரும் எழுத்தாளர்

கே. கணேஷ்

தி. ஞானசேகரன்

யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். இலங்கை மருத்துவக் கல்லூரியில் பயின்று, மருத்துவ அதிகாரியாகக் கடமை புரிபவர். கலையுட்பட்டதாரி, நாவலரசிரியர், சிறுகதையாசிரியர், பத்திரிகையாளர், விமர்சகர், பேச்சாளர், எனப் பல்துறை ஆற்றல் மிக்கவர். மாணுட நோக்கமும் மனித நேயமும் மிக்கவர். இவரது நாவல்களாக புதிய சுவடுகள், குருதிமலை, வயத்துச் சிறைகள், கவ்வாத்து ஆகியனவும் சிறுகதைத் தொகுதிகளாக காலதரிசனம், அல்ஷேசனும் ஒரு பூனைக் குட்டியும் ஆகியனவும் வெளிவந்துள்ளன. இவர் ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் விளங்குகின்றார். இவரது குருதிமலை, புதிய சுவடுகள் நாவல்கள் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல விருதினையும் வயத்துச் சிறைகள், கவ்வாத்து ஆகிய நாவல்கள் மத்திய மாகாண சாகித்திய மண்டல விருதினையும் பெற்றன. இவரது படைப்புக்கள் பல புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. மலையக இலக்கியத்திற்கு புதிய உரமும் உத்வேகமும் கொடுத்தவர்களுள் இவரும் ஒருவராவார். மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியின் எம்.ஏ. வகுப்புக்கு பாடநூலாக குருதிமலை விளங்குவது இவரது படைப்புக்களுக்குக் கிடைத்த மகுடமாகும். இவரது சிறுகதைத் தொகுதியான அல்ஷேசனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும் இலங்கை சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணி பட்டப்படிப்புக்குப் பாடநூலாகவுள்ளது.

இலங்கையில் மலையகப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை தொடங்கி ஏறத்தாழ நூறு வருடங்களின் பின்னரே மலையக ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின.

1920இன் பின்னர், தேசபக்தன் கோ.நடேசையர், அப்துல் காதிழும் புலவர் ஆகியோர் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். இவர்களே மலையக எழுத்துலகின் முதற் பரம்பரையினர்.

இவர்களையடுத்து 1930களில் எழுத்தத் தொடங்கிய சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, கே.கணேஷ் ஆகிய இருவரும் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் இரண்டாம் தலைமுறையினர். இவர்களது எழுத்துப்பணியுடன் மலையக இலக்கியம் மறுமலர்ச்சியும் உத்வேகமும் பெறத்தொடங்கியது.

கே.கணேஷ் அவர்கள் கண்டியை அடுத்துள்ள அம்பிட்டிய என்னும் இடத்தில் உள்ள 'தலைப்பின்னாவ' என்னும் தோட்டத்தில் திரு.கருப்பண்ண பிள்ளை அவர்களுக்கும் வேளூர்மாணுக்கும் ஏகபுத்திரனாக 02-03-1920இல் பிறந்தார். இவரது பெற்றோரும் மூதாதையரும் தமிழகத்தின் திருச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தத்துமங்கலம் என்ற சிற்றூரில் இருந்து இலங்கைக்கு தலாத்துலாவில் வந்து குடியேறியவர்கள். கணேஷ் அவர்களுக்குத் தாய் தந்தையர் இட்டபெயர் சித்திவிநாயகம். ஆனாலும் வீட்டுப் பெயராகிய 'கணேசன்' என்பதே எழுத்துலகில் கணேஷ் ஆகி நிலைகொண்டுவிட்டது.

கணேஷ் தனது ஆரம்பக்கல்வியை தோட்டத்து எல்லையில்ருந்த பெண்கள் பாடசாலை ஒன்றில் சிங்கள மொழியிலே கற்றார். அதேவேளை அவரது தாயார் தமிழ் மொழியை வீட்டிலே சிறந்த முறையில் கற்பித்தார். தேவார திருவாசகங்களின் நீதி நூல்கள் ஆகியவற்றைக் கற்பித்ததோடு தமிழகத்திலிருந்தும் அஞ்சல் வழியாக பல நூல்களைப் பெற்றுப் படிக்கக்கொடுத்தார். இதன் காரணமாக சிறுவயதிலேயே கணேஷ் அவர்களுக்குத் தமிழ்மீது ஒரு தனிப்பற்று ஏற்பட்டது.

கணேஷ் தனது இடைநிலைக் கல்வியை கண்டியிலுள்ள புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் (St Anthony's College) ஆங்கில மொழியில் பெற்றார். பள்ளியில் தமிழ் வகுப்புகளே இருக்கவில்லை. தாய்மொழியில் பேசினாலும் தண்டனை என்ற நிலைமை இருந்தது. அக்காலத்தில், முப்பதுகளில் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தாக்கம் இலங்கையிலும் பரவியிருந்தது. இந்திய விடுதலை வீரர் சுபாஷ்சந்திரபோஸ் அவர்களின் பெயரில் கண்டியில் அமைந்திருந்த 'போஸ் சங்கத்' தின் தொடர்பு கணேஷுக்கு ஏற்பட்டது. அங்குள்ள வாசிகசாலையில், இந்தியாவில் இருந்துவந்த தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளும், இந்திய விடுதலை இயக்கம் குறித்த சஞ்சிகைகளும் இவருக்கு வாசிக்கக் கிடைத்தன. இவற்றைத் தொடர்ச்சியாக வாசித்ததினால் அந்நிய ஆட்சியில் ஒரு வெறுப்பு கணேஷுக்கு ஏற்பட்டதோடு இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றிய ஆர்வமும், நாட்டு விடுதலை இயக்க உணர்வும் ஏற்பட்டன. ஆங்கில மொழிமீது பற்றுக்குறைந்து தமிழ்மொழிமீது பற்று அதிகமாகியது. போஸ் சங்கத்தில் தமிழ் ஆர்வலர்களின் நட்பும் இளைஞனான கணேஷுவுக்குக்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

கிடைத்தது.

போஸ் சங்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவராக இருந்தவரும் மகாத்மா காந்திக் கல்லூரியிலும் (தற்போதைய Hindu senior school) தனியார் ஒருவர் நடத்திய மத்திய கல்லூரியிலும் (Central College) ஆசானாக இருந்தவருமாகிய திரு முத்தராமலிங்கம் என்பவர், கணேஷ் அவர்களின் தமிழ் ஆர்வத்தைக் கண்ணூற்று, அவரைத் தமிழகம் சென்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்ந்து கல்விகற்கும்படி ஆலோசனை கூறினார். அத்தோடு அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்துகொடுத்தார். 1934ஆம் ஆண்டு தமிழகத்துக்குக் கல்விகற்கச் சென்ற கணேஷ், தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்ந்து கல்விகற்று வேளையில், அவருக்கு இந்திய சுதந்திரப்போராட்ட வீரர்களின் தொடர்பும் நட்பும் ஏற்பட்டன. தற்போது, இந்திய அரசின் தியாகச்சின்னம் - தாயிரவருது பெற்றவரும், திருநெல்வேலி சதவழக்கொன்றில் ஆயுள் தண்டனை பெற்று சிறைவாசியிருந்து விடுதலையாகியவருமாகிய, இ.மாயாண்டி பாரதியின் நட்புக் கிடைத்தது. அவரோடு அவரது இல்லத்தில் தங்கியிருந்து தமிழ்ச்சங்கக் கல்லூரியில் பாடம் ஏற்று வந்தார். அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளைக் கொண்ட இடதுசாரிக் கொள்கைகளும், காந்தியக் கொள்கைகளும் வலுபெற்றிருந்தன. தமிழ் நாட்டில் திரு வி.க., சிங்கார வேலு செட்டியார், பெரியார் ஈவேரா, பஜ்வானந்தம், கே.முருகேசன் ஆகியோர் இயக்கங்கள் அமைத்துப் போராடிய காலமது. உலகில் உள்ள துன்ப துயரங்கள் யாவும் தீர்வதற்கு 'கம்யூனிஸம்' ஒன்றே ஒரேவழி என இவர்கள் எடுத்துரைத்தனர். ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் எழுதிய 'அபேதவாதம் ஏன்?' (Why Socialism?), ஜவஹர்லால் நேரு எழுதிய 'இந்தியா எங்கு செல்கிறது?' (Whither India), அரசாங்கத்தால் தடைசெய்யப்பட்ட சுபாஷ் சந்திரபோஸ் எழுதிய 'சாம்ய வாதம்' ஆகிய நூல்களை வாசித்ததனால் கணேஷ் அவர்களுக்கு இடதுசாரிக் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு அதிகரித்தது.

இதன்காரணமாக ஆக்ராவில் இருந்த அபேதவாதக் கட்சியின் ராமண்ண சாஸ்திரியுடன் இவருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இதனையறிந்த இந்திய இரகசியப் பொலிசார் இவரைப் பற்றி விசாரிக்கத் தமிழ்ச்சங்கக் கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியரை நாடினர். இதன் விளைவாக இவர் தமிழ்ச்சங்கக் கல்லூரியில் இருந்து விலக நேரிட்டது.

அதன்பின்னர் கணேஷ் திருவையாறு அரசு கல்லூரியில் சேர்ந்து தனது கல்வியைத் தொடர்ந்தார்.

தமிழகத்துக்குத் தமிழ் கற்கச் சென்ற கே.கணேஷ் அங்கு கம்யூனிஸ சித்தாந்த அறிவையும் இந்திய சுதந்திரவீரர்களின் தொடர்பையும் தமிழ் அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரின் நட்பையும் பெற்று 1938இல் இலங்கை திரும்பினார். இலங்கை திரும்பிய பின்னரும் தமிழக எழுத்தாளர்களுடனும் சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கங்களுடனும் தமது தொடர்பினைப் பேணிவந்தார்.

ஆரம்பகால முயற்சிகள்

கணேஷ் அவர்களின் ஆரம்பகால எழுத்து முயற்சிகள் 1932இல் மாணவப் பருவத்தில் அவரது பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே ஆரம்பமாகின. தமிழ்நாட்டில் பிரபலமாக விளங்கிய சஞ்சிகையான 'ஆனந்த போதினி'யில் 'ஆரம்ப செய்ய விரும்பு' என்ற சிறுவர் கட்டுரையை எழுதியதன்மூலம் கணேஷ் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து டாக்டர் வரதராஜ நாயுடு அவர்களது 'தமிழ்நாடு' வார சஞ்சிகையிலும் இவரது ஆக்கம் பிரசுரமாகியது. 1935ஆம் ஆண்டுமுதல் 'மாதர் மறுமணம்' என்ற சஞ்சிகையில் இவரது கவிதைகள், கட்டுரைகள் பிரசுரமாகின.

1939இல் கே.ராமநாதன், இ.மாயாண்டிபாரதி, சக்திதாசன் சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் சென்னையில் 'இளைஞர் காங்கிரஸ்' என்ற அமைப்பினை உருவாக்கினர். இந்த அமைப்பினரால், சுபாஷ்சந்திரபோஸின் கொள்கை அருட்டுணர்வுடன் 'லோக சக்தி' என்ற சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்டது. சென்னையில் முற்போக்குக் கருத்துக்களை வெளியிட்ட முதல் சஞ்சிகையாக இது திகழ்ந்தது.

லோகசக்தி ஐந்தாவது இதழில் (1939 செப்டெம்பர் பரிகை 1, ஓலி 5) தத்தமங்கலம் க.கணேசன் என்ற இவரது பெயரில் 'மாணவர் பரிகை' என்ற கவிதை வெளியானது. முதன் முதலாக லோகசக்தியிலேயே இவரது மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் ஆரம்பமாகின.

கணேஷ் அவர்களின் நண்பரான இ.மாயாண்டிபாரதி பின்னர் 'ஜனசக்தி' ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்தார். ஜனசக்தியின் ஆசிரியரான பஜ்வானந்தம் தன் எழுத்துக்கள் மூலம் நண்பராகிக் கொண்டார். இதன் காரணமாக கணேஷ் தனது சொந்த ஆக்கங்கங்களையும் மொழிபெயர்ப்புகளையும் ஜனசக்தியிலும் வெளியிட்டார்.

கவிஞர் தமிழ்ஒளி, கவிஞர் குயிலன் ஆகியோர் சேர்ந்து நடத்திய 'தென்றல்' பத்திரிகையிலும் கணேஷ் சிலகாலம் பணியாற்றினார்.

1935-1938களில் 'மணிக்கொடி' பத்திரிகை மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. அப்போது பி.எஸ்.ராமையா அதன் ஆசிரியராக இருந்தார். க.சுப்பிரமணியம், புதுமைப்பித்தன், கு.பராஜகோபாலன், நா.பிச்சமூர்த்தி, சீட்டி போன்றோர் இதில் சேர்ந்து இயங்கினர். கணேஷின் இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கு உற்சாகம் அளித்தும் நல்வழி காட்டியும் ஊக்குவித்தார் பி.எஸ்.ராமையா. ப.ரா. என்ற பா.ராமசாமி அவர்களும் மணிக்கொடியில் கணேஷின் ஆக்கங்கள் இடம்பெற உற்சாமளித்தார். மணிக்கொடியில் இவரது 'ஆசாபசம்' என்ற சிறுகதையும் இவரது முதலாவது மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியான 'அதிஷ்டசாலி' என்ற ஹங்கேரியச் சிறுகதையும் வெளிவந்தன. கலைஞன் பதிப்பகம் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள மணிக்கொடித்தொகுப்பில் 'அதிஷ்டசாலி' சிறுகதை, தத்தமங்கலம் க.கணேசன் என்ற பெயருடன் இடம்பெற்றுள்ளது. இராஜகோபாலனை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'கலாமோகினி', கு.ப.ரா.வையும் பின் னாளில் வல்லிக்கண்ணனையும்

ஆசிரியராகக் கொண்ட 'கிராம ஊழியன்', திரிலோக சீத்தாராமை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'சிவாஜி', தி.ஜ.ராவை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'சக்தி', 'ஹனுமான்', 'ஹரித்துஸ்தான்' ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் கணேஷின் ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன.

எழுத்துப்பணிகள்

கணேஷ் அவர்கள் தமது சொந்தப் பெயரிலும் 'சித்தார்த்தன்', 'கலாநேசன்', 'கே.ஜி', 'மலைமகன்', 'கணேசு' ஆகிய புனைபெயர்களிலும் எழுதியுள்ளார்.

அவரது எழுத்து முயற்சிகளில் மிக முக்கியமானது, சிறந்த பிறநாட்டு இலக்கியங்களை தமிழ்மொழியில் பெயர்த்ததாகும். அத்தோடு சுய ஆக்கங்களாக, சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்கள் எனப் பலதரப்பட்ட துறைகளிலும் கணேஷ் தனது பங்களிப்பை நல்கியுள்ளார்.

கணேஷின் எழுத்துக்களில் காணப்படும் பொதுப்பண்புகளாக, சமந்தம் நாடுகள் எனக் கொள்ளப்பட்ட நாடுகளின் விடுதலை உணர்ச்சி, மனித விடுதலை உணர்ச்சிப் போராட்டங்கள், விடுதலை உரிமை உணர்வு, மானிட நேயம் என்பனவும் எல்லோருக்கும் யாவும் பொது என்ற அடிப்படையும், எதிர்காலம் மீது கொண்ட நம்பிக்கைகள், விருப்புகள், எதிர்பார்ப்புகள் ஆகியனவும் அடங்கியிருக்கும். அத்தோடு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் துயர்பெருமூச்சுகள், சோகம், அடிமைவாழ்க்கை ஆகிய பல்வேறு உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவும் அவை அமைந்திருக்கும்.

கணேஷ் ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர். அந்த வகையில் அவர் மொழிபெயர்ப்புக்குத் தேர்ந்தெடுத்த நூல்களும் மார்க்சியப் பார்வை கொண்டவையாக அமைந்தன. 'மார்க்சிய எழுத்தாளர்களின் பார்வையில் குறிப்பாக அவதானிக்கவேண்டிய பண்பு, மானிடம் தழுவிய பார்வை. மார்க்சிய அரசியலுடன் ந்தப் பார்வை பின்னிப்பிணைந்துள்ளது. துன்பங்கள் துயரங்கள் வாழ்வின் முடிவல்ல. உண்மைச் சமந்தமும் விடுதலையுமே இறுதிப்புகள். அதற்கான போராட்டத் தீர்வுகள், வழிமுறைகள் என்வற்றைத் சித்திரிப்பதற்காக, அதற்கென மனிதனை வழிநடத்துவதாக, குறிப்பாக சமுதாய யதார்த்தமாக அந்தப்பார்வையை மார்க்சிய படைப்பாளிகள் கொள்வர்'. கணேஷ் மொழிபெயர்த்த இலக்கியங்களிலும் இந்தப் பண்புகள் அமைந்துள்ளன.

கணேஷின் மொழிபெயர்ப்பாக நாவல், குறுநாவல்கள், கவிதைகள் இடம்பெற்றன.

நாவல் :

'தீண்டாதான்' (Untouchable) (1947) : உலகப் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளரான முல்சாஜா ஆன் அவர்கள் எழுதிய இந்த நாவல், கணேஷ் அவர்கள் மொழிபெயர்த்த ஒரேயொரு நாவலாக விளங்குகிறது.

இந்த தியாவில் ஏறத்தாழ பத்துக்கோடி மக்கள் தீண்டத்தகாதவர்களாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளனர். சுதந்திரம் கிடைத்தபோது அவர்களுக்கு இருந்த தடைகள்

நீக்கப்பட்டன. ஆனால் நிதர்சன சமூக வாழ்வில் அவர்கள் இன்னமும் ஹரிஜனங்களாகவே மதிக்கப்படுகின்றனர். மனிதப்பிறவிக்குள்ள இயல்புகள், மனோநிலை, ஆசாபாசங்கள், உணர்ச்சிகள் எல்லாம் தீண்டாதானின் ஒதுக்கப்பட்ட வாழ்வில் நசுக்கப்பட்டன. அவர்களும் மனிதர்களே. மனிதருக்குரிய உணர்ச்சி மனோநிலை அவர்களுக்கும் இருக்கின்றன என்பதை தீண்டாதான் நாவலில் ஆசிரியர் அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறார். தலித் இலக்கியத்தின் முதல்நாவலாக பாரதத்தில் வெளிவந்தது இந்நாவல் எனக் கருதப்படுகிறது.

குறுநாவல்கள் :

ஐந்து குறுநாவல்கள் கே.கணேஷ் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நூலுருப்பெற்றுள்ளன.

'அஜந்தா' (1964) : கே.ஏ.அப்பாஸ் எழுதிய இந்தக் குறுநாவலில் ஒரு பெரிய தத்துவத்தை உள்ளடக்கியிருக்கிறார் ஆசிரியர். முற்றுப் பெறாத குகையில் ஓலித்துக் கொண்டிருக்கும் புத்த பிக்குவின் உளியோசை, பியூரணத்தை நோக்கி மனிதன் பாடுபடவேண்டும், அவன் முன்னேற வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கத்தைப் போதிக்கிறது. இந்த அஜந்தா என்னும் ஓவியத்தின் மூலம் பல வரலாற்று நிகழ்வுகளும், இன்போராட்டங்களும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

'அந்தகாணம்' (1974) : அல்தாய் முஹம்மதோவ் எழுதிய இக்குறுநாவலில் ஆசிரியர், அஸுப்பைஜானிய நாட்டின் பாரம்பரிய உணர்வுகளை சித்திரித்துக் காட்டுகிறார். நாட்டில் என்னதான் புரட்சி நடைபெற்று பாட்டாளி அரசு தோன்றினாலும் அந்நாட்டுக்குரிய பாரம்பரியம் காரணமாகவும், வரலாற்றுப் பண்பு காரணமாகவும், சமூகத்தில் பல ஆண்டுக்காலமாக நிலவிவந்த பழமையான சமுதாயக் கருத்துக்கள் இடம்பெற்றுக்கொண்டே தான் இருக்கின்றன. இதை உணர்த்துகின்றது இக்குறுநாவல். 'இளைஞன் எள்கையின் திருமணம்' (1990) : என்ற குறுநாவல் சீன நாட்டின் பாரம்பரியத்தைச் சித்திரிக்கின்றது. அன்றைய சூழலில் வாழ்ந்த ஒரு காதல் ஜோடியின் நிகழ்விவரிருந்து உதிக்கிறது இக்கதை. பழமையில் ஊறியிருந்த சமூகத்தினர் காதலனைக் கொலை செய்தனர். இந்நிகழ்வை 'ஜெளசூலி' என்னும் நாட்டுப்புறக் கதைகளுக்கு ஏற்ப எல்லோரும் சந்தோஷமாக வாழ்ந்தார்கள் என்னும் மகிழ்வதரும் முடிவில் அமைந்துள்ளார் ஆசிரியர்.

'கூண்டி பிணை' (1990) : முப்பதுகளில் ஏற்பட்டிருந்த சீனத்து வறுமையை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது இந்தக் குறுநாவல். வறுமையினால் வாடிய குடும்பம், குடும்பத்தலைவனின் மறைவினால் மேலும் கொடிய வறுமைக்கு ஆளாகின்றது. அக்கொடிய வறுமையினால் குடும்பத்தில் ஏற்படும் துன்ப துயரங்களை இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது. சீனத்து வறுமை நிலை அக்காலத்தில் எவ்வாறு இருந்தது என்பதையும் அதனால் அச்சமூகம் எவ்வாறு பாதிப்படைந்தது என்பதையும் இக்குறுநாவல் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது.

'உடலும் உணர்வும்' (1992) : 'ஒரு மந்தையோட்டியின் கதை', 'ஒரு பார்ப்பேருந்து ஓட்டுனரின் கதை' ஆகிய இரு

குறுநாவல்களின் தொகுப்பு இது. 1936 நான்ஜிங்கில் பிறந்த ஏனாச் சியான் லியாங் என்ற சீன எழுத்தாளரின் படைப்புகள் இவை. இவர் சீன பண்பாட்டுப் புரட்சியால் பாதிக்கப்பட்டவர். 1957இல் மக்கள் நாளேடு இவருடைய படைப்புகளை அலசி, காமாவைக் கண்டெண்ணி அரபியல் நோக்கம் கற்பித்து, இவரை வலதுசாரி பூர்வீகவா என குற்றஞ்சாட்டியது. இதன்விளைவாக பத்தாண்டுகள் பண்ணைத் தொழிலாளியாகப் பணிபுரியவேண்டும் என்ற உழைப்புத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதுடன் எழுதும் உரிமையும் பறிக்கப்பட்டது. 1979 முதல் இவர் மீண்டும் சுதந்திரமாக எழுத்தத் தொடங்கினார். இவரது ஐந்து கதைகள் திரைப்படமாகின. இவரது ஒரு மந்தையோட்டியின் கதை என்ற பிரபலமான படைப்பு உடலும் உணர்வும் என்ற பெயரிலேயே வெளியானது. இந்தப் படைப்பு பின்னர் திரைப்படமாகி பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. 1983இல் அனைத்துலகத் திரைப்பட விருதினைப் பெற்றது. சிறந்த திரைப்படத்துக்கான சீன விருதினையும் பெற்றது. இக்கதை வீரகேசரியில் 1986இல் தொடராக வெளியாகியது.

‘மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள்’ :

கணேஷ் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள் நான்கு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. ‘சூங்கும் பூ’ (1956, 1963) : வடஇந்திய எழுத்தாளரும், அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவருமான கே.ஏ.அப்பால் எழுதிய பத்து சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதி இது. கல்கி சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்த இச்சிறுகதைகள் பின்னர் தொகுக்கப்பட்டு ‘சூங்கும்பூ’ என்ற மகுடத்தில் வெளியாகியது. இந்நூலுக்கு பிரபல எழுத்தாளரான தி.ஜி.ர. முன்னுரை எழுதியுள்ளார்.

காஷ்மீர் கிளர்ச்சி, ஜெப்படித் திருட்டு, குருவிகளின் தீரம், சமய வெறியின் குருட்டுத்தனம், கடமை உணர்ச்சி, வறுமையின் கொடுமையறியாத தேசபக்தி, ஆசை காட்டும் காழ்ப்பு, தாளாத தனித்திரத்திலும் தாய்மை அன்பு, உண்மைக் காதலை அறிய முடியாமல் செய்த ‘கலை’க் கொடுமை, பசித்தவரின் திருட்டு ஆகிய விடயங்கள் முறையான உணர்ச்சிகளுடன் இக்கதைகளில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

‘போர்க்குரல்’ (1981) : “லூசன் எனும் சீன எழுத்தாளர் ‘நவசீன இலக்கியத்தின் பிதா’ என மதிக்கப்படுகிறார். சீன மக்களது வாழ்க்கையையும் அவர்களது இன்ப துன்பங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் பழங்கால பழக்க வழக்கங்களையும் பிரதிபலிக்கும் கதைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். புராதன சீனாவில், புதிய சிந்தனைகளும், வாழ்க்கை முறைகளும் வேகென்றத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் சீன மக்கள் அவற்றை எப்படி எதிர்கொண்டார்கள் என்பதை அவரது கதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. லூசன் கதைகளை இலங்கை கே.கணேஷ் நன்கு தமிழாக்கியுள்ளார்” (- வல்லிக்கண்ணன், தினமணி 27-5-89)

இத்தொகுப்பிலுள்ள அருமருந்து ஒரு குறுநாவலாகும்.

பாய்ஹுவா என்ற புதுமை இலக்கிய காலத்தில் தோன்றிய படைப்புகளில் லூசன் எழுதிய இக்குறுநாவல் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இந்நிகழ்ச்சி சீனாவில் 1911ஆம் ஆண்டுவரை நிலவிய சிங் வம்சத்தினரின் முடியாட்சிக் காலத்தில் தோன்றியதாகும். முடியாட்சி திறவுப் போரிட்ட வீரன் படுகொலை செய்யப்படுவதையும், சுகாதார வசதியற்ற மக்கள் குருட்டு நம்பிக்கைகளில் சிக்கிச்செய்யும் காண்பதையும் இக்குறுநாவல் சித்தரிக்கிறது. மனித இரத்தத்தை உணவில் சேர்த்துச் சாப்பிட்டால் காசம் போன்ற நோய்கள் தீர்ந்துவிடும் என்ற மூட நம்பிக்கை நிலவிய நாட்கள் அவை. இக்குறுநாவல் தினகரனில் 22.7.73முதல் தொடராக வெளிவந்தது. இத்தொகுப்பில் ஒன்பது கதைகள் அடங்கியுள்ளன. இக்கதைகளில் அனேகமானவை தமிழக சஞ்சிகைகளான தாமரை, செம்மல், ஆகியவற்றில் ஏற்கனவே பிரசுரமாகின. ‘சீன அறிஞர் லூசன் சிறுகதைத் தொகுப்பு’ (1995) : போர்க்குரல் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளுடன் வேறு ஒன்பது சிறுகதைகளும் அடங்கிய இத்தொகுதியில் மொத்தம் பதினெட்டுக் கதைகள் இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ளன. சீரழிந்த சமூகத்தில் உள்ள மிக தூரத்திலுட்காலிகளைப் பாத்திரங்களாக எடுத்துக்கொண்டு சமூக அமைப்பிலுள்ள தீமைகளையும் கொடுமைகளையும் அம்பலப்படுத்தி, அதீதமைகளுக்கும் துன்பங்களுக்கும் முடிவுகட்டும் நோக்குடன் இக்கதைகள் அமைந்துள்ளன.

‘மூங்கிற் பள்ளம்’ (வியத்தாமியச் சிறுகதைகள் 1992) : முன்னர் சஞ்சிகைகளில் வெளியான ஐந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இது. இதில் முடியாத ஓவியம் (தாமரை), மூங்கிற் பள்ளம் (தாமரை - ஜனவரி 1973), கிழத்தம்பதிகள் (கார்க்கி - ஜனவரி 1973), அரிசிமுனை (தாமரை-1973), மலைத்தடம் (தாமரை) ஆகிய கதைகள் அடங்கியுள்ளன. இந்த மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளை வாசிக்கும்போது எழுது சொந்த மண்ணின் கதையைப் படிக்கும் அநுபவத்தை தருகிறது. கணேஷ் சிறந்த முறையிலே இக்கதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

தொகுப்புகளில் அடங்காத கணேஷின் மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் சிலவும் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. லூசன் எழுதிய ‘ஒரு அறிஞனும் முட்டாளும் அடிமையும்’ (சினித்திரன் ஆகஸ்ட் 73), ‘ஒரு நிகழ்ச்சி’ (சினித்திரன் அக்டோபர் 73), வீரகேசரி 4.10.81), ‘நாயின் தீர்வாதம்’ (சினித்திரன் டிசம்பர் 73), கெத்தா வெய்ண்ட் எழுதிய ஜோமன் சிறுகதை ‘குழந்தைகள்’ (சினித்திரன்), ‘நீலச்சட்டை’ (தாமரை டிசம்பர் 73), இவான் ஃப்ராங்கோ எழுதிய ‘நரியை ஏமாற்றிய நண்டு’ (சிறுவர் இலக்கியம், வீரகேசரி 13-12-81), முல்க்ராஜ் ஆனந்த் எழுதிய ‘கைதியின் பேட்டி’ (மஞ்சரி கார்த்திகை 47) ஆகியவை இவற்றுட் சிலவாகும்.

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் :

ஒரு படைப்பாளியின் அக்கறையும் ஈர்ப்பும் வேகமும் எந்தப்

பண்புகளில் அழுத்தி நிற்கிறதோ அவற்றையே அவன் இலக்காகக் கொண்டு இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடுவான். கணேஷ் அவர்கள் மொழிபெயர்ப்புக்காக கவிதைகளை தேர்ந்தெடுத்தமைக்கான காரணம் இக்கவிதைகளிலே காணப்படும் பண்புகள் அவருக்கு உடன்படாது என்பதுதான். மனுக்குல விடுதலை பற்றிய உணர்வுகளே கணேஷ் தேர்ந்தெடுத்த மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளில் ஒங்கிநிற்கின்றன.

கணேஷ் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் அடங்கிய ஏழு நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன.

‘ஹொசியின் சிறைக்குறிப்புகள்’ (1973, 1985) : நூலின் மூல ஆசிரியரான ஹொசியின் வியட்நாம் தேசத்திலும் சீன நாடுகள் அனைத்திலும் தேச விடுதலைக்காகத் தன் வாழ்நாட்களை அர்ப்பணித்தவர். 1942ம் ஆண்டில் ‘சியாங்கை ஷேக்’, ஆட்சியாளரால் கைது செய்யப்பட்டு தென்சீனாவில் பலமுறை சிறைகளில் வைக்கப்பட்டவர். அவர் சிறையில் இருந்த காலத்திலே சிறைக்குறிப்புகளாக அவ்வப்போது எழுதிய கவிதைகள் பின்னர் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன. ஆசிய நாட்டு விடுதலைக் கிளர்ச்சி வரலாற்றில் வழிகாட்டி நூல்களில் ஒன்றாகத் திகழ்வது ஹொசியின் சிறைக்குறிப்புகள். பல நாட்டு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பல இலட்சப் படிவங்களில் பரவியவை.

“சீன மொழியியலிருந்து ஆங்கிலத்துக்குப்போய் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு வந்துள்ள ஹொசியின் சிறைக்குறிப்புகள், நயக்கத்தக்க சிறந்த கவிதைகளாகவே தமிழிலும் திகழ்கின்றன. மூலத்திலுள்ள மொழிபெயர்க்கத் தகுந்த கூறுகள் குறைவேதமிழ்ந் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளன எனவே கருத்ததோன்றுகிறது. அத்துடன் சிறையின் தனிமையையும் கொடுமையையும் நன்கு வெளிக்கொணரத்தக்க தமிழோசையும் கணேஷின் மொழியாக்கத்தில் வந்து வாய்த்துள்ளது. இதனால் நாம் படிக்கும் ஹொசியின் கவிதைகள், நமக்கேற்ற தமிழருவத்துடன் நிறைவான அனுபவத்தாளிகளை வழங்குகின்றன” (- முருகையன், வீரகேசரி 16-12-73)

‘பல்கேரியக் கவிதைகள்’ (1984) : பதின்மூன்று பல்கேரியக் கவிஞர்களின் கூட்டுத்தொகுதியாக இது அமைந்துள்ளது. இத்தொகுப்பில் 31 கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன. இக்கவிதைகள் பாஸிஸ எதிர்ப்பு இலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன.

‘ஒரு சோவியத் கவிஞரின் பூங்கவிதைகள்’ (1989) : இந்த மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைநூல் கவிஞர் வி.குப்றியனோவ் என்பவரை மூல ஆசிரியராகக் கொண்டது. எதுகை மோனைக்கு உட்படாத கட்டுக்கோப்பற்ற புதிய பாணியில் ஆக்கப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பு இது. வி.குப்றியனோவின் கவிதைகள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் மட்டுமன்றி கீழைத்தேய நாடுகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அழகிய முறையிலே மொழிபெயர்த்துள்ளார் கணேஷ். .த்தொகுப்பில் 23 கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

‘எத்தனை நாள் துயின்றிருப்பாய் என்னருமைத் தாய்நாடே’ (1988) : சண்டோர் பெட்டோஃவ் பி என்ற ஹங்கேரியக் கவிஞரின் கவிதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு இது. இக்கவிஞர் தனது நாடு அந்திய ஆட்சிக்கு உட்பட்டு அவதூறற் காலத்தில், பேணா எந்திய தன் கையாலேயே வாழும் எந்திப் போரிட்டு இளம்பயதிலேயே உயிர்நீத்தான். இவன் தனது நாட்டில் அந்திய ஆட்சியை அகற்றவும் நாட்டிலே குடியரசை நிலைநாட்டவும் பாடுபட்ட போர்வீரன். இவனது கவிதைகள் இன்று விடுதலை வேட்கைகொண்ட பல நாட்டினரதும் உள்ளக்கனலைத் தூண்டும் போர்க்கவிதைகளாக விளங்குகின்றன.

‘பாரதி பக்தன் பார்பா கவிதைகள்’ (1989) : மஹாகவி பாரதிமேல் கொண்ட மெய்க்காதலுடன் அவரைப் பற்றிப் பாடிய பார்பா என்ற கவிஞரின் இதய தாங்களை உள்ளடக்கியது இக்கவிதைகள். இதனைத் தமிழ் மக்களுக்கும் அறிமுகஞ் செய்து வைப்பதற்காகவே கணேஷ் இவரது கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இதில் ‘இந்திய நன்னாட்டுக்கு’, ‘சுப்பிரமணிய பாரதிக்கு’ ஆகிய கவிதைகள் உட்படப் பன்னிரண்டு கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன.

‘உக்ரேனிய மகாகவி தராஸ் ஷெவ்சேன்கோ கவிதைகள்’ (1993) : இத்தொகுப்பில் 33கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன. தராஸ் ஒரு சிறந்த ஓவியரும் கவிஞருமாவார். இவரது கவிதைகள், எளியவர்களின் துயரமிக்க வாழ்க்கையைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு அவர்தம் துயர்போக்கும் வழிவகுத்து, அந்நாளின் மாமன்னன் ஜாரை எதிர்க்கும் உணர்வை இலக்கியத்திலே புகுத்தி மக்களிடையே ஒரு எழுச்சியையும் மறுமலர்ச்சியையும் தோற்றுவித்தன. இலக்கியத்தில், சமூக எண்ணப்போக்கில் இ அரசியல் உணர்வில் ஒரு புரட்சியையே தோற்றுவித்தது.

இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள ‘கதெர்னா’ ஒரு கவிதைக்காவியம். கிராமத்து ஏழைபெண் ஒருத்தி பட்ட துன்ப துயரங்களை இக்காவியம் கூறுகிறது. இத்தடன் தராஷ் செவ்சென்கோவின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த பிரதான சம்பவங்ககளையும் முற்போக்கு அணியுடன் அவர் கொண்டிருந்த உணர்வுகளையும் இக்காவியம் பிரதிபலிக்கிறது. 1974இல் தராசின் நூற்று அறுபதாவது ஆண்டு நினைவாக தாமரையில், ‘இறுதி வேண்டுகோள்’, ‘கதெர்னா’ ஆகியவை வெளியாகின. பின்னர் 1986ஆலை தொடங்கி செப்டம்பர் வரை தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர்ச்சியாக கதெர்னா வெளிவந்தது. ‘இறுதிவேண்டுகோள்’ தமிழில் வெளிவந்த தராசின் முதற் கவிதையாகும்.

‘உக்ரேனிய அறிஞர் இவன் ஃபிராங்கோ கவிதைகள்’ (1994) : பிராங்கோ, வலிங் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றவராயினும் அவரது அரசியல் காரணமாக பல்கலைக்கழகத்து மேலிடத்தினர் அவருக்குக் கவாநிதி பட்டமளிக்கத் தயங்கினர். ஆசிரியர் தொழில் கூட மறுக்கப்பட்டது. எனினும், வியன்னா பல்கலைக்கழகம் அவருக்குத் தத்துவக் கவாநிதி பட்டமளித்துச் சிறப்பித்தது.

மற்றும் பிட்டர்ஸ் பேர்க் பிரஹா விஞ்ஞானக்கழகங்கள் விருதுகள் அளித்தன. ருஷ்யாவின் கார்த்திகோவ் பல்கலைக்கழகமும் பட்டமளித்தது. இவரது படைப்புகள் ஐம்பது தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. கணேஷ் இவரது கவிதைகள் சிலவற்றை இத்தொகுதியில் மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார்.

தொகுப்புக்களில் வெளிவந்த கவிதைகளைவிட சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் கணேஷால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பல கவிதைகள் வெளியாகியுள்ளன. ஹொசியின் எழுதிய 'சதரங்கம்' (தினகரன் இ 9-9-73), 'பண்டித நேருவுக்கு ஹொசியின்' (வீரகேசரி, 27-12-81), 'இளவேனில்' (தேசாபிமானி, 1-4-71), 'நெல்குத்தம் ஓசை', 'சந்திக்காலம்', 'பாதை திருந்துவோம்' (தமிழமுது 1972), தராஷ் செவ்சென்கோவின் 'ஆண்டுகள் பதினென்று அப்போது' (சோவியத்நாடு, இல:3, 1990), கல்மிக் கவிஞர் டேவிட் குகுல்தினோவ் (1977), 'நல்லுள்ளம்', 'இளவேனில்' (தேசாபிமானி, 1-4-71), சோவியத் கவிஞர் அனதோலி பார்பராவின் 'சுப்பிரமணிய பாரதிக்கு' (வீரகேசரி), 'கவிதைத்தேவி', 'புகழ்', 'ஜாக்கன்' (சோவியத் நாடு), 'எதிர்ப்புணர்ச்சி', 'சவாரி செய்யும் உலகின் எழுகடலின் அலையதற்கு மேலே', 'அமைதிப்பற்றது ஐரோப்பா' (தாமரை) ஆகியவை அகற்றும் சில.

சிறுவர் இலக்கியம்

கணேஷ் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பில் நான்கு சிறுவர் இலக்கிய நூல்கள் இ சீன அயல்மொழிப் பதிப்பகத்து வெளியீடுகளாக வெளிவந்துள்ளன. 'இன்றைய எனது கடமைகள்' (1990): சீனமொழியில் ஐங்கையா லியங்கி எழுதியது. 'மகிழ்ச்சியிடு குழந்தைகள்' (1986): ஜூஸ்கின் எழுதியது. 'சொந்த வேலையில் ககம்' (1990): சீனமொழியில் ஜாங்கி எழுதியது. 'ஷிகாஹும் நத்தையம்' (1991): சீனமொழியில் ஓ எழுதியது. இதில் ஷிகாஹும் நத்தையம் சீன நாடோடிக்கதை. ஒரு இளம் உழவன் கரையேறும் சாகக்கிடந்த நத்தை ஒன்றைக் காண்கிறான். அதனைத் தண்ணீர் தொட்டியில் போட, அது உரம்பெற்று கட்டிடம் பெண்ணாக உருமாறுகிறது. இருவரும் காதல் கொள்கின்றனர். மணம் புரிகின்றனர். தூரதீர்ஷ்டவசமாக நடுவன் அறிகிறான் இவர்களைப்பற்றி. நத்தையை வைப்பாகப் பெற முயல்கிறான். பெற்றோரும் குழந்தைகளும் தப்பிவிடுகின்றனர். விஜயாங் ஆற்றில் குதித்து விசித்திரப் பாதைகளாக மாறி இன்றைக்கும் காட்சி தருகின்றனர். கற்பனை விருத்திக்காக இதுபோன்ற படைப்புகளை நமது சிறார்கள் படித்துப் பார்க்கலாமல்லவா? அறிஞர் கே.கணேஷ் பராட்டுக்குரியவர். (கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - தினகரன் வாரமஞ்சரி 18 ஜூன் 1995).

கணேஷின் சுய ஆக்கங்கள்

கணேஷ் அவர்கள் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, பத்தி எழுத்துக்கள், சிறுவர் ஆக்கங்கள், உரைச்சித்திரங்கள் என்ப பல சொந்தப் படைப்புகளைத் தந்துள்ளார்.

சிறுகதை :

கணேஷ் அவர்கள் மொத்தம் ஐந்து சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது 'ஆசாபாசம்' மணிக்கொடியிலும், 'சட்டமும் சந்தர்ப்பமும்' என்ற கதை 'யுகம்' சஞ்சிகையிலும், 'பாலக்காரப் பறவி', 'ஆகஸ்ட் தியாகி ஆறுமுகம்', 'சத்தியபோதி மரம்' (டிசம்பர் 1949) என்ற கதைகள் வீரகேசரியிலும் வெளிவந்தன. இவற்றுள் சத்தியபோதிமரம் மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுப்பிலும், முன்னோடிச் சிறுகதைகள் தொகுப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கதைகள் யாவும் சமுதாயச் சீர்திருத்தங்கள் முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் சமூகத்தை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டிருசெல்லும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட கதைகளாக அமைந்துள்ளன.

கவிதைகள் :

1941இல் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் பெரியதொரு வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. வேலைநிறுத்தத்தின்போது தொழிலாளருடன் இணைந்து தீவிரமாகச் செயலாற்றினார் கணேஷ். அக்காலகட்டத்தில் கணேஷ் அவர்கள் எழுதிய கவிதை 'ஹாப்பிலே தொழிலாளி' என்னும் கவிதையாகும். இக்கவிதை கப்பலில் வேலைசெய்கின்ற தொழிலாளர்களின் பேச்சுவழக்கில் அவர்களின் இன்னல்களையும் ஒலக்குரல்களையும் மிக நயமாக வெளிப்படுத்தும் கவிதையாகும். இக்கவிதையிலே கவிஞர், தொழிலாளர்களில் தாமும் ஒருவராக நின்று குரல் கொடுக்கின்றார். இக்கவிதை கேராமநாதனை ஆசிரியராகக் கொண்ட நவசக்தி 21-09-41 இதழில் வெளியானது.

அடுத்து, கலாநேசன் என்ற புனைபெயரில் அவர் எழுதிய 'உழவன் வாழ்க்கை' என்ற கவிதையும் முக்கியமானது. இக்கவிதையும் நவசக்தியிலேயே 1943இல் வெளியானது. மாடுபோல உழைத்தும் முன்னேற்றத்தைக் காணாத ஏழை உழவனது வாழ்க்கையின் இருள் சூழ்ந்த அவலத்தை இந்தக் கவிதையிலே காட்டியுள்ளார் கவிஞர்.

கணேஷ் அவர்கள் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளையின் கவிதைகளில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவர். கவிமணியின் கவிதைகளில் உள்ள கருத்துக்கள் கணேஷின் கவிதைக் கருத்துக்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தியுள்ளன. கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளையின் நினைவாக ஒரு கவிதையை ஆக்கியுள்ளார் கணேஷ். 'தேவியின் நாமம் தினம் வாழ்க' என்ற கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை நினைவஞ்சலிப்பாடல் 4-10-59 வீரகேசரியில் வெளியானது.

'அசோகமாலா' என்னும் நெடும்பா சாதி அகம்பாவத்திற்கெதிரான சாட்டையடியாக அமைந்துள்ளது. நாடகப் பண்புடன் கூடிய இந்த நெடும்பாவில் ஓசையொழுங்கு,

எதுகை மோனை அமைப்பு, சொல்லாட்சி, வர்ணனைப் பண்பு, பொருத்தமான கற்பனைகள் எல்லாம் சிறப்புடன் அமைந்துள்ளன. துட்டகெழுநூறு மன்னனின் மகனான சாலியகுமாரன் கல்விகேள்விகளில் சிறந்தவனாகவும் பக்திமானாகவும் திகழ்ந்தான். அவன் சண்டாள இனத்தைச் சேர்ந்த அசோக மாலாவைக் காதலித்து மணந்தான். இக்காரணத்தால் அவனுக்கு அரசரிமை இல்லாது போயிற்று. இக்கதையை கவிஞர் கணேஷ் கவிதையில் வடித்துள்ளார். அசோகமாலா முதலில் வீரகேசரி வாரமஞ்சரியில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் ஸ்ரீலங்கா இதழில் 1963இல் மறுபிரசுரம் பெற்றது.

இக்காலகட்டத்தில் 'என்ன சொல்லுவது?' (வீரகேசரி 3-5-1959) என்ற குழந்தைப்படல் ஒன்றையும் கவிஞர் கணேஷ் பாடியுள்ளார்.

1970களில் கணேஷ் பல கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் 'பொங்குக நல் பொங்கல்' (வீரகேசரி 12-1-71), 'விண்ணும் மண்ணும்' (மல்லிகை ஜனவரி-1971), 'ஆடி அமர்ந்தேன்' (சிரித்திரன் மார்ச் -71), 'எல்லாம் தற்காகத் தான்' (அஞ்சலி மே-1971), 'உள்ளும் ஸ்ரீமும்' (சிரித்திரன் ஆவணி 70), 'கலைப் பூசாரிகள்' (செய்தி 7-7-71), 'வேண்டுமோன்', 'மாணு அந்தி', 'காலங்கள்', 'நாங்கள் குழந்தைகள்' (வீரகேசரி 15-5-85), 'எங்கள் இலங்கை', 'ஈழத்தமிழர் சிறப்பு' (ஈழநாடு 2-5-59), 'வழிப்போக்கன்' (நோக்கு 1970), ஆகியவை முக்கியமானவை. இக்கவிதைகள் யாவும் சமூக முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பாடப்பட்டவை.

கட்டுரைகள் :

கணேஷ் அவர்களின் கட்டுரைகள் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தை அழகாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கம் கொடுப்பதுடன் படிப்பவரிடத்து சிந்தனையையும் அறிவையும் தூண்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. இவர் தத்தமங்கலம் கணேசன் என்ற பெயரில் எழுதிய 'மகாசக்தி' என்ற கட்டுரை மணிக்கொடியில் (கொடி 7 - மணி 7) வெளியானது. தினகரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த 'தொழில் விஞ்ஞானி - ஜி.டி.நாயுடு', 'அகில இந்திய எழுத்தாளர் தில்லை மாநாடு', 'பழப்பு நிலக்கரி பரந்து கிடக்கும் நெய்வேலி' (9-4-54), 'அருணகிரி வழிவந்த அருட்கவி சேதூராமன்' (1958), 'கண்டி நடனம்' (19-12-49 வீரகேசரி, ஸ்ரீலங்கா நவம்பர் 1959), 'பாரதத்தில் மின்னல் வேகத்தில் முன்னேறிவரும் எவரெஸ்ட் சாதனை' (வீரகேசரி), 'பஞ்சத்தில் தோன்றிய இயக்கம்' (தினகரன் 7-11-1968) ஆகிய கட்டுரைகள் முக்கியமானவை. ஈழநாடு பத்திரிகையில் சித்தார்த்தன் என்ற புனைபெயரில் வெளிவந்த 'அறத்தின் அடிப்படையில் ஆட்சி வேண்டும்', குங்குமம் சஞ்சிகை ஜூன் 1969இல் வெளிவந்த 'தமிழியல்', சித்தார்த்தன் என்ற புனைபெயரில் ஈழநாடு பத்திரிகையில் எழுதிய 'புரட்சிமிக்க தலைவரின் வாழ்க்கை - ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன்', செளமியம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த '30களில் கண்டி', அகிலம் இதழில் சித்தார்த்தன் என்ற புனைபெயரில்

எழுதிய 'கண்டி வளர்த்த தமிழ்', யுகம் ஆவணி இதழில் வெளிவந்த 'சட்டமும் சந்தர்ப்பமும்', ஸ்ரீலங்கா சஞ்சிகையில் வெளிவந்த 'கண்டி நடனம்' (1959), 'அருட்கவி சேதூராமன்' (1958), சிரித்திரன் ஆவணி (1970) இதழில் வெளிவந்த 'உள்ளும் ஸ்ரீமும்', 'வரலாறு படைத்திடும் வையகம் தழுவிய சஞ்சிகைகள்' ஆகியவை சிறந்த கட்டுரைகள்.

இவற்றைவிட 1953 ஏப்ரல் முதல் ஆகஸ்ட் வரை 'பட்டினம்' என்ற தலைப்பில் தினகரன் பத்திரிகையில் பத்திரி எழுத்துக்களையும் எழுதியுள்ளார் கணேஷ். 'குடும்பவாழ்வில் கணவன் மனைவியின் பங்கு', 'திரைப்பட உலகம்', 'யாப்பிலக்கணத்துக்கு கட்டுப்பாடாத நாட்டுப்படல்கள்', 'நாட்டு மொழிவளர்ச்சிக்குச் செய்தித்தாள்கள் நல்ல அளவுகோல்கள்' என்ற தலைப்புகளில் நாட்டு நடப்புகள் சமூக விடயங்கள், தில் அலசப்பட்டுள்ளன.

'உலகம் பலவீதம்' என்னும் நகைச்சுவை அம்சங்கள் நிறைந்த பத்திரி எழுத்துக்கள், 'கணேசு' என்ற பெயரில் 1953ம் ஆண்டில் ஏப்ரல் முதல் நவம்பர் வரை வீரகேசரியில் வெளியாகின. 'சிங்கபுரம்', 'சிவியா பாக்கும் கலை', 'மிஸ்டர் எதிர்காலம்', 'பிரேம சாகர்', 'பண்டிதர் மதியழகனார்', 'ரூப்பிளிகேட் சந்த', 'மிஸ்டர் ஜென்கிள்' என்பவை சமூக விடயங்களை ஆராய்கின்றன.

தென்னாஸிராமன் கதைகளைப்போன்ற பல்வேகிய விசுடன் பீட்டர் கதைகளை சிரித்திரன் டிசம்பர் 1971, ஜனவரி 1972, பெப்பிரவரி 1972, ஜூன் 1972, ஜூலை 1972 இதழ்களில் எழுதியுள்ளார்.

பல்வேகிய காப்பிரோவியரின் சிக்கனம் குறித்த வேடிக்கைக் கதைகளையும் தமிழில் தந்துள்ளார் கணேஷ்.

உலகப் பெருந்தலைவர்கள், எழுத்தாளர்கள் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரைகளையும் கணேஷ் எழுதியுள்ளார்.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கு எப்படி ஒரு பாரதியோ அதே போன்று சோவியத் இலக்கியத்திற்கு தராஸ் ஷெவ்சேன்கோ முக்கியமானவர். கே.கணேஷ் அவர்கள் முதன் முதலில் தமிழில் அவரைப்பற்றிய அறிமுகத்தைச் செய்துள்ளார். தமிழகத்தின் பிரபல முற்போக்கு இதழான தாமரையில் அக்கவிஞரின் 'சாஸனம்' என்ற கதையின் தமிழாக்கமும் அவரின் சுருக்கமான வரலாறும் கணேஷினால் எழுதப்பட்டது.

'முன்னணி' (நவம்பர் 1948) என்ற சென்னையிலிருந்து வெளியான முற்போக்கு அரசியல் இலக்கிய வாரப்பத்திரிகையில் 'பிரச்சார இலக்கிய மெதை மாயாக்கி வாஸ்க்கி - ரஷ்யகவிஞர் பற்றிய அறிமுகத்தை கணேஷ் எழுதியுள்ளார். முற்போக்குக் கலையிலக்கியவாதி கே.ஏ.அப்பாஸ் பற்றியும், 'டிட்டோ', 'மாசே துங்', 'கதிஸ்திரோ' போன்ற உலகப் போராட்ட தலைவர்களின் வரலாற்றையும் கணேஷ் எழுதியுள்ளார். உள்ளக் குமுறலை உணர்ச்சியுடன் பாடிய உலகமகாகவி பெட்டோவ். பி அவர்களைப் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரையையும் எழுதியுள்ளார்.

சிறந்த அமைப்பாளர்

கே.கணேஷ், தமிழகத்தில் இருந்த காலத்தில் சென்னையில் 'இளைஞர் காங்கிரஸ்' என்ற அமைப்பு உருவாகியது. சக்திதாசன் சுப்பிரமணியம் இ.கே.இராமநாதன், இமாயாண்டி பாரதி ஆகியோருடன் இணைந்து இந்த அமைப்பை உருவாக்குவதில் கே.கணேஷ் அவர்கள் பின்னணியில் நின்று உழைத்தார்.

1940இல் டாக்டர் முல்சுராஜ் ஆனந்த் அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தபோது, 'அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தை' முதன்முதலில் உருவாக்க முயற்சி எடுத்தவர்களில் கே.கணேஷ் முன்னின்று உழைத்தவர். தமிழ் சிங்கள எழுத்தாளர்களை முதன்முதலில் இணைத்து உருவாக்கிய சங்கம் இது. கொம்பனித்தெருவில் உள்ள பொல்ஸ்கி (POLSKI HOTEL) ஹோட்டலில் (தற்போதைய NIPPON HOTEL) இச்சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுவாமி விபுலானந்த அடிகள் தலைவராகவும், மாட்டின் விக்கிரமசிங்கா உபதலைவராகவும், டாக்டர் சரத் சந்திரா, கே.கணேஷ் ஆகியோர் இணைச் செயலாளர்களாகவும், பிகந்தையா அவர்கள் பொருளாளராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை உருவாக்கிய முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரான வட,நீதிய எழுத்தாளரான கே.ஏ.அப்பாஸ் அவர்கள் 1945இல் சென்னையில் நடந்த ஆந்திர முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஆண்டு விழாவுக்கு வந்திருந்தார். அப்போது கணேஷ் அவர்களும், தி.காசி, தமிழ்ஒளி, குயிலன், சக்திதாசன் சுப்பிரமணியம், ஆர்.வி. போன்றோரும் சேர்ந்து தமிழ் நாட்டில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை உருவாக்குவதற்கான செயற்பாடுகளைச் செய்தனர். மயிலாப்பூர் TUTORIAL COLLEGEஇல் ஏ.ஜி.வெங்கடாச்சாரி தலைமையில் நடந்த கூட்டத்தில் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்டது.

"இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1946இல் தோற்றுவதற்குக் காரணமாய் இருந்தோர் அக்காலத்தில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்களாக இருந்த கே.ராமநாதன் இ.கே.கணேஷ் ஆகியோரே. இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உந்துதலையும், ஆற்றுப்படுத்தலையும் அடக்கல்வாகக் கொண்டு இந்தியாவில் கே.ஏ.அப்பாஸ் முதலியோர் தலைமையில் தோன்றிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்போன்று கணேஷம் ராமநாதனும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தனர்". (பேராசிரியர் கா.சிவதம்பி - புதுமை இலக்கியம், தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டு மலர், 1975)

பொதுவுடமைக் கருத்துக்களை ஆதரித்த கே.கணேஷ், இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தில் முக்கிய செயலுறுப்பினராகவும் இருந்தார். ஐக்கிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் கலாசார குழுவாக்குப் பொறுப்பாளராகவும் பணியாற்றினார்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சிக்கு தோழர் எஸ்.நடேசன் அவர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றினார்.

சிறந்த பத்திரிகையாளர்

இந்தியாவில் இருந்த காலத்தில் கவிஞர் தமிழ்ஒளி, கவிஞர் குயிலன் ஆகியோர் சேர்ந்து நடத்திய 'தென்றல்' பத்திரிகையில் சிலகாலம் பணியாற்றினார்.

கணேஷ் அவர்களின் நண்பரான கே.ராமநாதன், திரு வி.க.வின் 'நவசக்தி' பத்திரிகையில் பணிபுரிந்தவர். பிற்காலத்தில் அவர் இலங்கை வந்து பல தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்கினார். கே.ராமநாதனுடன் இணைந்து கொழும்பில் 'நவசக்தி'யிலும், 'தேசாபிமானி'யிலும் கணேஷ் சிலகாலம் பணிபுரிந்தார்.

1946இல் தமிழின் முதல் முற்போக்குச் சஞ்சிகையான 'பாரதி' இதழை கே.ராமநாதனுடன் இணைந்து ஆரம்பித்தார். இதற்கு மூலதனம் வேண்டியபோது, இவரது தந்தை இவருக்குக் கொடுத்த தவண்து ஓயா இடத்தை விற்று அதனை மூலதனமாகக் கொண்டே இச்சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தார். 1946இல் ஜனவரியில் தோன்றிய பாரதி, 1946 ஆகஸ்ட் வரையிலான எட்டு மாதங்களில் ஐந்து இதழ்களை வெளியிட்டுள்ளது. கே.ராமநாதன் இந்தியா சென்றதும் இரண்டு ஆண்டுகளின் பின் 1948ஜனவரியில் அ.ந.கந்தசாமியுடன் இணைந்து ஆறாவது இதழை வெளிக்கொணர்ந்தார் கணேஷ். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை ஓரணியில் தீர்ண்டு பணியிய வைத்தது பாரதி. பாரதியின் கட்டுரைகள் இ ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தகுந்த மாறுதல்களை நிகழ்த்தியிருக்கின்றன.

1949இல் வீரகேசரியில் துணையாசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். அச்சமயம் கே.பி.ஹரன் ஆசிரியராகவும், கே.வி.எஸ். வாஸ் செய்தி ஆசிரியராகவும் இவருடன் பணிபுரிந்தனர். அக்காலத்தில் வெளிவந்த இலங்கை சுதந்திர மலரைத் தயாரிப்பதில் கணேஷ் முன்னின்று உழைத்தார்.

1956இல் சுதந்திரன் செய்தி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். அப்போது எஸ்.டி.சிவநாயகம் அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தார். எஸ்.ராஜதுரை, சில்லையூர் செல்வராஜன், அ.ந.கந்தசாமி, எம்.துரைசாமி ஆகியோரும் அக்காலத்தில் அவருடன் பணியாற்றினார்கள்.

பதவிகள் இடிகளவங்கள்

திரு கணேஷ் அவர்கள் தமிழ்க் கலாசார பேரவையின் நிறைவேற்று கவுன்சில் உறுப்பினராக 1954 முதல் 1963வரை பணிபுரிந்தார்.

உலகத் தமிழ்க் கலாசாரப் பேரவையின் நிறைவேற்றுக் கவுன்சில் உறுப்பினர்.

ஆபிரிக்க - ஆசிய எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இணைந்த இலங்கை மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணி யின் உபதலைவர்.

1958இல் ஜப்பான் சக்கரவர்த்தியின் பிறந்த

தினத்தையொட்டி அகில உலக ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டியில் 'மெகங்கள்' என்ற கவிதையை எழுதி வெற்றிபெற்று ஐப்பானிய சக்கரவர்த்தி ஹோலாவிட்டோவின்து அரசவைக் கவிஞர்களது பாராட்டு விருதைப் பெற்றார்.

1971இல் மல்லிகை இதழ் கே.கணேஷ் அவர்களின் உருவப்படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்துக் கௌரவித்தது. அதன்பின்னர் 1989 மே-ஜூன் கொழுந்து இதழிலும் அவரது உருவப்படம் இடம்பெற்றது.

ஜனதா கமிட்டியின் உறுப்பினராக 1975முதல் 1977வரை பணியாற்றினார்.

இலங்கை கலாசார அமைச்சின் தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைச் சபை - சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக 1975முதல் 1977 வரை பணியாற்றினார்.

ரோயல் ஏஸியாற்றிக் சொசைட்டியின் (ROYAL ASIATIC SOCIETY) ஆயுட்கால உறுப்பினர்.

பென் - PEN ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர். இது கவிஞர்கள், நாடகாசிரியர்கள், பத்திரிகையாசிரியர்கள், நாடவாசிரியர்கள் ஆகியோரைக் கொண்ட சர்வதேச ஸ்தாபனமாகும். இதன் கிளைகள் ஐம்பது நாடுகளில் உள்ளன. இந்த ஸ்தாபனம் சிதம்பரத்திலும் சென்னையிலும் மாநாடுகள் நடத்தியபோது அதில் இலங்கைப் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொண்டார்.

உக்ரேன்இ பஸ்கோவியா நாடுகளில் நடைபெற்ற உலக மொழிபெயர்ப்பாளர் மாநாடுகளில் 1984இலும் பின்னரும் இருதடவைகள் இலங்கையின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டார். 1963இல் சோவியத் ஒன்றியத்தின் பல பகுதிகளையும் சுற்றிப்பார்க்கும் வாய்ப்பும் இவருக்குக் கிட்டியது.

உக்ரேனிய மகாகவி தராஸ்செவ்செங்கோ கவிதைகள், மூங்கிற் பள்ளம், ஆகிய இரு நூல்களும் சுதந்திர இலக்கிய விழாவில் சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்கான பரிசினை இவருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தன.

இலங்கை கொழும்பு பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானீடம் இவரது நீண்டகால இலக்கிய சேவையைப் பாராட்டி 1-7-94-ல் 'வசந்தத்தை நோக்கி' என்ற கலையிலக்கியக் கலாசார விழாவில் கௌரவித்தது.

இந்து சமய கலாசார ,ராஜாங்க அமைச்சு 1991 இல் 'இலக்கியச் செம்மல்' விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.

இலங்கை அரசினால் 1995இல் 'கலாபூஷணம்' விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

இலங்கையின் கலை இலக்கியத் துறைக்குப் பெருமை சேர்த்து வருவோரைக் கௌரவித்து ஸ்ரீலங்கா தேசிய நூல் அபிவிருத்தி சபையால் 14-8-2001 இல் நடாத்தப்பட்ட விழாவில் ஐம்பது ஆயிரம் ரூபா பணப்பரிசும் விருதும் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

இவரது ஆக்கங்கள் பற்றிப் பேரதனைப் பல்கலைக்கழகம் ஓர் ஆய்வை நடத்தியுள்ளது.

வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்கள் தொடர்பு

வெளிநாட்டு எழுத்தாளர்கள் பலரின் நெருங்கிய தொடர்பு கணேஷ் அவர்களுக்கு இருக்கின்றது. தமிழ் ஓளி, பி.எஸ்.ராமையா, கி.வா.ஜ. வல்லிக்கண்ணன் ஆகியோர் எழுதிய கடிதங்கள் இவரிடம் இருக்கின்றன.

ஆனந்தவிசுடன் தேவன் 'ஈழத்தைக் கண்டேன்' என்னும் தனது பிரயாணக் கட்டுரையில் இவரைப்பற்றி 'தலாத்து ஓயா கணேஷ்' எனக் குறிப்பிட்டு எழுதியுள்ளார்.

ஈவேராவுடன் சேர்ந்து கம்யூனிஸ இயக்கத்தைக் கட்டியெழுப்பிய பஜீவானந்தம் அவர்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார். பஜீவானந்தம் கம்யூனிஸக் கட்சி தமிழகத்தில் தடைப்பட்ட காலத்தில், இலங்கையில் தலைமறைவாக இருந்தார். அப்போது இலங்கையின் பலபாகங்களுக்கும், யாழ்ப்பாணத்துக்கும் சென்று தனது கம்யூனிஸக் கொள்கைப் பிரசாரங்களில் ஈடுபட்டார். ஜீவானந்தம் அவர்களுடன் கணேஷ் பல இடங்களுக்கும் சென்றார். சிலமாதங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்து ஜீவானந்தம் அவர்களை இரகசியமாக வலுவெட்டித்துறையூடாகப் படகில் அக்கரைக்குக் கொண்டுசென்று சேர்த்தவரும் திரு கணேஷ் அவர்களே.

திரு கணேஷ் அவர்கள் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் உள்ள எழுத்தாளர்களுடனும், இலக்கிய அமைப்புகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துள்ளார். அவ்விபரங்கள் இக்கட்டுரையில் விரிவஞ்சி தவிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நிறைவுரை

இதுவரை 22 நூல்கள் கணேஷினால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

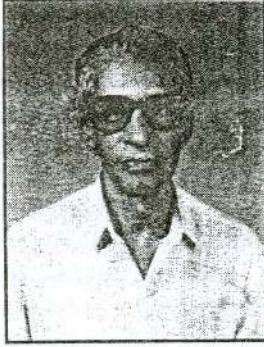
ஒரு தொகுப்பாக வெளியிடக்கூடிய அளவுக்கு கணேஷ் அவர்களின் சுய ஆக்கக் கவிதைகள் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் முடங்கிக் கிடக்கின்றன. இவற்றைத் தொகுத்து நூலாக வெளிக்கொணர்தல் சிறந்த பணியாக அமையும்.

மலையகத்தைப் பற்றி மலையக மக்களின் பிரச்சினைகள் - வாழ்நிலைகள் பற்றி இவர் அதிகமாக ஒன்றும் எழுதவில்லை என்னும் குறை ஒருசிலரிடையே நிலவுகிறது. இருப்பினும் திரு கணேஷ் அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பாளராக, கவிஞராக, கதைஞராக, சஞ்சிகையாளராக, அமைப்பாளராக, திறனாய்வாளராக, பேச்சாளராக பல்துறை ஆளுமையோடு ஆற்றியுள்ள இலக்கியப் பணிகள், இவர் ஊடாக மலையகத்திற்கும், ஈழத்திற்கும் பெருமை சேர்க்கிறது.

நினைவில் நிற்கும்
மலையகச் சிறுகதைகள் இரண்டு

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

பாட்டி சொன்ன கதை

என்.எஸ்.எம். இராமையா

தெளிவத்தை ஜோசப்

மலையகச் சிறுகதைகளில் நினைவில் நிற்கும்
கதைகளில் இச்சிறுகதைகளும்
அடங்கும்.

மலையக மண்வாசனையோடு படைக்கப்பட்டுள்ள
இக்கதைகளை

இச் சாகித்திய விழா மலரில்
மகிழ்ச்சியுடன் மறுபிரசுரம் செய்கின்றோம்.

இச்சிறுகதைகளை பற்றிய
தனது கருத்துக்களை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளரும் விமர்சகரும்

பேச்சாளரும் மூன்று ஆய்வு நூல்களின் ஆசிரியருமான

கலாநிதி சுவரை. மனோகரன்

எழுதுகின்றார்.

மலையகத்தின் இரு சீறுகதைகள்

கலாநிதி துரை. மனோகரன்

மலையகம் புவியியல் அம்சங்களால் மாத்திரமன்றி, வாழ்வியல் அம்சங்க ளாலும் இலங்கையின் பிற பிரதேசங் களினின்றும் வேறுபட்டதாக விளங்கு கின்றது. அதனால் மலையகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங் களும் தனித்துவமான போக்கைக் கொண்ட வையாக விளங்குகின்றன. மலையக இலக்கி யம் நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம் எனப் பன்முகத்தன்மை கொண்டதாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. அவற்றுள் சிறுகதைத் துறை உச்ச வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது. இது தொடர்பாகப் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி கூறுவன மனங் கொள்ளத்தக்கன.

“பிரதேச வாழ்க்கையைப் பொருளாய்க் கொண்டு எழுதப்பட்டு வந்துள்ள படைப்புக் களில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்கு களமாக உள்ள மலைநாட்டை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பவைக்கு தனியிட முண்டு. சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை என்ற இலக்கியப் பிரிவுகளில் சிறுகதையே மலைப் பிரதேசம் பற்றிய படைப்புக்களில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது.”

இவ்வாறு மலையகப் பிரதேசத்தின் சிறுகதைகள் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்வதற்கு ஆற்றல் வாய்ந்த சில சிறுகதை எழுத்தாளர் களே காரணகர்த்தாக்கள். அவர்களில் இருவர் தெளிவத்தை ஜோசப்பும் என். எஸ். எம். இராமையாவும் ஆவர்.

தெளிவத்தை ஜோசப் அறுபதுகளில் வீரகேசரி நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகள் இரண்டில் முதற்பரிசுகளைப் பெற்றது மூலம் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக இனங்காணப்பட்டார். அவரது நாமிருக்கும் நாடே (1979) என்ற சிறுகதைத் தொகுதி, இலங்கையின் ஆற்றல் வாய்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளருள் ஒருவராக அவரை

இனங்காட்டுகின்றது. வீரகேசரிச் சிறுகதைப் போட்டிகளில் முதலிடம் பெற்ற சிறுகதைக ளுள் ஒன்றான பாட்டி சொன்ன கதை இலங்கையில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதை களில் ஒன்றாகவும் விளங்குகின்றது.

இச்சிறுகதை ஒரு பாட்டியையும் அவளது பேத்தியையும் முக்கிய பாத்திரங்களாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளது. லயத்தில் இளைஞன் ஒருவனுடன் தனது பேத்தி காதல் தொடர்பு கொண்டுள்ளாள் என்பதை அறிந்த பாட்டி, பேத்தியின் தாயான தன் மகளை பற்றிய கதையைக் கூறி தவறான வழியில் செல்லவிருந்த தன் பேத்தியின் போக்கைத் திருத்துகிறாள். அடுத்த வீட்டு பரமசிவத்தின் குழந்தைகளுக்குக் கதை சொல்லும் பாங்கில் தன் பேத்திக்கே பாட்டி கதை கூறுகிறாள். யாருக்கோ கதை சொல்வது போலக் காட்டி, தன் பேத்திக்கே கதையைக் கூறி, நிகழ்விருந்த தவறையும் தடுத்தி விடுகிறாள்.

தெளிவத்தை ஜோசப், தமது கதை கூறும் திறன் மூலம் பாட்டி சொன்ன கதைக்கு மெருகேற்றியிருக்கிறார். பாத்திர உரையாடல்கள் கதையின் தொனியைச் சிறப்பாக உணர்த்துகின்றன. “இந்தா காவேரி அந்தக் கருவாட்டு மண்டையை பொட்டில் போட்டு மூடு. கவிச்சின்னா சனியன் நாய்க்கு எங்கேன்னு நிக்கும்!” என்பன போன்ற உரையாடல்கள் யதார்த்தமாகவும் கதையின் தொனியைப் புலப்படுத்துவனவாக வும் உள்ளன. கலைத்துவச் சீர்மையோடு இந்தச் சிறுகதையைத் தெளிவத்தை ஜோசப் படைத்துள்ளார். கலாபூர்வமாகவும் யதார்த்த மாகவும் ஒரு சிறுகதையை எவ்வாறு படைக்க முடியும் என்பதற்கு ஓர் உதாரண மாக பாட்டி சொன்ன கதை விளங்குகின்றது.

என்.எஸ்.எம்.இராமையா அறுபதுகளில் எழுத்துலகில் கால் பதித்தவர். அவரது ஆரம்ப கால எழுத்து முயற்சிகள் வானொலி நாடகம் சார்ந்தவையாகவே விளங்கின. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியர் பதவியில் இருந்தபோது சிறுகதைத்துறையில் ஈடுபடுமாறு இராமையா வைக் கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கிணங்க அவரும் சிறுகதைகளைப் படைக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். அப்போது அவர் எழுதிய ஒரு கூடைக் கொழுந்து அவருக்குச் சிறுகதைத்துறையிற் பெயர் வாங்கிக் கொடுத்த படைப்பாக அமைந்துவிட்டது. இவரது பிற சிறுகதைகளும் அவரது எழுத்தாற்றலை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. அவரது சிறுகதைகள் அடங்கிய ஒரு தொகுதி ஒரு கூடைக் கொழுந்து என்ற பெயரில் 1980 இல் வெளிவந்தது.

இராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து ஆர்ப்பாட்டமின்றி ஒரு பெண் தோட்டத் தொழி லாளியின் மன உறுதியையும் செயல் திறனையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. லட்சுமி என்ற தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலாளி ஒருமுறை ஐம்பத்தேழு இறாத்தல் கொழுந்து எடுத்தமையும் அதனைச் சுற்றிய பிரச்சினைகளும் இக்கதையின் கருப்பொருளாக அமைந்தன. அவள் ஒருமுறை கொழுந்து கிள்ளிக் கொண்டு இருந்தபோது, அவளது கணவனாக வரப்போகின்ற ஆறுமுகம் தானும் கொழுந்து கிள்ளி உதவி செய்ததால், ஒருநாளும் இல்லாதவாறு ஐம்பத்தேழு இறாத்தல் கொழுந்து நிறையாகக் கிடைத்தது. அதனால், தொழிலாளர் மத்தியில் இளம் கணக்கப்பிள்ளை மீது சந்தேகம் ஏற்படத் தொடங்கியது. இதனை நிவர்த்தி செய்யுமுகமாக மீண்டும் ஐம்பத்தேழு இறாத்தல் கொழுந்தை எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமெனக் கண்டிப்பாகக் கூறி விடுகிறார் கணக்கப்பிள்ளை. அந்தக் கட்டளையை வேதனையோடு ஒரு சவாலாக ஏற்று, ஐம்பத்தேழு இறாத்தலுக்குப் பதிலாக அறுபத்தொரு இறாத்தல் கொழுந்து எடுத்துச்

சாதனை செய்து காட்டுகிறாள், லட்சுமி.

இந்தச் சிறுகதையை என்.எஸ்.எம். இராமையா கலாபூர்வமாகப் படைத்தளித்துள்ளார். பாத்திரம் ஒவ்வொன்றும் யதார்த்தத்திற்குப் புறம் போகாத முறையில் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிறுகதை மூலம் பெருந்தோட்டத்துறைச் சூழலை வாசகர் மனக்கண் முன் எழுத்தாளர் கொணர்கின்றார். லட்சுமி அறுபத்தொரு இறாத்தல் கொழுந்தை எடுத்துக்காட்டியபோதும், அதில் பழுது இருப்பதாகக் குறைசூறி இருபது இறாத்தலை வெட்டப் போவதாகவும் தெரிவிக்கிறார் கணக்குப்பிள்ளை. அந்தவேளையில் கங்காணிக் கிழவன் என்ற பாத்திரம் செயற்பட்ட விதம், இச்சிறுகதைக்கு ஓர் உயிர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. கணக்குப்பிள்ளையை வெறித்துப் பார்த்த கங்காணி, விரைவாக லட்சுமியின் அருகில் சென்று, அவளது வலது கையின் ஆள்காட்டி விரலை பிடித்து அவர் முன் காட்டிய போது, அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து, உறைந்து போயிருந்தன. அந்த நிலையில், கங்காணிக் கிழவன் பேசும் வார்த்தைகள் கணக்குப்பிள்ளையின் மனத்தை மாத்திரமன்றி, வாசகரின் மனத்தையும் கசியச்செய்ய வல்லன. “இதைப் பார்த்து விட்டுப் பேசங்க ஐயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?”

இராமையாவின் பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. அவர் தமது படைப்புக்களினூடே சமுதாய விமர்சனத்தையும் நாசூக்காகச் செய்து விடுவார்.

என்.எஸ்.எம். இராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து, காலத்தால் அழியாத படைப்புக்களில் ஒன்று.

பாட்டி சொன்ன கதை

தெளிவத்தை ஜோசப்

கொழுந்து நிறுத்தது வெகு நேரமாகி விட்டது. இன்னும் காவேரியை மட்டும் காணவில்லை.

சிலுப்பிக் கொண்டு நின்ற முன் மயிரில் சிட்டு சிட்டாய் ஒட்டிக் கிடந்த சாம்பலைத் தட்டியவண்ணம் வெளியே வந்தாள் கூனிப்பாட்டி. மூடியும் மூடாமலும் கிடந்த அவளுடைய விலாப்புறம் மேடும் பல்லமுமாய் கூரைத் தகரம் போல் கோடுபாய்ந்து கிடந்தது. சிதறியடிக்கும் தன் குழி விழுந்த கண்பார்வையை சேர்த்து பிடித்து தன் பேத்தி தூரத்தே வருகின்றாளா என்பதைப் பார்பதற்காக ஒரு கையைத் தூக்கி தன் கண்ணுக்கு மேல்வைத்து பார்க்கின்றாள் பாட்டி. கையை மேலே தூக்கியதால் விலா எலும்புகள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய விதத்தில் முட்டி நின்றன.

“யே தெய்வானே! எங்க காவேரியைக் கண்டியா?”

“ஆமா ஓம் பேத்தியை காவல் பார்க்கத் தானே தொரை எனக்கு சம்பளம் கொடுக் குராரு.”

ஒரே லயத்தில் கூடி வாழும் தெய்வானை தங்கள் கூட்டுறவு வன்மையைக் காட்டினாள்.

அதோ தலையில் விறகுக் கட்டும் தடக் தடக்கென்று முதுகிலடிக்கும் வெற்றுக் கூடையுமாக காவேரி வருகின்றாள். கறுத்த உருவம், கண்ணைக் குத்தும் பருவம்.

அலுத்துக் களைத்த உடல்தானென்றாலும் அழகாய்தான் இருந்தது.

அந்த வயது இருக்கிறதே! அந்த வயதில் எந்த பெண்ணும் அழகாய்த்தான் இருப்பாள்.

வாலிபப் பெண்களிடம் மட்டும் இந்த வசீகரிக்கும் சக்தி இல்லாவிட்டால்.....!

பிரபஞ்சமே ஆட்டம் கானும் பெரிய பிரச்சினை அல்லவா அது.

“வெறகு பொறக்க போனேன் அதுதான் நேரமாச்சு!” நேரமானதற்கு காரணங் கூறி பாட்டியை ஏமாற்றிவிட்ட எக்களிப்பு பேத்திக்கு.

“சரி சரி நீ ஒன்னும் அதுக்கெல்லாம் போக வேண்டியதில்லை. நான் பாத்துக் கிறேன்.”

தன்னுடைய இளமை முறுக்கை எவனிடமும் அவிழ்த்துக் காட்டி அவஸ்தையில் மாட்டிக்கொள்வாளோ என்ற பயம் பாட்டிக்கு. அவள் அன்று கொப்பளித்து துப்பிய இளமை தானே இன்று பேத்தி அனுபவிப்பது.

எட்டாம் காம்பரா இருசன் இரண்டு மூன்று நாட்களாக அந்த லயத்துக்கு வருவதும் இருட்டும்வரை அங்கேயே சுற்றுவதும் “எப்படி பாட்டி நல்லா இருக்கியா?” என்று விசாரிப்பதும் அவளுக்கு சந்தேகமூட்டியது. இன்றோ, நாளையோ, நாளை மறுநாளோ என்றிருக்கும் ஒரு கூலிக்காரக் கிழவியை பார்க்கவா ஒரு மைனர் பையன் நேரத்தை விரயமாக்கிக் கொண்டு வருவான்?

ஹ் ம்.....ம்....

பாட்டி பெருமூச்செறிந்தாள்.

“இந்த காவேரி அந்த கருவாட்டு மண்டையை பொட்டில் போட்டு மூடு. கவிச்சின்னா சனியன் நாய்க எங்கேன்னு நிற்க்கும்” பாட்டி எதைக் குறிப்பிடுகிறாளோ தெரியவில்லை!

அடுப்படியில் கிடந்த பலகைக் கட்டையை தலைக்கு அணைவாக வைத்துக்கொண்டு, மேல் சேலையை உருவி தரையில் விரித்து அதில் சுருட்டிக் கொண்டாள் பாட்டி. சாமான் சட்டிகளை எல்லாம் கழுவி வைத்துவிட்டுத்தான் பேத்தி படுப்பாள்.

பாட்டியின் அருகே ஒரு கிழிந்த சாக்கில் நாலு குழந்தைகள் கையையும் காளையும் பரப்பிக்கொண்டு கிடந்தன. அந்த நாலும் அடுத்த வீட்டு பரமசிவத்தினுடையது. பரசிவமும் பாரியாரும், பரசிவத்தின் தாயும் தங்கையும், ஆறு குழந்தைகளுமாக பத்து உருப்புகளுக்கு அந்த நண்டு வளையில் முடங்கிக்கொள்ள முடியுமா? ஆகவேதான் நான்கு குழந்தைகள் அடுத்த வீட்டு பாட்டியிடம் வந்து படுத்துக் கொள்ளும் இங்கே பாட்டியும் பேத்தியும்தானே!

பார்வதியின் கையைப் பிடித்து சரியாக நாலு வருடம்தான் என்னும் அவர்களுக்கு ஆறு குழந்தைகள். என்னமோ ஏதோவென்று நினைத்துவிடாதீர்கள். இரண்டு முறை ‘இரட்டை’ பிறந்து விட்டதால்தான்.

இறைவன் ஏழைகளுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கும் ஆஸ்தி அது ஒன்றுதானே. பரமசிவம் பார்வதி என்ற பெயர் கொண்டிருந்தாலோ என்னவோ இந்த வகையில் அவர்களுக்கு குறைவில்லை. இப்போதும் கூட ஓட உட்கார முடியாத நிலையில்தான் இருக்கிறாள்.

“பாத்தி கதை சொல்லு.....!”

பரமசிவத்தின் நாலும் கிழவியைக்

குடைந்தெடுத்தன. பேத்தியும் வந்து அவளுடைய பாயை விரித்து அதில் முடங்கிக் கொண்டாள். அவளுக்குத் தூக்கம் லேசில் வருவதாக இல்லை. அந்திநேர ஆட்டத்தின் இன்ப நிழல் அவள் அடித்தளத்தே அரங்கமிட்டு ஆட்டம் காட்டியது.

“ஒரே ஒரு தோட்டத்திலே ஒரே ஒரு லயமாம்...”

“ஊம்” நாலும் ஒரே நேரத்தில் ஊம் போட்டன.

“அந்த லயத்துலே பெரியவங்கெல்லாம் வேலைக்கு போனதும் புள்ளைங்கெல்லாம் தானாப்புல ஆட்டம் போடுமாம்....”

“ஊம்”

“ஒன்று கூட பள்ளிகூடத்துக்கு போறதே யில்லை..... பள்ளிக்கூடம் போன்னுட்டு பெத்தவங்க போயிட வேண்டியது. அதுகள் பாட்டுக்கு மாங்காய் அடிப்பதும், குருவிக்கூடு களைப்பதுமாக ஆட்டம் போட்டுக் காலத்தைக் கடத்தின.”

“அந்த லயத்திலே ஒரு பத்துப் பதினொரு வயதுப் பொண்ணு எங்கியும் போவாமல் வீட்டு வேளைகளைச் செஞ்சுகிட்டே இருக்கும். அடுத்த வீட்டுல ஒரு பய இருந்தான். அவனுக்கு ஒரு பதினொரு வயசு இருக்கும். ரெண்டுபேரும் சேர்ந்துதான் வெளையாடுவாங்க.....”

“என்ன தூங்கிட்டங்களா?”

பாட்டியின் கேள்விக்குப் பதில் இல்லையே என்ற பதில் பரமசிவத்தின் முத்தவனிமட்டுருந்து மட்டுமே வந்தது. மற்ற மூன்றும் குறட்டை விட்டன. விழித்துக் கொண்டிருந்த முத்தது ‘அப்புறம்’ என்கவே கதை தொடர்ந்தது.

“அவங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தே ஆடி

ஓடித் திரிஞ்சதுனாலே ஒன்னுக்கிட்டே மற்றதுக்கு பயமோ கூச்சமோ கிடையாது. அந்தப் பொண்ணு வளந்தப்புறம் ரவிக் கைக்கு மேலேயும் ஒரு துனியைப்போட்டு முடிக்கிற அளவு வளந்தப்புறம் அந்தப் பையன்கிட்டே கூச்சமில்லாமல் பழகிச்சு.”

இவ்வளவு நேரமும் பாட்டியின் கதை காதில் விழுந்தும் மனதில் விழுகாமல் படுத்துகிடந்த காவேரி புரண்டு படுத்தாள். சிறுகச்சிறுக அவள் மனம் கதையில் லயித்தது. அந்த மூத்ததும் தூங்கிவிட்டதைக் கண்ட கிழவி சுறுசுறுப்புடன் கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

“நீ வளர்ந்த பொண்ணு! அந்த தடிப்பயகிட்டே என்ன பேச்சு...”

கிழவியின் கதையில் தெரிந்த மாற்றம் காவேரியைத் தடுமாறச் செய்தது. தனக்கும் இருசனுக்குமுள்ள தொடர்பை அறிந்து கொண்டதான் அப்படிக்கேட்கிறாளோ! என்று எண்ணி ஏதோ கூறத் தொடங்கியவளை தடுத்து நிறுத்தியது பாட்டியின் குரல்.

“.....அப்படி அந்தவங்க கண்டிக்கத் தொவங்கவும், பெத்தவங்க கண்ணுக்குத் தெரியாம அவங்க இரண்டு பேரும் ஆட்டம் போடுவாங்க. ஆச்சு! பெண்ணுக்கும் பதிநாலு வயசு முடிஞ்சு போச்சு. குச்சுக்குள்ளையும் உக்ககாந்துட்டு வந்துருச்சி. ஆள் கூடன்னு அந்த வருசம் தொரை தோட்டத்திலே பேரு பதிய மாட்டேன் னுட்டாரு. வயசு வந்த பொண்ணாச்சேன்னு பெத்தவங்க ரொம்ப கவலைப்பட்டாங்க. அதுகுக்காவலா ஒருத்தர் வீட்டிலேயே இருக்க முடியுமா? பொண்ணாப் பொறந்தது இல்லே, தன்னைக் காப்பாத்திக்கிடனும்.”

பேத்தி தூங்கிவிட்டாளா என்பதையும் பாட்டி கவனித்தாள். பேத்தியினுடையதும் வாலிப மனதல்லவா? கதையும் இப்போது அந்தப்படியில்தானே இருக்கிறது. ஆகவே அவள் பெருமூச்சு விடுவதும் புரண்டு படுப்பதுமாக இருந்தாள். பேத்தி தூங்க

வில்லை என்பதை உணர்ந்த பாட்டி தொடர்ந்தாள்.

“ஒரு நாள் வெள்ளனவே வேலை எல்லாம் முடிச்சுட்டு அந்த பொண்ணு பக்கத்து வீட்டுக்குப் போச்சு. லயத்துலே ஒரு சுடுகஞ்சி கூடக் கிடையாது. பொண்ணு அங்கே போனதும் பய அதை புடிச்சு இழுத்து அணைச்சுக்கிட்டான். அந்த பொண்ணுக்கிட்ட அவனுக்குத்தான் கூச்சம் கிடையாதே. கொஞ்ச நேரத்துல தாவனித் துனி மட்டும் தூரவிழுந்து கிடந்துச்சு.”

பேத்தியின் உடல் வளைந்தது. பாட்டியின் கண்குழியில் கோர்த்துநின்ற கண்ணீர் கன்னத்தில் ஓடி சட்டையில் விழுந்தது. கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டே தொடர்ந்தாள்.

“அந்த பொண்ணுக்கு புத்தி இப்படியா போவனும். ஒவ்வொரு நாளும் அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் இப்படியே இன்பமாய் பொழுது போய்க்கிட்டே இருந்திச்சி. அடுத்த வருசம் பொண்ணை தொரை பேரு பதிஞ்சிட்டாரு. அதுவும் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கிஞ்சி. எப்பவோ குழையோ, மரமோ வெட்டிதனத்துக்காக அந்தப்பயலை பேரு பதிய மாட்டேன்னுட்டாரு.”

“ஆயாகாரி தன்சூடவேதான் அந்தப் பொண்ணை வேலைக்குக் கூட்டிப்போவா! கண்ணுல வைச்சி இமையாலத்தான் முடிக்காத்தா என்ன செய்வது? அந்தப் பொண்ணும் ஆயாவை ஏமாத்திட்டு காதோ, மேடோ, மலையோ, கானோ எங்கேயாவது அந்தப் பயல்கூட இருக்காம இருக்கவே இருக்காது. நாளைக்கு வர்ரதை கொஞ்ச மாவது யோசிச்சிருந்தானா.....! வளர்த்த வளர்ப்பு அப்படி.”

“வளர்ந்த பையனை ஏன் வீட்டுல வைச்சிருக்கிய. எங்க கூட வந்து கடையில் நிக்கட்டுமேன்னு” கடனை வாங்க வந்த ஒரு கடை முதலாளி பையனை இழுத்துக்கிட்டுப் போயிட்டாரு பய போன பொறவு இந்தப்

பொன்னுக்கு ரெண்டு முணு நாளா வெறிச்சோன்னு இருந்துச்சு. அப்புறம் ஒரு மாதிரியா சரியாப் போய்டுச்சி.

ஒரு வாரமாக தன்னை சுற்றி வந்து தன்னையே சுற்றிக்கொண்ட இருசனும் ஒரு நாள் இப்படி போய்விடுவானோ என்ற பயம் அவளைப் பற்றிக் கொண்டது.

ஆகாயத்தின் பறந்து கொண்டிருந்த அவளுடைய வாலிப எண்ணத்தில் பாட்டி ஏற்றி விட்ட பாரம் அதை தடுமாறச் செய்தது. பேத்தியின் மனப்போராட்டத்தை அறியாத பாட்டி தொடர்ந்தாள்.

“அந்தப் பொண்ணு முணு சம்பளம் வாங்கிருச்சு. நாலாவது சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யயிலே ஒருநாள் ஏதோ தலை சுத்தறாப்புல இருக்குன்னு வீட்டில நின்றுட்டா. மாங்கா திங்கனும்னு ஒரு அதிசய ஆசை ஏட்பட்டிச்சு. ஒரு பையனை வீட்டு பங்களா மறத்துல ஒரு மாங்கா அடிச்சாரச்சொல்லி ரெண்டு உப்புக் கல்லையும் வைச்சு தட்டி ரெண்டு வாய் கஞ்சியைக் குடிச்சா. குடிச்ச கஞ்சி கொடல்ல விழுகிறத்குள்ளார ஓ..வ்..வுன்னு ஓமட்டி அவ்வளவையும் வாந்தி எடுத்துட்டா! அடி வயித்துல ஏதோ ஒரு சிலு சிலுசிலுப்பத் தோணினாலும் அது என்னாங்கிற விவேகம் தெறியாத வயதுதானே! பாவம் ஆயாளுக்குத் தெறியாம எத்தனை நாளைக்குத்தான் ஒளிக்க முடியும்? ”

ஆயாளுக்குத் தெரிஞ்சு அப்பனுக்குச் சொல்லி வீடு சுடுகாடக மாற, ஆச்சு போச்சுன்னு ஆறு மாசம் ஆய்டுச்சி. ஆறு மாச வயித்துப் புள்ளையை ஆருக்காவது மறைக்கமுடியுமா? அந்த ஆயாளும் பகலெல்லாம் மலையில் செத்துச் செத்து வேலை செஞ்சுட்டு ராமுலுக்க தன்னாலே முடிஞ்ச மருந்தெல்லாம் செஞ்சி பார்த்துட்டா. ஒண்ணும் பலிக்கல. பெண்ணோட அப்பனுக்கு என்ன செய்யிறதன்னே தெரியல்லே. சாப்பிடாம, தூங்காம, வீட்டையும் கவனிக் காம ‘எக்கேடோ கெட்டுப்போ’ன்னு மிசின் கணக்கா சுத்தி வந்தது. பெத்தவ மனது

கேக்குமா? புருசனை ஏசிப்பேசி நம்ம புள்ளையில்லையா, சாக்கடையில் விழுந்திடுச்சேன்னு அதிலேயே அழுக்கி வச்சிறுவோமா? நாமதானே கழுவி குழுப்பாட்டி எடுக்கனும். முஞ்சியைச் சுழிச்சிட்டாப்போல போதுமானு சமாதானம் பண்ணி பத்தனை நாட்டுல ஒரு கிழவி இருக்கலாம். இதிலெல்லாம் கைத்தேர்ந்த வளாம். அவளை இன்னைக்கே கூட்டிவாங்கன்னு அனுப்பினா. மனுசனும் தலைவி தியென்னு போச்சி.

அந்தக் கிழவி இதிலெல்லாம் கைத் தேர்ந்தவள்தான். தாய்க்குத் தெரியாம புள்ளையை இழுத்து தரையில் போட்டு ருவா! அவ ரேட்டு கேக்கிற விதமே அலாதி. முனுமாசம்னா முப்பது ரூபாயும், ஒரு முழுப் போத்தல் வெள்ளையும், ஆறு மாசம்னா அறுபது ரூபாயும் ரெண்டு வெள்ளையும்.

உடம்பு போனா போவட்டுமேங்குற நெலையில் இருந்த அவங்களும் காசைப் பார்க்காம அவளைக் கூட்டடிக்குனு வந்துட்டாங்க. கிழவி வந்த சங்கதி தெரிஞ்சவுடனே தோட்டமெல்லாம் இதுதான்கதை. மலையில், பெரட்டு களத்துல, பீலிக்கரையில், எங்க பார்த்தாலும் காவேரி முழுக்காம இருக்காளாம்ங்கிறததான் குசுகுசுப்பு. நம்ம சனங்க வெறும் வாயையே மொட்டு மொட்டுன்னு மெல்லு நாங்க. இப்படி ஒரு வெசயம் கிடைச்சா சும்மா இருப்பாங்களா? அந்த மனுசன் தரையைப் பார்த்த தலையைத் தூக்குறதே இல்லே. தம்பொண்ணு தன்னை தலைக்குனிய வச்சிட்டுதே என்ற வெசனம்.

பாட்டியின் பக்கத்தே கிடந்த பரமசிவத்தின் இளக “வீல்” என்று கத்தவே பாட்டி அதைத் தட்டிக்கொடுத்துக் கொண்டே கதையை தொடர்ந்தாள்.

“அந்த மருந்துக்கார கிழவி வந்த முனாம் நாள் அந்த வீட்டுக்கு ஒரு பொலிசையா வந்தாரு. அந்தப் பொண்ணு பேரைச்சொல்லி விசாரிச்சாரு. தாலி காட்டாமலே அந்தப் பொண்ணு தாயாகி

விட்டதாகவும் பெத்தவங்க கருவ கலைச்சு வூட்டடிலேயே குழி வெட்டி பொதைச்சிட்டதாகவும் பெட்டிசன் வந்திருக்குன்னு அவரு சொன்னாரு. பொண்ணைப் பார்த்து டாக்டர்ய்யாவுக்கு எழுதிக் குடுத்திட்டு, அவரு போயிட்டாரு. அக்கம்பக்கத்துக்கு மட்டும் தெறிஞ்சது இப்ப அரசாங்கத்துவரை தெரிஞ்சிட்டதேன்னு அந்த மனுசன் கெடந்து அங்கலாய்ச்சுக்கிட்டது; அவமானம் தாங்காம ஒரு நாளு தூக்குப் போட்டுக்குனு தொங்கிட்டது.”

“.....சூலிக்காரன்னா அவனுக்கு மட்டும் மாணம் மருவாதி இல்லையா?”

பாட்டி அழுதே விட்டாள்.

“இவ்வளவுக்கும் காரணம் யாரு..... நீயே சொல்லு?” நேரிடையாகவே பேத்தியைக் கேட்டாள்.

பேத்தி பதில் கூறிவில்லை.

அவள் உள்ளம் கொதிநீராய்க் கொந்தளித்தது,

பாட்டியின் கதையில் வந்த பெண் அல்ல அவளை அலைக்கழித்து. அவளே ஒரு உருவாகி அவளையே அந்த உரு அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த இருசனுடன் தான் கூடிக்கும்மாளமிட்ட இத்தனை நாளில் என்றாவது தன்னை அவனுக்கு அர்ப்பணித்திருக்கிறாளா என்பதை ஆராய்ந்தாள். தனக்கும் அந்த கதைப் பெண்ணுக்கும் நேர்ந்த கதைதானே நேரும் என மயங்கினாள்.

அன்றைக்கு!..... இல்லை அதற்கடுத்த நாள்..... அன்றும் இல்லை. நேற்று அவனாகவே வலிய இழுத்தும் “நாளைக்கு பார்ப்போம்” என்று ஓடிவந்து விட்டாள்.

இன்று.....?

அழுது ஓய்ந்த பாட்டியின் குரல் அவள்

கற்பனையைத் துண்டித்தது.

“அந்த பொண்ணுமட்டும் நாளைக்கு வாரதை எண்ணி சாக்கிரதையா இருந்திருந்தா இவ்வளவும் நடக்குமா? நாளைக்குத் தனக்குத்தானே கஷ்டம். ஆம்பளைக்கு என்னா? நானா? எப்போன்னுட்டு போயிருவான் இதையெல்லாம் யோசிக்கக்கூடவா பொண்ணாப் பொறந்ததுக்கு புத்தியில்லாம போயிறும்.”

பாட்டி தனக்கே சொல்வது போலிருந்தது காவேரிக்கு. கட்டையைப் போல படுத்த வண்ணம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“லயத்துல விட்டுவெச்சிருந்தா அந்தப் பொண்ணும் செத்துப் போயிடும்னு உடனே ஆசுப்பத் திரியிலே கொண்டுபோய் நிற்பாட்டிக்கிட்டாரு டாக்டர்ய்யா. அந்தப் புள்ளே ஒன்னுமே சாப்பிடறது இல்லே. எளைச்சு எலும்புந் தோலுமாயிட்டா அப்புறம் என்ன....? எளவயது, எளைச்சுப்போன உடம்பு, தலைச்சன் புள்ள எல்லாமாச் சேர்ந்து அவளைத் துன்னுறுச்சு.

சிசுவை இந்த ஒலகத்துல விட்டுட்டு அந்த மவராசி துள்ளித் திரியற அந்த பதினாறு வயசுல ஊத்தைப் பேரையும் சொமந்துக்குன்னு போய்ச் சேர்ந்துட்டா....

“அதிலேருந்து உன்னை வளர்த்து எடுக்க நான் என்ன பாடுபட்டேன் தெரியுமா?”

காவேரி துள்ளித் துடித்துப்போனாள்,

‘பாட்டி’ என்ற பேத்தியின் அலறலைப் பொருட்படுத்தாத கிழவி “ஒங்கம்மாவுக்கு நேர்ந்த கதி ஒனக்கு நேரனுமா? நாளைக்கு நடப்பதை யோசிக்காது இன்னிக்கு மட்டும் இன்பமா இருந்திட்டாப் போதுமா.....” என்று கேள்வி மாலை தொடுத்தாள்.”

ஆடி மழையில் நனைந்த சூரிய காந்தியாய் துவண்டு கிடந்தாள் பேத்தி.

கூடாது.....! கூடவே கூடாது.....!
காவேரியின் மனம் கடலாய்க் கொந்த
ளித்தது.

பின் ஜன்னலில் விழுந்து டொக் டொக்
என்ற சப்தம் வெண்கலப் பானையில்
பளிங்கு விழுந்ததுபோல் கிணீர் கிணீர் என்று
விழுந்தது காவேரியின் காதுகளில்.

நேற்று வரை ஒருவித
அசம்பாவிதத்துக்கும் தன்னை ஆளாக்கிக்
கொள்ளாத காவேரி இன்று....!

பாட்டி தூங்கிய பிறகு அவனை வரும்படி
அவள்தானே கூறினாள். “ஏமாற்றி
விடுவாயா?” என்ற அவனுடைய கேள்விக்கு
“இல்லவே இல்லை” என்று அவள்தானே
வாக்கும் கொடுத்திருந்தாள். அதோ அவனும்
வந்துவிட்டானே! இனி என்ன செய்வது?

பாட்டி மட்டும் கதை சொல்லி மனதை
குழப்பியிராவிட்டால் குதூகலத்துடன் ஒளிந்து
ஓடியிருப்பாலே? சன்னமாக வெளிவந்த
பாட்டியின் குறட்டை ஒலி, அதற்குள்ளாக
தூங்கிவிட்டாள் என்ற மன உறுத்தல்
உழைத்து சலித்த உடம்பல்லவா? என்ற
சமாதான முயற்சி ஆகிய இத்தனை
மனக்குழப்பங்களுக்கிடையே முன் கதவும்
லேசாகத் திறந்து கொண்டது.

புஸ்ஸென்று வெளிவந்த மூச்சை
மெதுவாக இழுத்துப் பிடித்துவிட்டாள்.

பேத்தியை தொடர்ந்தும் பாட்டியும்
வெளியே வந்தது பேத்திக்கு தெரியாது.
கதை சொல்லத் தெரிந்த பாட்டிக்கு குறட்டை
விடவா தெரியாது!

“தான் இவ்வளவு நேரம் இறைத்த
தெல்லாம் விழலுக்குத் தானா” என்ற ஏக்கம்
கிழவிக்கு.

அந்த இளைஞனும் பேத்தியும்
பேசிக்கொள்வது பாட்டியின் பழையகாலக்
காதுக்கு எட்டவில்லை. சந்தர்ப்பத்தைச்

சமாளிக்கக்கூடிய அளவு நெருங்கி நிற்க
வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நெருங்கிச்
சென்றாள். அவர்கள் பேச்சு அவளுக்கு
நன்றாக கேட்டது. “இந்தா காவேரி
இன்னிக்கு நான் சுமமா போக இயலாது.
இத்தனை நாளா என்னை ஏமாத்தினதும்
போதும்” அவனுடைய குரல் நடுங்கியது.

“நான் ஒன்னை எப்ப ஏமாத்தினேன்.
இதோ பாரு ஒனக்கு எம்மேலே அவ்வளவு
ஆசைன்னா நாளைக்கு எங்கக் கிழவிக்கிட்ட
வந்து நானும் ஓம் பேத்தியைக் கட்டிக்க
போறேன்னு சொல்லு. மத்ததெல்லாம்
அப்புறமாகப் பார்த்துக்கிடலாம்.

“அதுக்கு இப்ப என்னா அவசரம்?
அதைச் சொல்லத்தானா இந்தச் சாமத்திலே
என்னை அழைச்சே....!”

“ஆமா அதுக்கு இப்ப என்னா
அவசரமில்லென்னா. மத்ததுக்கும் இப்ப
அவசரம் இல்லே” என்றவாறே காவேரி
நடந்து விட்டாள்.

கிழவியின் மனம் மகிழ்ச்சியால் சிரித்தது.
பேத்தியைத் தூக்கி உள்ளத்தில் ஓர்
உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துக் கொண்டு
வீட்டுக்குள் விரைந்தாள்.

“நில்லு” எட்டி நடந்த காவேரியை
இழுத்துப்பிடித்தது இருசனின் இரும்புக் கரம்.

“நேரமாவதில்லே” என்று இழைந்தபடி
அவள் உடம்பில் கையை ஓட்டினாள்.
இருட்டுத்தான் என்றாலும் கைக்குத்
தெரியாதா.....?

பளார்.....!

உழைத்து உறுதிவாய்ந்த கையல்லவா
காவேரியின் கை? இருசனின் கன்னம்
சிவந்தது.

கதவைக் சாத்திக்கொண்ட காவேரி
படுக்கையில் விழுந்து விம்மினாள்.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

என். எஸ். எம். ராமையா

“அக்கா எனக்கு எது நெறை?”

கொழுந்து இல்லாத கூடையின் தலைக் கயிறு தோள் வழியாக இடது கைக்குள் அடங்கியிருக்க வெற்றுக்கூடை முதுகில் அசைந்து கொண்டிருந்தது. லட்சுமியின் கேள்வி யார் காதில் விழுந்ததோ என்னவோ பதிலே இல்லை. மற்ற நாட்களாக இருந்தால் அந்த “வயசுப்பெண்கள்” குழுவினர் அவளை ஆளுக் கொடு பக்கமாக இருப்பார்கள்.

“இங்கே வாடி லட்சுமி! என்கிட்டே நிறைத்தாரேன்”

“ஐயோ லெட்சுமிக்குட்டி என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி”

நாலாப்பக்கத்திலிருந்தும் வரும் அழைப்பைக்கண்டு அவள் அரிசிப்பல் தெரியச் சிரிப்பாள். அவளுக்கு சற்றுக் கர்வமாகக்கூட இவ்வளவு கிராக்கியா என்று!

அப்படிப்பட்டவங்கள் இன்று ஒரே மௌனம் அனுட்டித்தனர். எதற்கு இந்த மௌனம் என்று புரியாமல் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தாள் லெட்சுமி. நிறை பிடித்துக் கொண்டு நின்ற அவளுடைய “செட்டுகள்” எல்லாம் சொல்லி வைத்தாற் போல முகத்தை ஒரு மாதிரியாகத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கொந்தர்ப்பு காசம் கொழுந்து காசமாக “முதல் நம்பர் சம்பளம்” வாங்குபவளை எரிச்சலொடு பார்க்கும் பிள்ளைக்காரி மாதிரி - ஓரப் பார்வை பார்ப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு எரிச்சலாகக்கூட வந்தது.

“என்னடி ஆத்தா உங்களுக்கு வந்த

வாழ்வு?” என்று ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டு கடைசித் தொங்கலில் நிறைப்போட்டுக் கொண்டிருந்த கங்காணிக்கிழவனிடம் போனாள்.

“கங்காணி அப்பச்சி எனக்.....”

வழக்கமாக அவளைக் கண்டதும் இருக்கும் இரண்டு முன்பற்களும் தெரியச் சரரித்தவாறு “என்ன ஆயி! இப்பத்தான் வாறியா? போ போ... முப்பத்திரண்டாவது நிறை ஒனக்கு. அய்யா வர்றத்துக்குள்ளே ஓடு” என்று கனியும் - கிழவன் கூட இன்றைக்கென்று சடசடத்தான். “வாறாக தொரைச்சானி அம்மா! வாங்க இப்பத்தான் விடிஞ்சுதோ? மொகறையைப் பாரு! நேரம் என்ன ஆவது? சுணங்கி வாற ஆளுக்கு ஏன் வேலை கொடுத்தேன்னு ‘நொப்பன்’ குதிப்பதே! நீயா ‘வதிலு’ சொல்லுவே?”

விடியற்காலை வேளையிலே இப்படி வாங்கிக்கட்ட வேண்டி இருக்கின்றதே என்று அவளுக்கு அங்கலாய்ப்பாக இருந்ததுதான். அனால் கணக்கப்பிள்ளை ஐயாவிடமும் கங்காணியிடமும் அதைக் காட்டிக்கொள்ள முடியுமா? அப்புறம் தப்புதாவது!

“சரி.. சரி அப்பச்சி! காலங்காலத்தாலே பேசாதீங்க என்னமோ, என்னைக்கும் போல மத்தக் குட்டி நெறை புடிச்சிருப்பாளுகன்னு நெனச்சேன். அவுளுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு என்னமோ வந்திருச்சி!”

“நீங்க பண்ணுற காரியங்களுக்கு நெறைவேறே புடிச்சித் தருவாகளோ” கங்காணிக் கிழவன் எரிந்து விழுந்தான். “தொலைஞ்சுப்போ! கடைசித் தொங்க

லுக்கு!”

கீழே இறக்கிவைக்கப்பட்ட வெற்றுக் கூடை மீண்டும் முதுகுக்குத் தாவினது. கடைசி நிறைக்கு போய்க்கொண்டிருந்த லெட்சுமியின் பருவத்துப் பின்னழகை அந்தக் கூடையோ, சேலைமேல் கட்டியிருந்த முரட்டுப் படங்குச் சாக்கோ மறைக்கவில்லை.

வழக்கமாக கொஞ்சம் அதிகமாகவே றாத்தல் போடவிரும்பும் எடுவைக்காரிகள் முதல்தொங்கல், கடைசித் தொங்கலுக்கு போவதே இல்லை.

முதல் தொங்கலென்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறை நிறைகளாக ஆயிரம் தடவை ஏறி இறங்கவேண்டும். கடைசித் தொங்கலென்றால் பிள்ளைகாரிகளோடே “மாரடிக்க முடியாது” ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவது போல் எட்டுமணிக்குத்தான் வருவார்கள். ஒரு மணிநேரம் ஏதோ பெயருக்கு நாலைந்து றாத்தலை எடுத்துவிட்டு ஒன்பது மணிக் கெல்லாம் “அடியே ஏங்கொழுந்தையும் நிறுத்துறீ.....” என்று பல்லைக் காட்டிவிட்டு லயத்துக்கோ பிள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அவர்களுடைய கொழுந்தையும் நிறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். கூடையும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். போதாத குறைக்கு அவர்களுடைய நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துப் போக வேண்டும். இந்த தொல்லைகளுக்காகத்தான் அவள் அங்குமிங்கும் போவதில்லை. அவளுடைய கலகலத்த சபாவமும் எளிமையான அழகும் மற்றப் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தன. ஆகவே அவளை மற்றப் பெண்களும் போகவிடுவதில்லை. ஆனால் இன்றோ?

“ஆமா! இந்தப் “போட்டைச்சி”களுக்கு இன்றைக்கு என்ன வந்தது?” கடைசி நிறைக்கு வந்து நின்றாள். அந்த மலைகளிலேயே கடைசி நிறை, எல்லோரும் சேர்ந்து ஏதோ அவளை ஒதுக்கி விட்டது போன்ற தனிமை உணர்வு மனதைப் பிழிய கூடையை இறக்கி வைத்து இடையில் கட்டியிருந்த

படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து சேலையைச் சற்று முழங்காலுக்குமேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச்செடி கிழித்து விடுமோ! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினாள். கறுப்பு நிறக் கயிறு அரைஞாண் மாதிரி இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள்ளிருந்த தலைத்துண்டை உதறி நெற்றியில் பூசிய இரட்டைக் கோடு விழுதி அழியாமல் தலையில் போட்டுக்கொண்ட கூடைக்கயிறறையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கி கொண்டிருந்த தலைத் துண்டின் பகுதிகளைக் கயிறறை மறைப்பதுபோல் மடித்துக் கயிற்றுமேல் போட்டுக் கொண்டாள். ஆயிற்று நிறைக்குத் தயார்!

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த பக்கத்து நிறைக்கிழிவி தன் பொக்கை வாயைப் பிளந்தாள்.

“என்னடி ஆயா அதிசயமா இருக்கு என்ன இந்தப் பக்கமா காத்துவீசுது?”

கிழவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு சூழ் கொட்டிக் கொண்டாள்.

“என்னடி குட்டி கேக்குறென் ச்சங்குறே?”

“ஒண்ணுமில்லே அம்மாயி! சும்மாதான் வந்தேன்”

“ஆயாயே! பொல்லாதவதான், சும்மா கூடவற்ற ஆளு இல்லே நீ, என்னதான் நடந்தது”

லெட்சுமிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது

“ஒப்புராணை ஒண்ணமில்லேங்கிறேன்?”

“சரி..... சரி..... காலங்காத்தாலே ஆணையிடாதே”

மௌனமாகத் தேயிலைச் செடியைச் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு பனியில் நனைந்து நின்ற கொழுந் துகளைக் கிள்ளத்

துவங்கினாள் லெட்சுமி. இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்துவிட்டது. காம்புப் பகுதியைத் திருப்பிப் பார்த்தாள் பரவாயில்லை. எல்லாம் பிஞ்சுக் காம்புதான்! நார்க்குச்சி ஒன்று கூட இல்லை. கிழவியைத் திரும்பிப்பார்த்தாள். அப்போதுதான் கிழவி ஒவ்வொன்றாக மெல்ல மெல்லக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். காலைப் பணிக்கும் குளி ருக்கும் அவள் கரங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“அம்மாயி! பொலி சொல்லுரியா, கொழுந்தை போட்டுக்கிறேன்...” முதல் பிடிக்கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும்போது பொலி சொல்வது ஒரு மரபு. சகுனம் பார்ப்பது மாதிரி. கிழவி பொலி சொன்னாள்.

“போடு அப்பனே சம்முகா! பொலியே பொலி பொலி...பொலி”

லெட்சுமிக்கு கை வேகமாக விழுத்துவங்கியது. பங்குனி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெறிகண்டவர்களுக்கோ அது ஓர் இன்பப் போதைதரும் விளையாட்டு. இளைந் தளிர்கள் சடசட வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப் போதையோடு அல்ல. மனதுக்குள்ளே சினேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக்கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவளுக்கு அந்திக் கொழுந்து நிறுக்கும் போதுதான் தெரிந்தது.

மாலை நாலு மணி சங்கு ஊதியதும் நிறையிலிருந்து இறங்கி அந்தி வெயிலில் உடல் வியர்வையால் புலுங்க எல்லா ஆட்களும் ஸ்டோருக்கு முன்னால் வந்து குழுமினார்கள். கூடையை இறக்கி வைத்து விட்டுத் தலைத்துண்டால் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. கூடையில் பொங்கி எழும்பி நின்ற கொழுந்தை ஐந்து விரல்களும் விரிய உள்ளங்கையால் அமுக்கிவிட்டு கொண்டாள். பெரும் பாலும் எல்லா ஆட்களும் வந்தாயிற்று என்று தெரிந்தவுடன் கங்காணி பணிவாக - முதுகு கூன் - கணக்குப்பிள்ளை

ஐயாவிடம் போய் “ஆளுக எல்லாம் வந்துருச்சி! நிறுக்கலாந் தானுகளே” என்று மென்று விழுங்கிக்கொண்டு கேட்டான்.

செக்ரோல் புத்தகத்தில் ஏதோ கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணக்குப்பிள்ளை ஐயா நிமிர்ந்து ‘லேபர்’ கூட்டத்தைப் பார்த்தார். எல்லோரும் வரிசையாக கூடையை வைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். விரிக்கப்பட்டுக்கிடந்த படங்குச் சாக்குக்கு முன்னால் போய் நின்று கொண்டார். தராசுமரம் வந்தது. தட்டுக்கூடை வந்தது. நாலு பெண்களும் வந்தார்கள். தராசுமரம் பிடிக்கவும் தட்டுக்கொட்டவும் ஆயிற்று. நிறுக்க வேண்டியதுதான். அப்போதுதான் ஏதோ ஞாபகம் வந்ததுபோல் ஐயா ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்து நின்றார். அவர் அரைந்து வந்து நின்ற தோரணையும் ஆட்களைப் பார்த்த விதமும் ஏதோ தவறுதலாகக் கருப்பாக பிறந்து விட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தது. பேச்சும் கூட சுத்த தமிழாக இருக்காது. வெள்ளை துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு டமில் பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்போம். அதுகள் லேபர் கூட்டந்தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் “கண்ட்ரி”களுக்கு? “அது”களுக்கு முன்னால் இப்படி ஐபர் தஸ்து பண்ணுவதில் ஒருசில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் “இது!”

ஆட்கள் எல்லோரையும் அலட்சியத்துடன் ஒருமுறை பார்த்தார் ஐயா. வலதுபுறத்திலிருந்த நேராக ஓடிவந்து கொண்டிருந்த பார்வை லெட்சுமியிடம் வந்ததும் சற்று நின்று மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கிவிட்டு மீண்டும் இடது கோடிவரை ஓடியது. பிறகு கங்காணி பக்கம் திரும்பி “கங்காணி” என்று கூப்பிட்டார். அதுவரை அவரின் செயல்களைக் கவனித்தக்கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடிவந்து “ஐயா” என்றான். இந்த ஐயாப்பட்டம் போடும்போது ஏன்தான் முதுகு கூனுகிறதோ?

“லெட்சுமியை வரச்சொல்லுங்க.”

கிழவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. லெட்சுமியை அனுதாபத்தோடு பார்த்தவிட்டு உரத்தச் சத்தமிட்டான்.

“இந்தா ஆயி இப்படி வா. ஐயா கூப்பிடுறாரு” லெட்சுமிக்கு குடல் மார்புவரை எறி இறங்கியது பயத்தால்.

“நானா அப்பச்சி”

“ஆமாங்கிறேன்”

லெட்சுமி வாய்க்குள்ளே பயத்தால் முனகிக் கொண்டாள்.

“ஐயோ! என்னா எழுவு இது!” ஏற்கெனவே வெயிலில் கன்றிப் போயிருந்த அவள் முகம் இப்போது பயத்தால் கூம்பியது. அந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கு முன்னால் உடம்பெல்லாம் கூனிக் குறுக வந்து நின்றாள். கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி வலது குதிக்காலை ஊன்றி கட்டை விரலினால் தரையில் அரைவட்டம் வரைந்து கொண்டிருந்த கணக்கப் பிள்ளை ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தார். லெட்சுமி தலை குனிந்து கொண்டாள்.

“லெட்சுமி”

“ஏன்ங்க” - அவள் பார்வை சற்று மேலேறி இறங்கியது.

“நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தி இருபத்தைஞ்சாம் நம்பர் மலையிலே கொழுந்து எடுத்தேயே, அன்னைக்கு நீ ஒரு மணிக்கு எத்தனை றாத்தல் எடுத்தே...? தனக்குள் இருந்த நினைவு மெல்ல வெளிவந்தது. ஆம் ஐம்பத்தி ஏழு!

“அம்பத்தி ஏழுங்க”

“அம்பத்தி ஏழு? நான் கூட மறந்துட்டேன். ஆனா ஆளுக மறக்க மாட்டாக போலே இருக்கு...” பொறுப்புக் கலந்த ஒரு பார்வை ஆட்கள்மீது ஓடியது. “லெட்சுமி

இன்னொருமுறை அதே மாதிரி ஒன்பது மணிக்கும் ஒரு மணிக்கும் ஊடே அம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்துக்காட்ட முடியுமா?”

லெட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக் குறியாக வளைந்தன. மீண்டும் அதேமாதிரி ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலா? ஏன்..... எதற்காக.....? கங்காணி பக்கம் திரும்பினாள்.

“அப்பச்சி! ஐயா என்ன இப்பிடி கேட்கிறாரு...?”

“என்னெக் கேட்டா? ஐயாவையே கேளு.....”

ஐயாவைக் கேட்கமுடியுமா? ஆனால் தன்னைக் கேட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு பேசத் துவங்கினார். அவர் முகம் சொல்லக்கூடாத விஷயத்தைச் சொல்லச் சங்கப்படுவது போல் சுருங்கியது.

“லெட்சுமி! உங்க எல்லாருக்கும் நல்லாத் தெரியும் கணக்குப் பிள்ளைகளுக்கு பொம்புளை கேஸ் எவ்வளவு ஆபத்தான துன்னு, அதிலேயும் நான் கல்யாணம் கட்டாதவன். அப்படி பட்டவர்களுக்கு சும்மா கட்டுக்கதையைக் கட்டி விட்டாக்கூட நெசம்னு எங்க மேலிடம் நம்பும். இது உனக்கு நல்லா தெரியும். உன்னைவிட நல்லா எடுக்கக்கூடிய ஆளுக உனக்கு முந்தியே பேரு பதிஞ்சு எத்தனையோ வருஷம் சர்வீசு உள்ள ஆளுக இங்கே இருக்கு. அவுகளை எல்லாம் விட போனவருஷம் வேலைக்கு வந்த நீ ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்தது எல்லோருக்கும் ரொம்ப சந்தேகத்தை கொடுத்துருக்கு. ஆனா இன்னம் யாராவது என்கிட்டே நேரே கேட்கலை. அவுங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடக்குதாம்.....” கங்காணி, பேச்சு விரசமாய்ப் போவதைக் கவனித்துவிட்டு ஊடே புகுந்தான்.”

“இப்ப... அது கிடந்திட்டு போகுதுங்க...”

“இல்லை கங்காணி! நான் இந்த மாதிரி

பப்ளிக்கா விசாரிக்கப்படாதுதான். ஆனா விஷயம் என் சம்மந்தப் பட்டது. அதனாலே தான் ஓடச்சு பேச விரும்புகிறேன். அத்தோட லெட்சுமி எங்களுக்கு சொந்தக்காரர்சின்னு ஒரு பிரச்சினை இருக்கு. அதனாலேதான் ஓடச்சிப்பேச நினைக்கிறேன்...” லெட்சுமி பக்கம் திரும்பினார்.

“உன்னாலே மறுபடி எடுத்துக்காட்ட முடியும்தானே?”

குனிந்திருந்த தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. ஐயாவை கங்கானியை அப்புறம் ஆட்களை ஒரு முறை சிலிர்த்துப்பார்த்து. தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் புலியை விலாவில் குத்தினால் இப்படித்தான் துள்ளி எழுந்து முறைத்திருக்கும்.

“என்னப்புள்ளே மொறைக்கிறே! ஐயா கேட்டதுக்கு வதிலு சொல்லு?”

“எதைச் சொல்வது? ஐயா பூகமாகப் பேசிவிட்டு கம்மா இருந்துவிட்டால் அந்தக் கறை நீங்கிவிடுமா? ஐயா முகத்தை ஏறிட்டு வெறித்துப் பார்த்துச் சொன்னாள் லெட்சுமி”

“யாரு முடியாதுன்னா? என்னாலே எடுக்கமுடியும் எடுத்துக்காட்டுறேன்” பொங்கி வந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்காக தலை குனிந்துக் கொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு சரேலென இரங்கும் சாரைப்பாம்பு மாதிரி கண்ணீர் வழிந்தது. குழுமிநின்ற ஆட்கள் மௌனமாக நடப்பைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளூர்குள்ளே என்னத்தான் நடக்கிறது என பார்ப்போம், என்றே மனநிலை இருந்தாலும் வெளிக்குப் பசவாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாக தோட்டத்துப்பெண்களுக்கு இது ஒரு விதமான மனநிலை, நேரடியாக ஐயாவை, கங்கானியை பகைத்துக் கொள்ளவோ வாதாடவோ முடியாது. பயம். ஆனால் தங்கள் புகைச்சலைச் சுற்றி வளைத்து அவர்கள் காதுக்கு எட்டும் படி

செய்துவிடுவார்கள். விஷயம் உடைப்படும் போது எல்லோரும் நல்ல பிள்ளைகள் மாதிரி காட்சியளிப்பார்கள். “ஐயோ கடவுளே! எவளோ பொடசக்காரி இப்படி அநியாய மாய்ச் சொல்லி இருக்கிறாளே என்று அவர்கள் அங்கலாய்க்கும்போது பார்க்க வேண்டுமே! இந்தப் புகையும் பால் குடிக்குமா? கதைதான்.

எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு ஐயா கூறினார் “ரொம்ப சந்தோஷம் லட்சுமி. அதேமாதிரி மறுபடியும் எடுக்க முடியும்கிறே. முடியுமா முடியாதோ எனக்கு தெரியாது” அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு கூறினார். “நீ கட்டாயம் எடுத்துக்காட்டத்தான் வேணும். இல்லையோ” அவர் முகம் கடுகடுத்தது, “அப்புறம் நான் பொல்லாதவனாக இருப்பேன்” தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தை அழுத்தி துடைத்துக்கொண்டாள் லெட்சுமி. அமைதியாக அவர் பேச்சை ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளைப் பயமுறுத்தும் கட்டளையோ பழிவாங்கவோ அல்ல, அவள் கண்ணியத்துக்கு விட்ட சவால்.

சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக்கென்று எரிந்துக்கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக்கிடந்த நெருப்பைக் குனிந்து ஊதிவிட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு லேசாக கனன்றது. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக் குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை இழுத்து படக் படக் கென்று ஓடித்து அடுப்பில் வைத்து ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்பருகே காட்டியவாரு ஏறிட்டு லட்சுமியை பார்த்தான். அவளும் அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர்பார்த்தது போல அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். ஆமா அப்ப என்னதான் செய்ய போறே? கனன்று எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜ்வாலை ஒளி அவன் மீது வர்ணப்புச்சு செய்துகொண்டிருந்தது. “பெரிசா அத்தனைக் கூட்டத்துக்கும் மத்தியிலே வீறாப்பு பேசிடாப்புலே பத்தாது சொன்ன மாதிரி

செய்யனும். முடியுமா உன்னாலே?”

வலது காலை மடக்கிப் பாதத்தை சுவர்மீது பதித்து சுவரில் சாய்ந்தவாறு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் லெட்சுமி.

“முடியாதுன்னு தெரிஞ்சா சபதம் போடுவேனா?”

“ஆ! கிழிச்சீங்க அன்னைக்கு என்னமோ நான் சோத்துக்கு வாறப்போ ரெண்டு முணு ரப்பு’ எடுத்துக் குடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக இல்லே....?”

லெட்சுமியின் எதிர்க்கால கணவன் அவன். சாயந்தர வேளைகளில் அவன் அவள் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்ச நேரம் ஈல்லாருடனும் பொதுவாக பேசிவிட்டு லெட்சுமியுடன் தனியாகப் கொஞ்சம் பேசுவான். அம்மாதிரி சமயங்களில் லெட்சுமியின் ஆயாளும் அப்பனும் கௌரவமாக ஒதுங்கிவிடுவார்கள். அவனும் வரட்டுக் கௌரவத்துடன் திண்ணையிலிருந்த வாறு இரண்டு பேச்சு பேசிவிட்டு ஓடிவிட மாட்டான். குடும்ப பிரச்சினை வேலைப் பிரச்சினை எல்லாம் அவன் காதுக்கு சற்று ஈயப்படும். இரவு ஏழரை எட்டுமணிவரைக்கும் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுத் தன்லயத்துக்கு போய்விடுவான். அப்படிப்பட்ட காதலனோடு உலகையே மறந்து போதையிலே ஏதேதோ உளறிகொட்டி சிரிக்க வேண்டிய வேளையிலே.....

வயிற்றுப் பிரச்சினைத்தான் காதல் பேச்சாக இருந்தது. ஐம்பத்தி ஏழுறாத்தல் பிரச்சினைக்கூட அவனால் வந்து விடிந்தது தான். ஆண்களுக்கு வேலை ஒருமணியோடு முடிந்துவிடும். ஆனால் பன்னிரண்டு மணிக்கே கங்காணியிடம். பல்லைக் காட்டிவிட்டு நழுவிடும் துனிச்சல் பேர்வழிகளில் அவனும் ஒருவன். அப்படி ஒருநாள் பகல் சோத்துக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த போதுதான் அவள் லெட்சுமி மலையின் “வாங்கி” ஓரத்திலே தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளோடு சற்றுப் பேசப் போனவன் பேசிக்கொண்டே கொழுந்து கிள்ளிக் கொண்டிருந்தான். உழைக்கும் கையல்லவா? வாய் பேச்சை மறக்காத போது, கையும் உழைப்பை மறக்கவில்லை. சாகும் வரை அது மறப்பதில்லை. அந்தக் கொழுந்துதான் ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலாக இருந்து ஐம்பத்தேழு பிரச்சினைகளையும் கிண்டி விட்டிருக்கிறது.

“ஆமா இப்பிடிச் செஞ்சா என்ன?” அவனுக்கு ஒரு யோசனை.

“அன்னைக்கு மாதிரி பன்னெண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்துத் தரவா?”

“ஐயய்யோ.”

“இனி எல்லோருக்கும் என்மேல்தான் கண்ணிருக்கும். இன்னொருத்தர் எடுத்துக் குடுக்கிறதே குத்தம். அதுவும் இப்பவோ?” இரண்டு கரங்களாலும் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டு தோள்களைக் குலுக்கினாள். “வேறே வெனை வேண்டியதில்லை.”

“அப்ப என்னதான் செய்யிறது”

“நானே எடுக்கிறேன். முடிஞ்சமட்டும் எடுக்கிறது. முடியாட்டி துண்டு வாங்கிக்கிட்டு மத்த மலைக்குப் போகிறேன். இல்லே இஸ்டோருக்கு எல பொறக்கப் போகிறேன். மலையில இருந்தாதானே ஐயாமேல சந்தேகப்படுவாங்க?”

பெருமூச்சோடு ஆறுமுகம் எழும்பினான். ‘என்னமாச்சு பண்ணு’ என்று சொல்லிக் கொண்டு தோளில் கிடந்த மப்ளரைத் தலையில் முண்டாக கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான். லெட்சுமியின் தாய் திண்ணையிலிருந்தவள் மருமகனைக் கண்டதும் பவ்வியமாக எழும்பி ஒதுங்கி நின்று விட்டு உள்ளே ஓடி வந்தாள். “ஆயி, அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா” என்றாள்.

“குடிச்சிட்டுத்தான் போறாக” வாயிற்புறம் அரைத் தூக்கம் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று ஆறுமுகத்தைக் கண்டதும் இரண்டு தரம் குறைத்துவிட்டு வழக்கமாக வருகிற ஆசாமி என்று தெரிந்ததும் மீண்டும் சுருண்டு படுத்தது.

ஒருமணிக் கொழுந்து நிறுவையாகிக் கொண்டு இருந்தது. அது நல்ல கொழுந்து உள்ள மலை. ஆகவே எல்லோரும் சாப்பிடப்போகாமல் நின்று எடுத்திருதார்கள். நாற்பது, ஐம்பது றாத்தல் விஷமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது. படங்குச் சாக்கில் ஓர் ஆள் உயரத்துக்குக் கொழுந்து எழும்பி நின்றது. சாக்கிலே கொழுந்து அமுக்கும் பெண்களும் சாக்கு பிடிக்கும் பெண்களும் நின்று கொண்டிருந்தனர். நிறுப்பதற்காக காத்து நின்ற வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்துக் கொண்டிருந்தது. லெட்சுமியின் முறை வந்தது. சாக்குக்காரன் லெட்சுமியின் கூடையை தூக்கினான். அது கல்லாகக் கனத்தது. அடியிற் கையைக் கொடுத்துத் தூக்கித் தட்டில் கொட்டப்பார்த்தான். முடிய வில்லை. காலால் மிதித்து அமுக்கப்பட்ட கொழுந்து சிமெந்து போல இறுகிப் போய் இருந்தது. மாமுல்படி தனது முழங்காலால் கூடையின் வாயிற் புறத்தை இரண்டு மோது மோதி நாலைந்து தரம் உலுப்பினான். கொழுந்து பிரிந்து கொட்டத் துவங்கியது. கட்டி மண்ணாக பொல பொல வென்று உதிர்ந்து கொட்டிய கொழுந்து தட்டைக் கூடையில் நிரம்பி தராசு அடி தொட்டி எழும்ப, கோபுரம் கட்டியதைப் பார்த்ததும் கணக்குப்பிள்ளையைத் திருப்பிப் பார்த்தான், லெட்சுமி!

ஐயா குவிந்து நின்ற கொழுந்தைப் பார்த்தார். “கொழுந்தா அது? நார் பிடித்த வெறும் முற்றல் இலையும் மொட்டைப் புடுங்குமாக இதையெல்லாம் எடுத்திட்டா சரியா? கங்காணியை கூப்பிடு” என்றார்.

“என்ன கங்காணி கொழுந்தா இது..... லெட்சுமிகிட்ட கொழுந்து இன்னைக்கு எடுக்கவா சொன்னீங்க?”

“ஆமாங்க! ஒம்பதுமணி நிறுவைக்குப் பொறகு வந்து இன்னைக்கு எடுத்துக்காட்டறேன்னு சொல்லிச்சங்க. சாட்சிக்கு நாலு ஆளைவைச்சு எடுக்கச் சொன்னேங்க”

“சரி ஆனா இப்படியா எடுக்கிறது? நாருக்குச்சியும் முத்த எலையுமா இது கங்காணி கொழுந்து?”

“துப்புரவுப் பண்ணி தரச்சொல்றேன். றாத்தலைப் பாருங்க.”

தராசு மரம் பிடிக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண்கள் தராசில் கயிற்றை மாட்டித் தூக்கினார்கள்.

தூக்கிய கைகள் நடுங்கின. தராசில் றாத்தல் காட்டும் கம்பி ‘ஐம்’ என்று மேலே ஏறி இறங்கி கீழே இறங்கி ஆடி நின்றது. அறுபத்தி ஒன்று.

சொன்னதுக்கு மேலாக நான்கு றாத்தல் கூடவே இருந்தது.

“அறுவத்தியோர் றாத்தல் இருந்தது கங்காணி. யாரு வேணும்னாலும் வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

ஐயா ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் யாரும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவுக்கு துணிந்து யார் போவார்கள்.

தராசு மரம் பிடிக்கும் பெண்களின் கரங்கள் வேகமாகத் நடுங்கத் துவங்கின தட்டை இறக்கிவைக்கும்படி கையை அமர்த்திவிட்டுக் கங்காணியைப் பார்த்து ஐயா கூறினார்.

“ஆனா கங்காணி இந்த அறுவத்தியோர் றாத்தலையும் தரமுடியாது. இருவது றாத்தல் வெட்டப்போறேன். கொழுந்திலே அவ்வளவு பழுது இருக்கு” லெட்சுமிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. கங்காணிக்கும் கூடத்தான்.

“ஐயா!” கங்காணிக் கிழவன் வெறித்துப்

பார்த்தான். விடுவிடென்று லெட்சுமி அருகில் போய் அவளது வலதுகையின் ஆள்காட்டி விரலைப் பரித்து அவர்முன் காட்டினான். அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து இரத்தம் உறைந்து போயிருந்தன!

முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். அவர் கை தானாகவே துண்டை வாங்கிக் காலைக் கொழுந்தின் றாத்தலோடு அறுபத்தி ஒரு றாத்தலையும் கூட்டிப்போட்டு திருப்பிக் கொடுத்தது.

“இதைப் பார்த்துவிட்டு பேசுங்க ஐயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்த கையி! இந்த றாத்தலை தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?”

சபதம் நிறைவேறா விட்டால் மற்ற மலைக்கு மாறிப் போகிறேன் என்று சொன்னவள் சபதம் நிறைவேறிய பின்பும் அந்த மலையில் நிற்க விரும்பவில்லை. அவள் போன பிறகு தான் ‘ஐயா! வுக்கு அவள் மீது உண்மையில் காதல் பிறக்கத் துவங்கியது!

லெட்சுமியின் கைகளைப் பார்த்துவிட்டு

ஜனரஞ்சக எழுத்துக்களை மலையக எழுத்தாளர்களிடமிருந்து யாரும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

தங்களது சமூகத்தை மதிக்கவும் அதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் அதன் குறைகளை உணர்ந்து அவற்றை அகற்றிக் கொள்ளவும் தங்களது சமூகம் பற்றி சிந்தனை ஏற்படுத்தும் சக்தி மலையக இலக்கியத்திற்கு இருக்கிறது. இப்படித் தோற்றம் கொண்ட ஒரு எழுத்தாளர் பரம்பரையிடமிருந்து பொழுது போக்குக் கதைகளையும் ஜனரஞ்சக எழுத்துக்களையும் யாரும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

தெளிவத்தை ஜோசப்.

மலையகத்தின் நிகழ்கலைகள்

அந்தனி ஜீவா

மலையக இலக்கியத்திற்கு உயிர் கொடுத்தவர்களில் அந்தனி ஜீவாவும் ஒருவர் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. மலையகத்திற்கான அவரது இலக்கிய பணிகள் குறைத்து மதிப்பிடவும் முடியாது. இவர் போன்றவர்களால் மலையக இலக்கியங்கள் விறு கொண்டது என்பது சத்தியமே. இவரை செயலாளராகக் கொண்ட மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை மூலம் அவர் ஆற்றி வருகின்ற சேவை மனங்கொள்ளத்தக்கது. அன்னை இந்தியா, காந்தி நடேசய்யர், கவாமி விபுவாணந்தர், மலையகம் (ஆங்கில நூல்), மலையகமும் இலக்கியமும், இவர்கள் வித்தியசமானவர்கள், மலையக இலக்கியத்திற்கு முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு போன்ற நூல்களை வெளியிட்டுள்ள இவர் அக்கினிப்பூக்கள் நாடக நூலுக்கு 1999ம் ஆண்டின் அரச சாகித்திய விருதினைப் பெற்றார். வீதி நாடகத்தை மலையகத்தில் முதன் முதல் ஆரம்பித்தவரும் இவரே.

கலைகள் ஒரு சமூகத்தின் உயிர்த் துடிப்பாகும். மலையக மக்களின் வாழ்வோடு இரண்டறக்கலந்து, அவர்களின் உணர்வுகளோடு சங்கமித்து வளர்ந்து வரும் கலைகள், சடங்கு சம்பிரதாயங்களுடன் ஆரம்பமாகி, இன்று நிகழ்கலை வடிவாக சிறப்பாக வளர்ந்துள்ளது.

மலையகத்தின் வந்து குடியேறியவர்கள் - தமது பாராம்பரிய தெய்வ வழிபாடுகளை, கலாசார, நடன மரபுகள் என்பவற்றைத் தங்களுடன் கொண்டு வந்தனர். மலையக கலை கலாசார அம்சங்கள், தென்னிந்தியக் கலாசார அம்சங்களின் தொடர்ச்சியாகவே காணப்படுகின்றன. மலையகத்தில் குடியேரியோர் விவசாய தொழிலாளர் உட்பட ஏனைய தாழ்ந்த ஜாதிகள் என்று கருதப்பட்ட பிரிவினர்களைச் சேர்ந்தோரே அதிகமானோர் ஆவர். கலை இலக்கியங்கள் வர்க்கம் சார்ந்தவை. இவ்வகையில் இவை இங்கு நிலைபெற்றாலும், கீழ்மட்ட மரபான கிராமிய மரபாகவும் இருக்கிறது. அதாவது கிராமிய பாராம்பரியத்தை சார்ந்ததாகவே உள்ளது. இங்கு குடியேறியவர்களில் அதிகமானோர் தென்னிந்திய சமூக அமைப்பின் அடித்தள மக்களாகவும் இருந்தனர். இந்த அம்சத்திற்கு உட்பட்டே கலை இலக்கியக் கருப்பொருள்களும் வெளிப்பாடுகளும் அவற்றின் தன்மைகளுமாக அமைந்தன எனலாம்.

மலையகத்தில் சிறுகதை, கவிதை, நாவல், நாட்டார் பாடல், கணக்கெடுப்புக்களும், ஆய்வுகளும் நடத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் மலையக மக்களின் வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்து இலக்கியமான கலைகளைப்பற்றிய தகவல்கள் மிகக் குறைவாகவே வந்துள்ளன.

இந்திய வம்சாவழியினர் இங்கு புலம்பெயர்ந்து வந்தபொழுது தங்களின் பாராம்பரிய கலை வடிவங்களையும் தங்களோடு கொண்டு வந்தனர். தேயிலைக்கு முன்னர் கோப்பிக் காலத்திலே கூட 'கும்மியோ கும்மி கோப்பிக்காட்டு கும்மி' என்பது இவர்கள் வளர்த்த கலையாகும். இவர்கள் மத்தியில் வேர்கொண்டு தழைத்த கலையாகும் கும்மி,

கோலாட்டம், ஓயிலாட்டம், கரகக்கலை, காவடி ஆட்டம், பொன்னர் சங்கர்கதை, அரிச்சுனன் தபசு, காமன் கலை, தப்பு இசை போன்ற பலவாகும்.

மலையக மக்களின் பாராம்பரிய கலைகளில் ஒன்றுதான் தப்பு இந்தத் தப்புக் கருவியை பதினெட்டு வகையாக காணலாம். காலைத்தப்பு, பிரட்டுத்தப்பு, திருமணத்தப்பு, சடங்குத்தப்பு, சாவுத்தப்பு, காமன் பண்டிகை தப்பு, திருவிழாத் தப்பு, கரகத்தப்பு இப்படி பலவிதமான குறியீடுகளாகத் தப்பின் ஓவியின் மூலம் உணரலாம். இது போன்று காவடியாட்டம், கரகாட்டம், திருவிழா உற்சவங்களுக்குத் தப்புக் கருவினை பயன்படுத்துவார்கள். மற்றும், காமன் கூத்து, அருச்சுனன் தபசு, பொன்னர் சங்கர் கதை ஆகியவற்றிற்குத் தப்புக் கருவியை பயன்படுத்துவார்கள். இன்னொரு முக்கிய இசைக்கருவி உடுக்கு. காவடியாட்டம் கரகாட்டம், பேயாட்டம் போன்றவற்றிற்கு உடுக்கே நாயகனாகத் திகழும்.

இதுபோன்று பாராம்பரியக் கருவிகளான உறுமி மேளம், தமுர், செஞ்சனக்கட்டை, சங்கு, சேகண்டி, தண்டை போன்ற கருவிகள் உபயோகிக்கப்படும். கும்மி, கோலாட்டம், காவடி என்பன தோட்ட மக்களின் வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட பாராம்பரிய கலைகளாகும்.

தோட்டங்களில் ஆலயத் திருவிழாக்களிலும், பொது நிகழ்ச்சிகளிலும், வைபவங்களிலும் பெண்கள் கும்மியடித்து மகிழ்வார்கள்.

தன்னனா தினம் தன்னாலே - தன்
தன்னன் என்றுதான் சொல்லுங்களே - உங்க
நாவுக்கு சர்க்கரை நான் தாரேன்
தன்னனா தினம் தன்னானே
தேங்காய் உடைக்கவே தண்ணி சிதறவே
தெப்பக்குளம் எல்லாம் தத்தளிக்க
மருத மீனாட்சி மாயவன் தங்கச்சி
எப்ப வருவானா தெப்பம் பார்க்க
மருத வந்தாலும் தேரோட்டம் தான் - அந்த
மருத மீனாட்சி மாயவன் தங்கச்சி

வந்து வடம் தொட்டால் தேரோடுமாம்
தன்னனா தினம் தன்னானே
சின்னக் குளத்திலே நீராடி - அந்த
சிங்காரத் தோப்பிலே வேட்டையாடி
வீட்டுக்கு வராளாம் வெள்ளி ரதமேறி
வீரர்களைக் கொண்டு வீசுங்கடி
தன்னனா தினம் தன்னானே

இத்தகைய பாடல்களைப் பாடிப் பெண்கள் கும்மியடித்து மகிழ்வார்கள். இன்று தோட்டமக்களிடையே காணப்படும் கூத்துக்கள் காமன் கூத்து, பொன்னர் - சங்கர் கதை, அருச்சுனன் தபசு என்பனவாகும். மலையகத் தோட்டங்களில் பக்தியுடன் அதிசிறப்பாகக் கொண்டப்படுவது காமன் கூத்தாகும். மலையக மக்கள் வாழ்க்கையோடு இணைந்த ஒரு கூத்துத்தான் காமன் பண்டிகை. காமன் கதை வருடாந்தோறும் தம் தோட்டத்தில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டால் தோட்டமக்களிடையே வாழ்வு சிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை தோட்டப்புற மக்களிடையே மேலோங்கி உள்ளது. அத்துடன் கன்னியர், காளையர் தாம் விரும்பியோரை அடைவதுடன் மேலான வாழ்வினையைப் பெற்று நற்புத்திரர்களையும் அடைவர் என்ற நம்பிக்கையும் கொண்டுள்ளனர்.

சீவகாசித்தாமணியின் சீவகன் வணங்கிய இடம் காமன் தோட்டம் என்பதனை நாம் படித்திருக்கின்றோம். ஆகவே காமன் தோட்டத்தைப் பற்றியும், அதன் இதிகாசத்தையும் உய்த்துணர்த்து திரிபு மரபால் தோன்றியதே காமன் கூத்தாகிவிட்டது எனலாம்.

மலையகத் தோட்டங்களில் காமன் கூத்து அல்லது காமன் 'கம்பம் நடுதல்' என்னும் நிகழ்ச்சியோடு ஆரம்பமாகின்றது. மாசி மாதம் அமாவாசை கழித்த மூன்றாம் நாளில், மூன்றாம் பிறையில், காமண்டி வாத்தியார் தலைமையில் காமன் கூத்தில் பங்குபற்று வோரும் ஏனையோரும் ஆற்றங்கரை அல்லது தோட்டத்திலுள்ள பீலிக்கரை முதலான நீர் நிலைக்குச்

செல்வர். அங்கு 'கம்பம் பாலித்தல்' என்னும் சடங்களுடன் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பாகும். பேய்க் கரும்பு, குட்டைமுத்து, செங்கரும்பு, துவரை, மூங்கில் குறுத்து ஆகியவற்றை ஒரு கட்டாகக் கட்டி இவற்றின் இலைகளையும் இக்கட்டுடன் சேர்த்து, வைக்கோலை கைறுபோல் திருத்துக் கட்டாக கட்டிச்சேர்த்து கம்பத்திற்கு மேலாகச் சுற்றி, பூசை செய்து பக்திப் பிரவாகத்துடன் ஊர்வலமாகக் கொண்டு வருவர். இதனை மூடி அல்லது அழைத்துக் கொண்டு வருதல் என்றும் கூறுவர். தப்புவாத்தியம் முழங்க, அனைவரும் குளித்து ஈர உடுப்புடன் வரும் போது பக்திச் சிரத்தையினை வெளிக்காட்டும் காட்சியாக இது அமையும்.

இவ்வாறு கொண்டுவந்த கம்பத்தை வழமையாக நடும் காமன் பொட்டலில் நடுவர். இவ்வாறு கம்பம் நடும் இடமே காமன் கோயில் எனக் கணிக்கப்படும். காமன் கம்பத்தை நடுவதற்கு முன்னர், சென்ற வருடம் மூடிய பழைய குழியைத் தோண்டுவர். அதில் இட்ட வெள்ளிக் காசுகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு பழையபடியே அட்சரத்தோடு இணைந்த வெள்ளித் தகட்டையும், தங்கம், பிடிமண் என்பனவற்றையும் காமன் வாத்தியார் வசமுள்ள பிடிமண் என்பனவற்றையும் போட்டு கம்பத்தை நடுவர். பின்னர் கம்பத்திற்கு பால் ஊற்றப்படும். குழியிலிருந்து பெறப்பட்ட நாணயங்களை வைத்திருந்தால் நோய்நொடி தீரும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. காமன் பண்டிகையின் கம்பம் ஊன்றும் முதல்நாள் நிகழ்ச்சியின் போது குழியினுள் இடப்படும் பிடிமண் பரம்பரையாக காமன் பற்றி எரிந்த இடத்திலிருந்து பெறப்பட்டதாயும், பழமை வாய்ந்ததாயும், மன்மதன் அருள் அதற்கு அதிகமாக உண்டு என்ற நம்பிக்கையுமே அதற்குக் காரணமாகும்.

காமன் கூத்து என்ற பாரம்பரிய நிகழ்ச்சியை மலையக மக்கள் ஒரு விழாவாக நடத்தி வருகிறார்கள். 'கதகளி' நாட்டிய அம்சத்தைக் கொண்ட இந்தக் காமன் கூத்து, ஒரு தத்துவார்த்த

உண்மையை அடிப்படை அம்சமாகக் கொண்ட புராணக் கதையாகும்.

மலையகத்தின் பாரம்பரிய கலைகளில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது காமக் கூத்து. காமன் பண்டிகைக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பவர் வாத்தியாரே. இப்படிப்பட்ட வாத்தியாருக்கு எரிந்த கட்சி, எரியாத கட்சி என்பனவற்றுக்கு விடை பகரக் கூடிய போதிய கல்வி ஞானம் தேவை. மன்மதனை சிவபெருமானால் எரிக்கமுடியாத சக்திவாய்ந்தவர் சம்சாரி எனும் மன்மதன், என்பது எரியாத கட்சியின் நிலை!

1965ம் வருடத்தில் கவிஞரும், காங்கிரஸ் பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியருமான எஸ். வி. தங்கவேல் எழுதி வெளியிட்ட 'இரதி - மன்மதன் தென்றல் பாட்டு' ஒரு நல்ல படைப்பாகும். தாயகம் திரும்பிய தோட்டத் தொழிலாளர்கள், இந்நூலை தமிழகத்திற்கு எடுத்துப்போய் இன்றைக்கும் சிறப்பித்து வருகின்றனர். மலையகத்தின் பல தோட்டங்களில், குறிப்பாக மாத்தளை, நாவலப்பிட்டி பகுதி தோட்டங்களில், கவிஞர் எழுதி வெளியிட்ட அப் புத்தகங்களின் வாயிலாகவே காமன் விழாக் கள் நடைபெறுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த இரதி மன்மதன் தென்றல் பாட்டு நூல், எளிமை எழிலை புனையாப் பொலிவு கொண்டு, செங்கரும்பின் சுவையைவிட இனிமைமிக்க பாடலாக விளங்குகிறது. திரிபுர மங்களதாஸ் என்னும் புலவர் சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 'நவீன மன்மதன் ஒப்பாரி' என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். அந்நூல் ஒப்பாரி மாத்திரமல்ல, அக்காலத்து இராக மெட்டுக்களுக்கு அமைந்த லாவணிகளும், இராகங்களும் ஒட்டுமொத்தமாக அடுத்த தொடரில் அழகாக எழுதப்பட்ட நூலாகும். இன்றைக்கும் கூட அதுபோன்ற அடுக்குத் தொடரில் சுவைமிக்கதாக எழுதக்கூடிய கவிஞர்களைக் காண்பது அரிது. அந்த மங்களதாஸ் புலவரைப் போன்றே கவிஞர் தங்கவேலும் தனது படைப்பை

வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலுக்கு மாற்றுக்கவி தந்த பிறவிக் கவிஞன் பெரிமாப்பிள்ளை 'தங்கவேல் தாஸ்' என்று கவிதை மூலம் பாராட்டுகின்றார்.

எனவே கவிஞருடைய கவிதைகளும், காமன் கூத்துப்பாடல்களும் பிறந்த நிலையில் சிறந்து நின்று சிந்தையை அள்ளும் தன்மை வாய்ந்தன. கவிதையின் வனப்பையும் வாழ்வையும் புலமை நிலைமை தலைமை தாங்கப் பிறக்கும் கவிதைகள் பெருவதில்லை என்பது நமது கவிஞருடைய அசைக்க முடியாத வாதமாகும். தமிழ் மக்களின் பண்பட்ட நெஞ்ச ஆழ அகலத்தையும் புற ஆற்றலையும் நாட்டுப் பாடல்களிலே காணலாம். கல்லாத கட்டுப்பாடற்ற பெருநிலையில் பொங்கிப் புரண்டு அருவியென ஒலியெழுப்பி கவரக் கூடிய இந்த இலக்கியங்களின், எளிய வனப்பில் ஆழ்ந்து காணும் இன்ப உணர்வை எழுத்தில் வடிப்பது என்பது இயலாத காரியம் உயர்ந்தவையெல்லாம் புரியாததாக இருக்க வேண்டும் என்ற நியதியை, கோட்பாட்டை காக்கப்பிறந்த இலக்கியங்களின் பேரொலியில் இன்பங்காணும் விளைவுடையோருக்கு இவ்வகை இலக்கியத்தில் தூய்மை நிலையும் இயல்நிலை பேரழகும் நம்முள்ளத்தை ஊடுருவி, உடைக்கோலம் பூணாத பச்சை உணர்ச்சிகளால் ஆட்கொண்டும் வாய்மொழி இலக்கியத்தைப் பற்றி உணர வேண்டுமாயின் அதற்கு நாட்டுப் பாடல்களையே சமன் செய்ய முடியும்.

கவிஞர் வெளியிட்டுள்ள இரதி - மதன் தென்றல் பாட்டு என்ற நூல் காமன் விழா நடாத்துவதற்குப் பயிற்சிபெறாத - இதிகாசத்தைப் படித்தறியாதவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டி நூல் என்றே கூறலாம். ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரை காமன் கூத்தை எவ்வாறு நடத்துவதென்பது பற்றிப் பாடல்களாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

கம்பம் பாலிப்பது, கம்பம் நடுதல், இரதி மதன் திருமணம், தூதன் வருதல், மதன் ரதி தர்க்கம், இந்திரனை மன்மதன்

சந்தித்தல், பரமன் தவநிலைக்கேகி பஞ்சமலர்களை எய்தல், மன்மதனை பரமசிவன் நெற்றிக்கண்ணால் எரித்தல், ரதியின் துயரத்தைப் போக்க மன்மதனை அருபியாக சிவபெருமான் உயிர் எழுப்பி விடுதல் வரை அந்நூலில் காணலாம்.

எரியாத கட்டசிக்காரர்கள்:

மன்மதன் - தேவருக்கு தேவனவன்
தெரியாத ருபனவன்
திருமால் அரன் அயன் முதலிய
ஜீவணத்துக்களும் மற்றும்
ஜீவனும் தானுவன், அந்த
செத்த மதன் இங்கு வந்தால்
ஜெகமேது புவியேது
செங்கதிரோன் பிறையேது
மதன் செத்து மடியவில்லை
தேடி ரதி போகவில்லை.

என்று பாடி அதற்குப் பதில் கிடைக்கா விட்டால், அவ்வருடத்தில் அந்தக் கம்பத்தை எரிக்க முடியாது. எரிந்த கட்டசிக்காரர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடல்களையும் அவருடைய சக்தியையும் பெரிதுபடுத்திப் பாடி மன்மதன் எரிந்தான் என்று ஒப்புவிப்பார்கள். இதற்கெல்லாம் போதிய புராணக் கதைகள் படித்த அறிவு தேவை.

பிரபஞ்ச நாயகனாக ஈசனுடைய பேரின் பத்தைக் கலைக்கப் போந்த சரச்சிருங்கார மோகனத் தெய்வம், சிற்றின்பத்தை மட்டும் மலர்கணையை எய்த காரணத்தால், அரனுடைய நெற்றிக்கண்ணுக்கு இரையாகி காமன் என்ற அத்தெய்வம் பஸ்மமாகியது என்பது காமன் கதையின் கருவாகும்.

பெருந்தோட்டப் பகுதியில் மாசிமாதம் முன்றாம் பிறையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பதினாறாம் நாளில் கம்பம் எரிவதோடு விழா முடிவடைகின்றது. இந்தக் குறிப்பிட்ட நாட்களில் இரதி, மதன், தூதன், இந்திரன், விரபத்திரர், சிவபெருமான் ஆகியோருக்கான வேடமணிப்பர்கள் நோன்பு இருப்பார்கள். முதல் நாள் திருமணநாள்.

கடைசிநாட்கள் வரை விரதத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். பயப்பக்தியோடு இது நடைபெறும். சுருக்கமாகக் கூறின் தாம் பத்திய உறவு கூட வைத்துக் கொள்ளாத அளவில் பயப்பக்தியாக காமன் கூத்தை நடத்தவேண்டும். இதேபோன்று அரிச்சுனன் தபசமாகும்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வழங்கிவரும் நாட்டுக்கூத்துப் போன்றே கலையுருவம் கொண்டது காமன் கூத்து. இதனை நாட்டுக்கூத்து மரபுடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

காமன் கூத்தைத் தொடர்ந்து, மலையகத்தில் ஆடப்பட்டு வரும் கூத்து அரிச்சுனன் தபசு. இது இன்று பெருமளவில் வழக்கொழிந்து விட்டது. இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இதிகாசங்களில் மலையக மக்கள் வெறும் கதையாக மட்டும் எண்ணிப் படிபதில்லை. பக்தியுணர்வுடன் படிப்பார்கள். மலையக மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்துவிட்ட மகாபாரதக் கதையில் வரும் அரிச்சுனன் பாத்திரம் மறக்கமுடியாத பாத்திரமாகும். இத்தனை முக்கியத்துவம் பெற்ற அரிச்சுனனின் பெருமைகளை விளக்கும் எண்ணமே அருச்சுனன் தபசு என்று ஆட்டப்படுகிறது.

மலையகத்தில் கூத்து வடிவில் ஆடப்படும் இன்னொரு நிகழ்ச்சி பொன்னர்-சங்கர் கூத்தாகும். இது நிகழ்வடிவில் உள்ள கலையாகும். இந்தக் கூத்து தனித்துவமும், தனிச்சுவையும் காவியத்தன்மையும் கொண்டது. வீரத்தை வலியுறுத்தும் இக்கூத்து அவலச் சுவையோடு ஓசைநயமும் கொண்டது. பாட்டும் வசனமும் கலந்த இக்கூத்து, மலையகப் பாரம்பரியக் கலைகளில் தனிச் சிறப்புடையது. குறுநில மன்னனான மலையப்பன்தான் வில்லன். ஆராயு என்ற பெண்ணை சிறைப்பிடித்தப் போது பொன்னர் - சங்கர் உயிரையும் மதிக்காமல் மலைமேல் படையைக் கூட்டிப் போரிட்டு, சிறை மீட்டியதாக உருவம் கொடுக்கப்பட்ட கதையிது. இத்தகையாகத்

தொடர்கதையாகச் சுவைபட கலைஞர் மு.கருணாநிதி அழகாக எழுதியிருக்கிறார். தமிழகத்தின் நிகழ்கலைகளில் இதுவும் ஒன்று.

மற்றும் பாரம்பரிய கலைகளில் கரகாட்டம் முக்கியமானது. இக்கரகக் கலை கண்ணாகி அம்மன் வழிபாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. தமிழாக்கத்தில் கிராம தேவதையின் கோயில் களிலும் விழாக்களிலும் ஆடப்படும் இவ்வாட்டத்தை, மலையக மக்கள் மறந்துவிடாமல் தோட்டத்து ஆலய உற்சவங்களிலும் விழாக்களிலும் ஆடிவருகின்றனர். கரகக்கலை இவ்வாறு பக்தி உணர்வு மிக்கதாக விளங்குவதுடன், உற்சவத்திற்கும் புறம்பான பொது வைபவங்களில் ஆடப்படும் கலைநயமிக்க ஆட்டமாகவும் விளங்குகிறது. மற்றும் ஓயிலாட்டம், சிலம்பாட்டம், தேவராட்டம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை ஆட்டங்களும் அவர்களின் பாரம்பரிய கலைகளாகும். நிகழ்கலைகளில் ஒன்று ஓயிலாட்டம். ஆண்கள் மட்டுமே பங்கு கொள்ளும் இந்த ஆட்டக்கலைக்கு ஓயில் கும்மி என்ற பெயருமுண்டு. உடலை வில்போல் வளைந்து நெளிந்து தாளம் மற்றும் பாட்டுகேற்றதாக ஆடப்படும் கலையாக இது உள்ளது. இது ஒரு குழு நடனம். சிலம்பாட்டம் தற்காப்புக் கலையாக இருப்பினும், அது நிகழ்த்தப்படும் சமூகச் சூழலில் பிறர் நிகழ்த்தும் கலைகளைப்போன்று பரந்து, பார்பதற்கும், இரசிப்பதற்கும் உரிய கலையாகக் காட்சியளிக்கின்றது. கையிலுள்ள கம்பை வீசி ஒலியெழுப்பும் ஒரு வகையான விளையாட்டே சிலம்பாட்டம். இதனை வலரிவீச்சு என்றும் கூறுவர்.

இப்பொழுது நம்மிடையே இல்லாதது தேவராட்டம். கயிலை மலையில் பரமனுக்கு பார்வதிக்கும் திருமணம் நடைபெற்ற போது, தேவர்களெல்லாம் கூடி மகிழ்ச்சியாக ஆடிய ஆட்டம் இது. இப்பொழுது தமிழகத்தில் பல சிற்றூர்களில் ஆடப்படுகின்றது.

மலையகத்தில் வில்லுப்பாட்டு நிகழ்ச்சிக்கு முக்கிய இடமுண்டு. கடந்த காலங்களில் இந்தியத் தமிழர்களை இங்கு ஏமாற்றிக் கூட்டிவந்தமை, வெள்ளைக்கார துரைமாரர்களின் கொடுமைகள், கொட்டும் பனி, அட்டைக்கடி இவற்றையெல்லாம் விபரிக்கும் வண்ணம் வில்லுப்பாட்டு இசைத்து வருகின்றனர். இசை, பாடல் ஆகியவற்றுடன் கதை சொல்லும் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு மலையக மக்களிடையே பெரும் வரவேற்புண்டு. அரசாங்கத்தின் கீழ் இயங்கும் கல்வி அமைச்சு, பாடசாலைகள் தோறும் ஒவ்வொரு அண்டும் நடாத்தும் தமிழ்த்தின விழாவில் வில்லிசை நிகழ்ச்சியும் ஒன்றாக இருப்பதால் வில்லிசை மறைந்து விடாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. நாடகக் கலைஞரான லட்சு வீரமணி தம் குழுவினருடன் வில்லிசை நிகழ்ச்சிகளை மலையகத்தின் பல பகுதிகளிலும் நடாத்தியுள்ளார். இவர் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையும், சத்தியோதய நிறுவனத்தினரும் இணைந்து நடத்திய கண்டி மாவட்ட பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்காக 'வில்லிசை' பற்றிய பயிற்சிப் பட்டறை ஒன்றினையும் நடத்தியுள்ளார்.

நல்ல பல கருத்துக்களை மக்களிடையே நகைச்சுவையோடு பரப்பியவர் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் என்பது பிரசித்தம். கிருஷ்ணன் - மதுரம் குழுவினர் தோட்டப் புறங்களுக்கு அருகிலுள்ள திரைப்பட மாளிகைகளில் நடத்திய நாடகங்கள், தோட்டபுற இளைஞர்களையும் இத்தகைய நாடகங்களை நடக்கத் தூண்டின.

வள்ளி திருமணம், நளன் சரித்திரம், ஞான செளந்தரி, கோவலன் சரித்திரம், சத்தியவான் - சாவித்திரி என்பன ஆரம்பத்தில் மேடைக்கு வந்தபோது பாடல்களே அதிகமாக இருந்தன. வசனங்கள் மிகக் குறைவு எனலாம். இவை தோட்டப்பகுதிகளில் மேடை நாடகமாகப் பரிணமித்தாலும் வள்ளி - முருகன் உட்படப் பாத்திரம் ஏற்போர் நோன்பிருந்து காப்புக் கட்டியே நடித்தனர். அக்காலத்தில் மேடை அமைப்பு காட்சி சோடனை என்பன மிகவும் குறைந்தே

காணப்பட்டன. இடைவெளியை நிரப்ப 'பயன்' மேடையில் தோன்றி சபையினரை கலகலப்பாக்குவான். இலக்கியத்தில் இவன் விதூஷகன் என அழைக்கப்படுவான் இவன் சில வேலைகளில் கட்டியக்காரனைப் போன்று கதை ஒட்டத்திற்கு துணை புரிவான். நகைச்சுவை பயனின் முக்கிய பங்களிப்பாகும். பாடுவதுடன் கேளிபேசி சபையோரை மகிழ்விப்பான். வினோத உடையமைப்பு, ஆட்டம் என்பவற்றினால் இவன் கோமாலியாக கருதப்படுவான்.

பச்சைப் பசங்களி சேலை

பாக்கு துவாக்குது வா

புத்தா புதுச்சேரி சுண்ணாம்பு

என்பது ஒரு பயன் பாடலாகும். மலையகத்தில் இவ்வாறு பயன் பாடல்கள் உள்ளன.

கவலைப்பட வேண்டாம் நளராஜனே

காக்கிறேன் நானுந்தன் குடிப்படையை

ஆகாயம் பாடு நளராஜனே

ஆதரித்தருளுவேன் காக்கோடன் நான்

என்பது நளன் தமயந்தி நாடகத்தில் வரும் ஒரு பாடலாகும்.

இவ்வாறு வசனங்கள் குறைந்த பாடல்கள் அதிகறித்தே இருந்தன. மலையகத்தில், தமிழக சினிமா நாடகம் என்பன மக்களை பெரிதும் பாதித்தன. தமிழகத்திலிருந்து சுய மறியாதை கருத்துக்கள், திராவிடம், சமூகம், திராவிட முன்னேற்ற கழகம் முதலியவற்றின் பிரசார ஏடுகள் மலையகத்திற்கு வரத்தொடங்கின. மலையக மக்கள் திராவிட முன்னேற்ற கழக பிரசார நாடகங்களை மேடையேற்றினர். இத்தகைய நாடகங்கள் தமிழ் பேசும் மக்கள் அதிகமாக வாழும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களிலும் அரங்கேற்றப்பட்டன. மலையகத்தில் உரிமையற்ற தோட்டத்

தொழிலாளர் மத்தியில் தி.மு.க.பிரசார நாடகங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. கலைஞர் கருணாநிதியின் மணிமகுடம், தூக்குமேடை, நச்சுக்கோப்பை, எம்.ஆர். ராதாவின் இரத்தக்கண்ணீர் போன்ற நாடகங்கள் மலையகத்தில் பல பகுதிகளிலும் மேடையேற்றப்பட்டன. இத்தகைய சீர்த்திருத்த நாடகங்களை மலையகத்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் முற்போக்கான கருத்துக்களை அவர்கள் பெரிதும் விரும்பி வரவேற்றனர் விடிவை நோக்கி காத்திருக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மத்தியில் தி.மு.க. பிரசார நாடகங்கள் ஆரம்ப காலங்களில் மாற்றத்தையும் மறுமலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தின. இதன் காரணமாகவே சொந்தமாக நாடகங்கள் எழுதி மேடையேற்ற தொடங்கினர்.

1950, 60 களில் நவீன நாடகத்துறையில் இளைஞர்கள் ஆர்வமும் அக்கறையும் காட்டினர். ஏ.வி.பி.கோமஸ், திருச்செந்தூரன், தமிழோவியன் போன்றோர்கள் நாடகம் எழுதுவதிலும் நடப்பதிலும் ஆர்வம் காட்டினார்கள். அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கிய கலைக் கழகம் நடத்திய போட்டிகள், கருத்தரங்குகள் இவர்களுக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தன. கண்டியில் திரித்துவக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த நவாலியூர் செல்லத்துரை ஆசிரியர் நாடகங்களை மேடையேற்றியுள்ளார். அவர்களின் நாடகங்களில் நடத்த நடிகர் விஸ்வநாத ராஜா நாடகம் சினிமா என தனித்திறமை வெளிப்படுத்திய ஆற்றல் மிக்க நடிகர்

கூத்து மரபினையும் பாதுகாப்பதையும் வளர்ப்பதையும் தனது பிரதான பணியாகக் கொண்டு இயங்கிய கலைக் கழகம் ஈழத்து தமிழர் நவீன நாடகத்துறையை வளர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது. நவீன நாடகத்துறை என்ற வகையில் அன்று வளர்ச்சி பெற்றிருந்தவை கலையரசு மரபும், பேராசிரியர் கணபதிள்ளை மரபும், சினிமா பானியில் அமைந்த நாடக மரபுமேயாகும். எனவே நவீன நாடகத்துறைக்கு ஊக்கமளிப்ப

தற்காக கலைக் கழகம் எடுத்த முயற்சிகள் மேலே குறிப்பிட்ட நாடக மரபுகளில் வளர்ச்சிக்கு அளித்த ஊக்க முயற்சிகளாகவே உள்ளன.

நவீன நாடக எழுத்துப் பிரதிகளுக்கு சன்மானம் வழங்குவதன் மூலமும் அவற்றை தனது செலவில் அச்சிடுவதன் மூலமும் கலைக் கழகம் எழுத்தாளர், நெறியாளர் என்பவர்களை ஊக்கியது. மன்றங்களுக்கிடையே நடாத்தப்பட்ட நாடக போட்டிகளிலும் எழுத்தாளர்களுக்கிடையே நடாத்தப்பட்ட நாடக பிரதிப் போட்டிகளிலும் இத்தகைய நாடகங்களே அதிகம் காணப்பட்டன. சினிமாப்பாணி நாடகங்களைத் தவிர்த்து கலையரசு மரபில் அமைந்த நாடகங்களையும் பேராசிரியர் கணபதிள்ளை மரபில் அமைந்த நாடகங்களையும் கலைக் கழகம் ஊக்கியது. தயாரிப்பில், நடப்பில் அரங்கமைப்பில் ஒழுங்கையும் செம்மையையும் கலைக்கழகம் வேண்டியது. மட்டக்களப்பு, மலைநாடு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் நடத்தப்பட்ட நாடக கருத்தரங்குகள் மூலம் கலைக்கழகம் நாடகத் தயாரிப்பாளர், எழுத்தாளர், இயக்குனர், ஒப்பனையாளர், ஒளியாளர் என்போருக்குப் போதனை ஊட்டியது. இக்கருத்தரங்குகளில் அன்றைய நாடக ஈடுபாடுடைய பிரபலஸ்தரர்கள் கலந்து கொண்டனர். இக்கருத்தரங்குகளை ஒழுங்கு செய்து தலைமைத்தாங்க உரியவர்களை தெரிவு செய்து ஈழத் தமிழர்களிடையே நாடக ஈடுபாடுள்ள அனைவரையும் பயனடையும் வண்ணம் நடத்தியவர் அன்று கலைக்கழகத் தலைவராயிருந்த த.வித்தியா னந்தனாவார். அவரின் இப்பணி பல புதிய நாடக எழுத்தாளர்களையும் உருவாக்கியது. இதன் பிரதிபலனாகப் போட்டிகளுக்குப் பல நாடகங்கள் வந்தன. ஆனால் இவற்றுள் மிகப் பெரும்பாலானவை கலையரசு சொர்ணலிங்கம் மரபில் வந்த சரித்திர இதிகாச புராணக் கதைகளாக அமைந்துவிட்டன. மேடையமைப்பு நடப்பு முறையிலும் அவை அவரது மரபையே பின்பற்றின. கலைக்கழகம் நடத்திய மேடை நாடகப் போட்டியில் பங்குபற்றிய 'திப்பு

சுல்தான்', 'ஆதவனே மன்னிப்பாய்', 'சிங்களத்துச் சிங்காரி' என்பன இவற்றுக்கு நல்ல உதாரணங்களாகும். பின்னோக்கிப் பார்க்கும்படித்து கலைக்கழகம் வளர்த்த நல்ல நாடக மரபு கலையரசு மரபாகவே உள்ளது என கலாநிதி மௌனகுரு குறிப்பிடுகிறார்.

தலைநகரில் மேடையேற்றப்பட்ட எம்.கே.அப்பாவின் கள்ளத்தோணி நாடகம் பின்னர் மலையகத்திலும் மேடையேற்றப்பட்டது. நடிகவேல் லட்சுஸ் வீரமணியின் கங்காணி மகள், நாடற்றவன் போன்ற நாடகங்கள் கொழும்பு, பதுளை, ஹற்றன், பண்டாரவளை எனப் பல பகுதிகளிலும் மேடையேறின. இதனை ஒட்டி பல தோட்டங்களில் இத்தகைய நாடகங்களைப் போல சுயமாக எழுதி, சினிமாப் பாடல்கள் கலந்து நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. இலங்கை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மாநாடுகளில், விழாக்களில் நாடகங்கள் மேடையேற்றத் தவறவில்லை. தொழில் காரணமாக கொழும்பு போன்ற தலைநகரில் வாழ்ந்த மலையகத்தவர்கள் நாடகங்களை மேடையேற்றுவதிலும் நடப்பதிலும் ஆர்வம் காட்டினார்கள். கலாசார அமைச்சின் கீழ் இயங்கிய நாடகக்குழு நடத்திய நாடக விழாக்களிலும் தேசிய இளைஞர் சேவை

மன்றம் ஆண்டு தோறும் அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்தி வரும் நாடக விழாக்களிலும் மலையக கலைஞர்கள் பரிசும் பராட்டும் பெற்றுள்ளார்கள்.

இப்பொழுது மலையகத்தில் மேடை நாடகத்துறையில் சிலர் அக்கரைக் காட்டினாலும் 'வெளிச்சம்', 'செம்மலர்கள்' ஆகிய வீதி நாடகக்குழுக்கள் மலையக மக்களிடையே சென்று 'வீதி' நாடகங்களை நிகழ்த்தி வருகின்றன என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இன்று மலையகப் பாரம்பரிய கலைகளில் ஒன்றான காமக்கூத்து தேசிய கலையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இலக்கியத்துறையை போலவே கலைத்துறையிலும் மலையகத்தைச் சார்ந்த இளந்தலைமுறையினர் சாதனை நிலைநாட்டத் தவற மாட்டார்கள். எதிர்காலத்தில் ஈழத்து நாடக முயற்சிகள் பற்றிக் கணக்கெடுப்புக்கள் நிகழ்த்தப்படும்பொழுது மலையகத்தைப் பற்றிய தனித்துவத்தையும் சிறப்பையும் அவை வலியுறுத்துவதோடு, மனித வாழ்வில் ஓர் அம்சமாக கலைகள் ஒன்று கலந்துவிட்ட தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் அமையும்.

இவர்களும் இந்த மண்ணின் மக்களே

எங்கிருந்தோ வந்து தயாராகவிருந்த பொருளாதார வாய்ப்புக்களை அபகரித்துக் கொண்ட மக்கள் அல்லர் மலையக மக்கள். இவர்கள் எந்தவொரு நாகரிகச் சமுதாயத்தினதும் மூலத்தைப் போலவே காடுகளை அழித்து வளமாக்கிப் புதிய ஒரு பொருளாதாரத்துறையை அடைந்தவர்கள். இவர்கள் அமைத்த இந்த பொருளாதார துறையும் அதைச் சார்ந்த அமைப்புக்களும் இன்னும் இந்த நாட்டில் ஆதாரமாக இருக்கின்றன. இந்த மக்களின் வரலாறும் உருவாக்கமும் யாரையும் போலவே இவர்களும் இந்த மண்ணின் மக்களே என்பதை ஆதாரப்படுத்துகின்றன. நமது வரலாறு குறித்த கண்ணோட்டமும் நம்பிக்கையையும் உறுதியினையும் வளர்க்க உதவும்.

- ஆய்வாளர் சாந்திசுமார்

நூலக அறையுள்

இராசையா மகேஸ்வரன்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் புவியியற் துறையில் சிறப்பு கலை பயின்றவர். அதே பல்கலைக் கழகத்தில் துணை நூலகராக கடமையாற்றி கின்றார். கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் நூலகத் தகவல் தொழில்நுட்ப விஞ்ஞானத்தில் முதுமாணிப் பட்டம், சிங்கப்பூரில் ஆசிய ஹொக்கி சம்மேளன பயிற்றுவிப்பாளர், டிப்ளோமா பட்டம் என்பவற்றோடு கண்டியில் பிரபல கல்லூரிகளின் விளையாட்டுத்துறை பயிற்றுவிப்பாளர், கண்டி மாவட்ட ஹொக்கி சங்கச் செயலாளர், இலங்கை ஹொக்கி சம்மேளன சிரேஷ்ட உப தலைவர், தேசிய நடுவர் போன்ற பதவிகளையும் வகிப்பவர். மற்றும், தேசிய சர்வதேச ஊடகவியலாளர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு சமூகம், ஒரு நாடு வளம் பெற வேண்டுமாயின் நூல் வெளியீடுகள், கட்டுரைகள், ஆய்வுகள், பத்திரிகைகள் அதிகரிக்க வேண்டும் அதுபோலவே அதன் வாசகர்களும் தகவல் தேடுவோரும் பெருக வேண்டும்.

இவ்வாறு வெளியிடப்படும் இச் சகல வெளியீடுகளையும் தகவல்களையும் ஒரு நூலகம் தன்னகத்தே கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் சகல நூல்களையும் தகவல்களையும் ஒரு நூலகம் கொண்டிருக்க முடியாது.

எனவே நூலகங்கள் தமக்கிடையே கொள்கைகளை ஏற்படுத்தி தமது வாசகர்களுக்கும் ஏனைய நூலகங்களுக்கும் உதவுவதோடு வளங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வது அவசியமாகிறது.

இந்நிலை ஏற்பட நூலகங்களின் நிதி ஒதுக்கீடுகள் குறைந்துள்ளமை, நூல்களின் விலை அதிகரிப்பு, வெளியீடுகள் அதிகரித்துள்ளமை, அறிவியல் வளர்ச்சி, கண்டுபிடிப்புகள், ஆய்வுகள் அதிகரித்துள்ளமை, தகவல் தேடுவோர் தொகை அதிகரிப்பு, நூல்களின் தரமும் பயனும் பணியும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளமை போன்ற காரணிகள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

நூலகங்களின் வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள நூலக கூட்டுறவு முறை, நூலக ஒன்றிணைப்பு முறை, தகவல் ஒன்றிணைப்பு முறைகள் போன்றன செயல் முறையில் உள்ளதோடு நூல்கள் வாங்குவதில் கூட்டுறவு முறை, பருவ ஏடுகளுக்கு சந்தா செலுத்துவதில் கூட்டுறவு முறை, நூல்கள் பாதுகாப்பதும் கட்டுவதிலும் கூட்டுறவு முறைகள், நூல் காப்பக முறைகள்,

நூல் கடன் பெறும் முறைகள் போன்றன இன்று நடைமுறையில் உள்ளன. எனவே இதனடிப்படையில் ஒரு நூலகம் இன்று தனித்து இயங்க முடியாது. அப்படி இயங்குமாயின் அந்த நூலகம் தனிமைப்படுவதுடன் வாசகர்களுக்கு பூரணமான சேவையினை வழங்க முடியாது.

நூலக இணைப்பு முறைகள் பிரதேச ரீதியான நூலக இணைப்பு முறை, மாவட்ட ரீதியான நூலக இணைப்பு முறை, மாகாண ரீதியான நூலக இணைப்பு முறை, நாடு தழுவிய நூலக இணைப்பு முறை, உலகு தழுவிய நூலக இணைப்பு முறை, சகல பல்கலைக்கழக நூலகங்களும் ஒரு வலைப் பின்னலின் கீழ் கொண்டுவருதல் போன்ற முறைகளைக் கையாள முடியும். கூட்டுறவு முறையிலான நூல் கொள்வனவு போலவே நூலகங்களில் பணி செய்யும் ஊழியர்கள் தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் பெற்ற அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதும் இன்றியமையாததாகும்.

நூலக தகவல்களை பகிர்தலுக்கு சில விடயங்கள் எப்போதுமே தடையாக உள்ளன. தமது நூலகத்தின் தன்னாட்சி பறிபோய்விடும் என்ற பயம் மற்றும் மனநிலைத் தடை, குறைவான தகவல் மற்றும் அனுபவம், பெரிய நூலகத்தினை சிறிய நூலகங்கள் உபயோகிக்கும் என்ற பயம், புவியியல் ரீதியான தடைகள், சட்ட ரீதியான, நிர்வாக ரீதியான தடைகளும் உள்ளன.

எனவே மாற்று நடவடிக்கையாக நூலகங்கள் வெகு விரைவில் கணினிமயமாதல் வேண்டும். இதன் மூலம் வலைப்பின்னல் அமைப்புகள் மூலம், இணையத் தளங்கள் மூலம் தகவல்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும். இன்று பல நூல்நிலையங்கள் தகவல்களைக் கணினி முறையில் பகிர்ந்து

வருகின்றன. நூல்களைத் தெரிவு செய்வது, கொள்வனவு செய்வது, இரத்துச் செய்வது, நினைவுட்டல் கடிதங்களை அனுப்புவது, வரவு செலவு விபரங்களைத் தயாரிப்பது, நூலக ஒருங்கிணைப்புக்கு கணினிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

கணினிமயப்படுத்தல் மூலம் தகவல்களை விரைவாகவும் துல்லியமாகவும் நிர்வகித்து, வேலைப்பழுவைச் சமாளித்து, நூலகத் தகவல்களைப் பயன்படுத்துவோருக்கும் மிக செம்மையாக தகவல்களை வழங்கக் கூடியதாக உள்ளதோடு, தகவல் தேடலை இலகுவடுத்தியுள்ளது.

இன்று டெலிடைப் பிரின்டிங், டி.பக்ஸ் என்பது மூலம் தொலைத்தகவல் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி விரைவில் தகவல்களைப் பெற முடியும். இது போலவே ஒளி நாடாக்கள், தொலைக்காட்சி வகைகள், படச்சுருள்கள் மூலம் மாநாடுகள், கருத்தரங்குகளைக் கூட கணினி மூலம் தொடர்பு கொண்டு தகவல் பெற முடியும். கணிப்பொறிமூலம் தகவல் சேகரித்து ஒன்லைன் தகவல் மீட்புகள் மூலம் சேகரித்து வைத்திருக்கும் தகவல்களைப் பெற முடியும். அதாவது தகவல் மீட்பு செய்ய முடியும்.

மின் துகலியல் தபால் (E-mail) எப்படி செய்தியை ஒரு கணினியிலிருந்து மற்றொரு கணினிக்கு மாற்றுகிறதோ அதே போலவே நூலக தகவல்களையும் ஒரு கணினியிலிருந்து மற்றொரு கணினிக்கு மாற்ற முடியும். இதே போலவே ஒன்லைன் மீட்புக்களை இணைத்தல். தகவல் பரிமாற்றங்களை கூட்டிணைத்தல் மூலம் சிக்கனமாகத் தகவல்களைப் பரிமாற்றிப் பெறக் கூடியதாக உள்ளன.

கணினி மயப்படுத்த தடையாக சில

காரணிகள் உண்டு. நிர்வாக ஒப்புதல் கிடைப்பது அரிது. நிதிநிலை போதுமானதாக இருக்காது. நூலகங்கள் சிலரால் கணினியைப் பயன்படுத்த போதிய பயிற்சி, அறிவு பெற்றிறாமை போன்ற காரணங்களே இவ்வாறு தடையாகவுள்ளன.

எனவே நூலகத்தை கணினி மயமாக்கத் திட்டமிடல், திட்டம் வரைதல், திட்டத்தை அமுலாக்குதல் எனப் பிரித்து திட்டமிடல் வேண்டும். இதன் மூலம் தடைகளை குறைத்துக் கொள்ளலாம். கணினி மூலம் நூற் சேர்கை, நூற்பட்டியல் தயாரித்தல், நூற் பகுப்பு முறை, நூற்சுழற்சி, பருவ ஏடுகளின் சேர்க்கையும், பேணுகையும், பருவ ஏடுகளின் தொகுப்பு, நூலகத்தின் நூல் இருப்புச் சரிபார்த்தல், நூலக அலுவலகப் பணிகள், நூலக புள்ளி விபரங்கள், நூலக படிவங்கள் தயார் செய்தல், நூலக ஆவண பாதுகாப்பும் பராமரிப்பும், தகவல்கள் அமைப்பும் நிர்வாகமும், தகவல் மீட்பு முறை போன்றவற்றையும் செயல்படுத்த முடியும்.

இன்று தேடல் துறையில் தகவல் மையமாக இன்டர் நெட் விளங்குகிறது. தேடல் தான் வாழ்க்கையின் ஆதாரம், முயற்சியின் முன்னோடி, உழைப்பின் ஊற்றுக்கண், எனவேதான் ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒன்றை தேடிக் கொண்டே இருக்கிறானர். தேடலை இழந்தவர்களுக்கு கம்பியூட்டர்களை ஒன்றோடு ஒன்று இணைப்பது மூலம் நெட்வேர்க் ஆகும். நெட்வேர்க்கின் ஒரு பிரிவு lan - local area network இதனை லேன் என்பார்கள்.

இவ்வாறு இணைந்த லேன்களை ஒன்றிணைப்பதே இன்டர்நெட் என அழைக்கப் படுகிறது. எனவே எமது நூலக கணினியினை ஒரு லேன் உடன் இணைத்து

அதனை இன்டர்நெட்டுடன் இணைப்பது மூலம் பலர் சேகரித்த தகவல்களை நாம் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். லேன் அமைப்புக்கு சாதாரண தொடர் வயறிங் போதுமானதாகும். ஆனால் நெட்வேர்க்கு களின் நெட்வேர்க்குகளை இன்டர்நெட் இணைப்புக்கு தொலைத் தொடர்பு சாதன வயறிங் அல்லது தொலைத் தொடர்பு முறை ஒன்று அவசியமாகிறது. இந்த மனித இணைப்பினை ஏற்படுத்த கணினிகள் மட்டுமின்றி எமது நூலகங்களுக்கு தொலைத் தொடர்பு வசதிகள் அவசியம். இதனை எமது சமூகத்திற்கு பெற்றுக் கொடுப்பது மூலம் சமூகம் மட்டுமன்றி இந்த நாட்டின் தகவல் பரிமாற்றமும் தேடலின் விடைகளும் ஆய்வுகளும் முழுமையாகும்.

மலையகத்தினைப் பொறுத்தவரை அரசு தனியார் நிறுவனங்கள் சிலவற்றிற்கு இவ்வசதிகள் உள்ளன. அது போல வெளிநாட்டு நிதி உதவியுடன் இயங்கும் நிறுவனங்களிடமும் இவையுள்ளன. இதனை உள்ளூராட்சி சபைகளின் நூலகங்களுக்கும் பாடசாலை நூலகங்களுக்கும் ஆசிரியர் கலாசாலை நூலகத்திற்கும் கல்வியியல் கல்லூரி நூலகத்திற்கும் தொழிற்சங்க நூலகங்களுக்கும் விரிவுபடுத்துவதே இன்றையத் தேவையாகும்.

ஒரு மனிதன் எப்போது வாசிப்பு பழக்கத்தின் உச்ச கட்டத்தை அடைகிறானோ அன்றைக்கே முழு மனிதனாவான். அது போல ஒரு சமூகம், ஒரு இனம் என்று தம்மைப் பற்றிய தகவல்களை முழுமையாகப் பெறுகிறதோ அன்றே அச்சமூகத்திற்கு விடிவு காலமாகும்.

மலையகத்தின் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் சீல சீந்தனைகள்

இரா. சர்மிளாதேவி

கண்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இக் கட்டுரை ஆசிரியை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ச் சிறப்புக்கலை பயின்று முதலாம் வகுப்பில் சித்தியெய்தியவர். 1998 ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் புலமைபரிசில் பெற்றவர். இவரது மலையக சஞ்சிகைகள் பற்றிய ஆய்வு விதத்து கூறத்தக்கது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை உதவி விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய இவர் கண்டித் திரித்துவக் கல்லூரியின் ஆசிரியையாகவுள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முது தத்துவமாணி பட்டத்திற்காக மலையகப் புனைகதைகளில் மொழிவழக்கு பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ளார். ஆய்வாளர், விமர்சகர், சிறுகதையாசிரியர், கவிஞர், நடிகர், நாடக ஆசிரியர், நாடக இயக்குநர், எனப்பலதுறை ஆற்றல் மிக்கவர். இவரது பாரதியார் கவிதைகள் ஆய்வு நூல் அண்மையில் வெளி வந்துள்ளது.

ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு மலையக இலக்கியம் புதுரத்தம் பாய்ச்சியது என்பர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி இக்கூற்று மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை களுக்கும் பொருந்தும். மலையகம் என்ற பதம் இன்று பரந்துபட்ட அர்த்தத்தில் வழக்கில் இருக்கின்றது. இலங்கை வாழ் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் ஈழத்தின் எப்பகுதியில் வாழ்ந்தாலும் மலையகத் தமிழர் என்றே சுட்டப்படுகின்றனர். மலையகம் என்பது பூகோள எல்லைகளை மீறிய விதத்தில் உணர்வு பூர்வமாக ஒரு சமுதாய மக்களையும் அவர்களது சுமார் 170 வருடகால வரலாற்றினையும் கற்பிப்பது மட்டுமன்றி தன்னளவில் தனித்துவமான மக்கள் வாழ் நிலைகளையும் அதற்கு ஆதாரமான பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையும் அதன் பக்க விளைவுகளான முதலாளித்துவத்தையும் சுரண்டல்களையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் மலையக மக்களின் வாழ்நிலைகளையும் அவர்தம் பிரச்சினைகளையும் வெளிக்கொணரும் ஆத்மார்த்த குரல்களாக ஒலிப்பதுடன் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு போதிய களமாக அமையாத பட்சத்தில் அவர்களுக்கும் களம் அமைத்தும் உதவின. மலையகத்தின் தனித்துவத்தை புலப்படுத்தும் மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் குறித்து சிறப்பாகவும் விரிவாகவும் நோக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். எனினும், கட்டுரையாசிரியர் ஏலவே இது குறித்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சிறப்புக் கலைமாணி பட்டத்திற்காக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளதால் இங்கு அதன் வெட்டுமுகத் தோற்றமே நோக்கப்படுகின்றது.

மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளை குறிப்பிட்ட

பிரதேசத்தில் தோன்றியது - தோன்றுவது என்ற அடிப்படையில் கொள்வதைவிட குறிப்பிட்ட ஒரு தொழில் உற்பத்தி முறையில் பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையில் ஈடுபடுகின்ற சுமார் பத்து இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர் சமூகத்தையும் அதன் தனித்துவமான வாழ்வியல் அம்சங்களையும் அச்சமூகத்துக்கே பிரத்தி யேகமாகவுரிய அரசியல் பொருளாதார சமூக நிலைமை களையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் கொள்வது பொருத்தமானது. ஈழத்தில் இருந்து வெளிவரும் பெரும்பாலான சஞ்சிகைகள் மலையகத்துக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துவருகின்றன. மலையகத்தோராலும் மலையகத்தல்லாதோராலும் மலையகத்திலிருந்தும் மலையகத்துக்கு வெளியே இருந்தும் மலையகம் தொடர்பான விடையங்களை உள்ளடக்கிச் சஞ்சிகைகள் வெளியிடப்படுகின்றன. இவைதவிர நாளிதழ்களும் வார இதழ்களும் ஆண்டு இதழ்களும் மலையகத்தை கவனத்திற் கொண்டு வெளிவருகின்றன. அவ்வகையில் மலையகம் தொடர்பான விடையங்களை முழுவதும் தாங்கி வருகின்ற தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளை மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் எனலாம்.

தமிழகத்தில் 1930 களில் மணிக்கொடி சஞ்சிகை பெற்ற பெரு வெற்றியின் உந்துதலாலும் பிற பரிமாணங்களாலும் ஈழத்தில் 1940 களிலே மறுமலர்ச்சி இலக்கியக் குழு உருவாக்கியது. மறுமலர்ச்சி குழுவினரின் பெரும் பயனாக 1945 ஆம் ஆண்டு மறுமலர்ச்சி என்ற மாத இதழ் மலர்ந்தது. இதுவே இலங்கையின் முதல் இலக்கிய சஞ்சிகையாகும். மறுமலர்ச்சி சிறிது காலமே வெளிவந்தாலும் இலக்கிய பரப்பிலே பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக ஈழத்திலே பல சஞ்சிகைகள் தோன்றலாயின. “சிறிதிதழ்கள் முக்கியமானதற்குக் காரணமே வெகுசனத் தொடர்பில்

ஏற்பட்ட மாற்றம் தான். அதாவது வாரப்பத்திரிகைகள் தங்கள் இலக்கியப் பணியைச் செய்யும் நிலையில் ஒரு பெரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் வெகுஜன கலாசாரம் என்ற மட்டத்திற்குப் போனார்கள். இலக்கியத்தை கனதியான காத்திரமான முறையில் பார்க்கின்ற குழுவினர் தங்களுடைய குழுமட்டங்களிலேயே சிறு சஞ்சிகைகள் தோன்றுவது வழக்கம்” என்னும் பேராசிரியர் க. சிவத்தம்பியின் கூற்றே ஈழத்தில் சஞ்சிகையின் தோற்றத்தைக் காட்டுவதற்கு போதுமானது.

ஈழத்து சஞ்சிகைகளும் பத்திரிகைகளும் மலையகம் தொடர்பான விடயங்களுக்கு போதிய களமாக அமையாத வேளையில் மலையகத்துக்கென்று சஞ்சிகைகள் தோன்ற வேண்டியது அவசியமாயிற்று. அவ்வகையில் மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான கே. கணேஷ் அவர்களால் 1946 ஆம் ஆண்டு தலாத்து ஓயாவில் இருந்து வெளியிடப்பட்ட ‘பாரதி’ என்னும் சஞ்சிகையே மலையக விடையங்களுக்குப் பெரிதும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளிவந்த முதல் சஞ்சிகை எனலாம். அதனைத் தொடர்ந்து மலையகத்தில் பல சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன - வருகின்றன. அவற்றுள் மலைமுரசு, அலை, தீர்த்தக்கரை, குன்றின்குரல், கொழுந்து, ஞானம் முதலான சஞ்சிகைகள் தமது பணியை செவ்வனே செய்துவருகின்றன.

மலையகத் தமிழ் சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்த வரையில் அவை பெரிதளவு முதலீட்டினைக் கொண்டதாகவோ நிறுவன ரீதியாகவோ இயங்குவதில்லை. அங்கு தனிமனித முயற்சியே மேலோங்கி இருக்கின்றன. இவற்றுக்கு வாசகர்களும் குறைவு. இக்காரணங்களாலும் பிறவற்றாலும் இச் சஞ்சிகைகள் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு

ஒரு முறையேயோ தொடர்ச்சியாகவோ வெளியிடப்படுவதில்லை. (தற்போது வெளிவருகின்ற ஞானம் மட்டுமே இதற்கு விதிவிலக்கானது) பலத்த போராட்டத்தின் மத்தியில் இலக்கிய ஆர்வலர்களால் வெளியிடப்படும் இச்சஞ்சிகைகள் காலப்பாகுபாடு பற்றி அறிவிக்கின்றபோதும் அதன்படி வெளிவருவதில்லை.

மலையகத் தமிழ் சஞ்சிகைகளின் உள்ளடக்கத்தை பார்க்கின், பெரும்பாலான சஞ்சிகைகள் கதம்பமாகவே மணம் பரப்புகின்றன. சில சஞ்சிகைகள் மாத்திரம் அரசியல் சஞ்சிகைகளாகவும் கலை இலக்கிய சஞ்சிகைகளாகவும் வெளிவந்துள்ளன. பெரும்பாலான சஞ்சிகைகள் மலையக மக்களின் அரசியல், பொருளாதார, சமூகம், பண்பாடு, இலக்கியம், கலை முதலான அம்சங்களுக்கே முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளன.

பொதுவாகச் சஞ்சிகைகள் வெளியாகும் அட்டைப் படத்தைக் கொண்டு சஞ்சிகைகளை மதிப்பிட முடியும். அவ்வகையில் மலையகத் தமிழ் சஞ்சிகைகள் வணிக நோக்கம் கருதிய கவர்ச்சியான அட்டைப் படங்கள், அச்சமைப்பு, அலங்கார வேலைப்பாடுகள் ஆகியவற்றிற்கு அதிகளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது, உள்ளடக்கத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவே அதனுருவம் அமைக்கப்படுவது பாராட்டுக்குரியது.

மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்தவரையில் பாராட்டும்படியான அம்சங்கள் பல இருப்பினும் சில குறைகளும் இல்லாமல் இல்லை. சிறு சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்தவரையில் தாம் கொண்ட கொள்கையில் விடாபிடியும் குறிக்கோளும் கொண்டு செயற்படுவன. ஆனால் மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளில் பெரும்

பாலானவை காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ப கொள்கையிலும் மாற்றம் செய்கின்றன. மாற்றங்கள் ஆரோக்கியமானதாக இருப்பின் வரவேற்கத்தக்கது. மாற்றங்கள் மாற்றங்களாக மட்டுமே இருப்பின் அது சஞ்சிகையின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாகலாம்.

சிறுசஞ்சிகைகளைப் பொறுத்தவரையில் தனிநபரோ சிறு குழுவினரோ நடாத்துகின்ற படியால் அவர்களின் விருப்பு வெறுப்பு போட்டி மனப்பான்மை முதலியன சஞ்சிகைகளையும் பாதிக்கின்றது. மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இந்தியாவில் நிலவுவதுபோல உள்ளூர் வர்த்தக சஞ்சிகைகளினாலேயே அங்கு வெளியாகும் சிறு சஞ்சிகைகள் பாதிப்புக்குள்ளாகும் நிலை இங்கில்லை. ஆயினும் இந்தியாவில் இருந்து வெளிவரும் வணிக சஞ்சிகைகள் மலையக வாசகர்களிடையேயும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதை மறுப்பதற்கில்லை. அத்துடன் மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் தோல்வியைத் தழுவுவதற்கு பொருளாதார நெருக்கடியும் காரணமாகின்றது.

மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளில் காணப்படும் மிகப்பெரிய குறைபாடாக அனைவராலும் சுட்டப்படுவது இச்சஞ்சிகைகள் யாரினைக் கருத்திற் கொண்டு யாருக்காக வெளியிடப்படுகின்றதோ அவர்களைச் சென்றடைவதில்லை என்பதாகும்.

அண்மைக் காலத்தில் வெளிவரும் பெரும்பாலான சஞ்சிகைகள் தமது நோக்கில் இருந்து பொருளாதார நோக்குடன் செயற்பட முனைவதும் சஞ்சிகையின் ஆரோக்கியத்திற்கு நல்லதல்ல.

ஏற்றுக்கொள்ளச் சிரமமாயினும் கசப்

பான உண்மை இது. தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் பெரும்பாலும் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்களாலேயே நடாத்தப்படுவதால். சஞ்சிகையின் தரத்தை நிர்ணயிப்பதில் அதன் ஆசிரியரின் கல்வித் தரமும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. கல்வியறிவில் குறைந்த ஆசிரியர்களால் சஞ்சிகைகள் நடாத்தப்படுகின்ற போது கருத்துச் செறிவின்மை, தரம்பதித்தலில் குறைபாடு, அச்சுப்பிழைகள், எழுத்துப் பிழைகள் முதலியவற்றால் ஏற்படும் கருத்துக் குழப்பம் முதலியன இடம் பெற வாய்ப்புண்டு. விதிவிலக்காக மல்லிகையின் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அனுபவ அறிவையும் வாசிப்பு அறிவையும் துணையாகக் கொண்டு தரமான சஞ்சிகையை வெளியிடுவதும் மனங்கொள்ளத் தக்கது.

நிறைவாக, மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் நிறை குறைகளை உடையதாக வெளிவருகின்ற போதும் அவற்றின் தேவை இன்றியமையாதது. இந்திய வம்சாவழித் தமிழர் இந்தியர் என்ற நிலைமாறி அவர்களும் இந்நாட்டினர் என்று உணர்ந்த இச் சஞ்சிகைகள் பெரிதும் துணை புரிகின்றன.

ஒரு சமூகத்தின் எழுச்சிக் குரலாகவும் இவை விளங்குவதுடன் எதிர்கால சந்ததியினரின் வரலாற்று ஆவணமாகவும் விளங்குகின்றன. பிரதேச மண்வாசனையுடன் திகழும் இச்சஞ்சிகைகள் மலையகத் தமிழ் மக்களின் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், கலை, கலாசாரம், சமயம், பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் வெளிக்கொணரும் கருவூலங்களாக விளங்குகின்றன. இவை தனித்துவத்தைப் புலப்படுத்தி நிற்கும் அதே வேளை பிரதேச கிளை மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் ஆய்வுக்கும் துணை நிற்கின்றன. எனவே மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் குறைபாடுகள் களையப்பட்டு, ஒரு தெளிவான கருத்தியல் தளத்தில் செயற்படும் சஞ்சிகைகள் நம்மத்தியில் தோன்றி உத்வேகத்துடன் செயற்படின், ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றிலே மலையகத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளும் சிகரங்களைத் தொடும்.

நல்ல வாகசகர்களுக்கு

மூலதனம்

நல்ல நூல்கள், சஞ்சிகைகள்.

அறிவை வளர்க்கும் நூல்கள், சஞ்சிகைகள்

வாகங்க ஏற்படும் செலவே

வாழ்வின் எதிர்கால வெற்றிக்கான

மூலதனம்

வாசிக்கும் பழக்கத்திற்கு நமது வாய்சுகள்

கண்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை கண்டி புனித சில்வெஸ்ட்டர் கல்லூரியில் கற்றார். பட்டப்படிப்பை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பட்டப் பின் படிப்பை இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்திலும் மேற்கொண்டார். தமிழ் மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் விஜேட ஈடுபாடு கொண்ட இவர் சிறந்த விமர்சகராகவும் பேச்சாளராகவும் திகழுகின்றார். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் கல்வி கற்கும் போது விளையாட்டுத் துறைகளிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக இருந்துள்ளார். கண்டியில் சிறந்த கல்வியாளராகத் திகழும் இவர் 1965 முதல் 1971 வரை கண்டி அசோகா வித்தியாலயத்தில் துணை முதல்வராகவும் அன்று முதல் இன்று வரை முதல்வராகவும் கடமையாற்றி வருகின்றார்.

செ. நடராஜா.

உலக வங்கியின் அறிக்கையின்படி இன்று தென்னாசிய நாடுகளில் - இலங்கையே மிக உச்ச எழுத்தறிவு மட்டத்தைப் பெற்றுள்ளது. இதற்கு, இலவசக்கல்வி, மிஷனரி பாடசாலைக் கையேற்பு, தாய்மொழி மூலக்கல்வி, தொடர்ந்து அக்கறையுடன் வகுக்கப்பட்ட கல்வித்திட்டங்கள் போன்ற அரசின் பொது நலன் பேணும் நடவடிக்கைகளே அடிப்படைக் காரணங்களாய் அமைந்தன. இன்றைய தேசிய கல்விக் கொள்கை “இளைஞர்களின் கல்வி அவர்களின் புதிய தகவல் மைய, அறிவு மைய நூற்றாண்டில் வாழ ஆயத்தம் செய்வதாய் அமைய வேண்டும்” என தூரதிருஷ்டி நோக்குடன் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புத்தாயிரம் ஆண்டின் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கக்கூடியவாறு, நம் நாட்டின் ஏனைய சமூகங்கள் உருவாக்கப்படும் வேளையில் மலையக மக்கள் சாதாரண எழுத்தறிவு, ஆரம்பக் கல்வித் தேவைகளைக் கூட பூரணமாக நிறைவேற்ற முடியாதுள்ளமை கவலைக்குரிய விடயமாகும்.

நீண்ட காலம் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்தமையால் போதிய பிரதிநிதித்துவம் அற்ற நிலையில் இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகையில் சுமார் 5.5% மான மலையகச் சமூகம் புறக்கணிக்கப்பட்டதில் ஆச்சரியம் இல்லை. போதிய பாடசாலைகள், ஆசிரியர்கள், ஏனைய பௌதீக வளங்கள் என்பன குறைவாகவே இருந்தன. பெற்றோரின் அறியாமை, வறுமை என்பன இத்தேக்க நிலைக்குரிய பிற பிரதான காரணங்கள். எனினும் 1970களுக்குப் பிறகு கல்வி நிலைமைகள் சற்றே மாறுபடலாயின. நமது வாக்குப்

பலம் அதிகரித்தமை, பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் கையேற்றமை, விகிதசமப் பிரதிநிதித்துவ முறையினால் மலையக அரசியல் தலைமைகளுக்கு கிடைத்த பேரம் பேசும் நிலைமைகள் என்பன தேக்க நிலையினை கட்டறுக்க துணை செய்தன. இன்றும் கூட மலையகம் கல்வியில் பின்தங்கிய சமூகமாகவே திகழ்கிறது என்பது கசப்பான உண்மையாகும். இக்கல்விப் பின்னடைவு அவர்களைப் பொது, தனியார் துறை வேலை வாய்ப்புகளில் மிகப் பின்தங்கிய நிலையிலேயே நிற்கச் செய்துள்ளது. எனவே மலையக மக்கள் தொடர்ந்தும் பெருந்தோட்டத் தொழிற்சாலைகளையே சார்ந்து வாழ வேண்டிய நிலையிலுள்ளனர்.

இவ்வாறு பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் கல்வி ஒளி பெற்றுப் பதவி பெற்றிடக்கூடிய வழிகளெல்லாம் ஆராய்ந்தறிந்து, கையாளப்பட வேண்டும். அவற்றுள் ஒன்றுதான் நூலகப் பயன்பாடு. “வாசிப்பு மனிதனை முழுமையடையச் செய்கின்றது.” என்றார் ஆங்கிலக் கவிஞர் பேக்கன். இதைத்தான் “மாந்தற்கு கற்றனைத் தூறும் அறிவு” என்றான் வள்ளுவப் பெருந்தகை. ஆனால் நம் மலையகத்தவரிடம் நூல்களை வாங்கிக் கற்பதற்குரிய பொருளாதார வசதிகள் இல்லை. நூல்களைக் கற்பதால் அறிவு பெருகும் என்ற உணர்வு பலரிடம் இல்லை. நூலகங்களைப் பயன்படுத்தும் நம் சமூக ஆசிரியர்களும் ஒப்பீட்டளவில் மிக மிகக் குறைவே. வசிக்கும் சூழல் வாசிக்கும் பழக்கத்தை இருட்டடிப்புச் செய்கின்றது. எனவே மாணவர்களிடம் வாசிக்கும் பழக்கம் பூச்சியத்திற்கு அடுத்த கட்டத்திலேயே உள்ளது. பிறசமூக மாணவர்களது

நடையுடை பாவனைகளைப் பின்பற்றுவதில் காட்டும் ஆர்வம், கேளிக்கை நிகழ்வுகள், மெல்லிசை, துள்ளிசைக் கச்சேரிகள் என்பவற்றில் காட்டும் மோகம், 24 மணி நேர வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் ஏற்பட்டுள்ள பிரேமை, தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் கொண்டுள்ள அதீத ஈடுபாடு என்பன வாசிக்கும் கலையில் காட்டப்படுவதில்லை.

அட்டைக்கடியோடு அரிய வழி நடந்து கட்டைகளில் இடறிய கால்களின் வாரிசுகள், இரட்டை மாடிக் கட்டிடங்களில் இருந்து படிக்கும் காலமிது. படிப்பதற்கேற்ற பல வசதிகளைப் படிப்படியாகப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன நமது பாடசாலைகள். இடம், கட்டிடம், தளபாடம், ஆசிரியர்கள் எல்லாமே அமைந்த பாடசாலை எனக் கூறும் எவருக்கு இல்லாவிட்டாலும் குறிப்பிடத்தக்க வசதிகளுடன் பல பாடசாலைகள் இயங்கி வருகின்றன. இவ்வேளையில் நூலகங்களினால் பெறக்கூடிய பயன்கள் மலையகம் எங்கனும் சென்றடையச் செய்ய வேண்டியதில் கல்விமான்களும் அரசியல் தலைவர்களும் சமூக அமைப்புகளும் பெரும் பங்கு ஆற்ற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

வாசிப்புத்திறன் குன்றுவதால், ஒரு மொழியை செம்மையாக எழுதவும் பேசவும் கூடிய வல்லமை குறைவடைகிறது. மலையகத்தவர் சரிவர எழுத்துக்களை உச்சரிப்பதில்லை, எழுதவில்லை என்ற குறைபாடு பரவலாகக் கூறப்படுகின்றது. வாசிப்புத் திறனை எம் இளம் சந்ததியினரிடையே வளர்ப்பதுதான் இவற்றைத் தீர்க்க ஒரே வழி.

“ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கு” என்று வகுத்தனர் நம் முன்னோர். ஆனால்

இன்றோ ஆயிரம் ஆயிரம் கலைகள் தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றன. இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் இளைய தலைமுறையினர் அறிந்து செயல்பட வேண்டும். ஊடகச் சாதனங்களில் வளர்ச்சியினால் உலகம் வெகுவாகச் சுருங்கி உலகமயமாக்கல் கொள்கை உருவாகியுள்ளது. வினாடிக்கு வினாடி நாம் வாழும் விஞ்ஞான உலகம் மாறி வருகின்றது. இம்மாற்றங்களை யெல்லாம் நாம் அறிந்து கொள்ளாவிடின் கிணற்றுத் தவளையாக மாறிவிடுவோம். இதனால் தான் “வாழ்க்கை முழுதும் கல்வி” போன்ற நவீன கல்விக் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கான சக்தி மிக்க சாதனம் நூலகமே. முதலாவதாக பெரிதோ சிறிதோ வீட்டுக்கொரு நூலகம் ஏற்பட வேண்டும். பாடசாலை நூலகங்கள் வெறும் காட்சிக் கூடங்களாக அன்றி அறிவு மேம்படுத்தும் நிலையங்களாக அமைய வேண்டும். இவற்றைப் பயன்படுத்த ஆசிரியர்களால் முன்மாதிரியான வழிகாட்டல்கள் காட்டப்பட வேண்டும். நூலக வாரம் ஏற்படுத்தப்படலாம்.

இரண்டாவதாக தமது பகுதிகளிலுள்ள பொது நூலகங்களைப் பயன்படுத்தும் பழக்கம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். பல்துறை சார்ந்த நூல்கள், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பவற்றைத் திரட்டி பாதுகாத்துள்ள இந்நூலகங்கள் இவற்றை இலவசமாகவோ குறைந்த கட்டணத்திலோ மக்கள் பாவனைக்கு தந்துதவுகின்றன. இவற்றை இரவலாக ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அங்கத்தவர்கள் பெற்றுச் செல்லலாம். உசாத்துணை நூல்களை அங்கேயே படித்து பயன் பெறலாம். சில பெரிய நூலகங்களில் உசாத்துணை நூல்களிலிருந்து பகுதிகளை

மலிவாக பிரதி செய்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் களும் நல்கப்படுகின்றன. இவை தவிர கற்புல, செவிப்புல சாதனங்களையும் அவை தந்துதவுகின்றன. எனவே நூலகங்கள் அறிவுவிடாய் தீர்க்கும் ஊருணிகளாக அமைந்துள்ளன. எனவே அறிவுப் பசியை தனிப்பதற்கும் பல்துறை சார்ந்த பன்னாட்டு விவகாரங்களை அறிந்துகொள்வதற்கும் மொழியறிவு, கலையுணர்வு மேலோங்கு வதற்கும் தனிமனித ஆளுமையை வளர்ப்பதற்கும் ஏற்ற எல்லோருக்கும் பொதுவான மலிவான சாதனம் நூலகமே.

“தேடு கல் வியிலாத ஊரைத் தீக்கிரையாக மடுப்பதே - என்னம்மை கேண்மை பெற வழியெனக் கண்டிர்” என்று பாடிய பாரதியின் கனவை நனவாக்க ஏற்றவொரு சாதனம் நூலகமே. வசதி படைத்தோர், அரசியல் தலைவர்கள், அரசு துறை சாரா அமைப்புகள் போன்றன பெருந்தோட்டங்கள் தோறும் நூலகங்களை ஏற்படுத்த முன் வருதல் வேண்டும். பெற்றோரும் கற்றோரும் நூலகப் பயன் பாட்டின் அவசியத்தை இளந்தலைமுறையினருக்கு வலியுறுத்த வேண்டும். இருக்கின்ற நூலகங்களில் உச்சப் பயன் பெற முயல வேண்டும்.

கண்டி மாநகர சபையால் நிர்வகிக்கப்படும் டி.எஸ். சேனாநாயக்க மத்திய நூலகத்தில் வெறும் 135 தமிழ் வாசக அங்கத்தவர்களே உள்ளனர் என்பது வேடிக்கையானது மட்டுமல்ல வேதனையானதும் கூட. எனவே ஊர் தோறும் நூலகங்கள் அமைத்து அவற்றை பொன்னே போல் பாதுகாப்போம். அவற்றால் நாமும் உச்ச பயன் பெற முயல்வோம்.

உர்மைகளை பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை மலையகம் தவறு விடக்கூடாது!

அருள் சத்தியநாதன்

அவிசாவளை புவக்பிட்டியை பிறப்பிடமா கக் கொண்ட இவர் தற்போது தினகரன் ஆசிரிய பீடத்தில் வாரமஞ்சரி உதவி ஆசிரியராகவும் மலையகப் பகுதி பொறுப்பாசிரியராகவும் கடமையாற்றி வருகிறார். இவர் எஸ். டி. சிவநாயகத்தின் சிந்தாமணிப் பண்ணையில் பட்டை தீட்டப்பட்டவன் எனச் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை கொள்பவர். ஒவ்வொரு சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட எழுத்தாளனும் சிந்தனையாளனும் மதம், சாதி, கடவுள், கலாசாரம் என்ற எல்லைக்குள் அப்பால் மனிதத்தை நேசிப்பவர்களாகத் திகழ்வ தையே தனது இலக்காகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் உறுதியான பற்றுக் கொண்டவர். தினகரன் ஊடாக மலையக சிந்தனை வளர்ச்சிக்கும் புதிய எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்வதிலும் கணிசமான பங்களிப்பு செய்துள்ளார். அவரது சேவை தொடர வேண்டும். கனவுகள் நனவாக வேண்டும்.

சௌமிய மூர்த்தி தொண்டமானை அவர் காலமாவதற்கு சரியாக ஒரு வாரத்துக்கு முன்னர் அவரது அலுவலகத்தில் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அது சிங்கள கடும் போக்காளர் இயக்கமான வீர விதஹானவின் செயற்பாடுகள் உச்சம் பெற்றிருந்த காலம். கொழும்பு இ.தொ.கா. அலுவலக வளவுக்குள் புகுந்து இ.தொ.கா. கொடியை எரிக்கும் அளவுக்கு விதானையாளர்கள் துணிச்சல் பெற்றிருந்தார்கள். இக்கடும் போக்காளர்கள் தேசிய ரீதியாக செல்வாக்கு பெற்று விடுவார்களோ என்ற அச்சம் இலங்கை வாழ் சிறுபான்மை இனத்தவர்களைக் கௌவி இருந்தது. மலையகத்தவர்களின் செல்வாக்கை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும் என்ற பிரதான குறிக்கோளுடன் அவ்வியக்கம் மலையகப் பிரதேசங்களில் செயல்பட்டு வந்தது. அதுவரை முஸ்லிம் வர்த்தக ஆதிக்கத்தையும் விடுதலைப் புலிகளின் நடவடிக்கைகளையும் எதிர்த்து வந்த வீரவிதான இயக்கத்தை இ.தொ.கா.வே வீண் வம்புக்கு இழுத்ததாகவும் மலையக மக்களை எதிர்க்கும் வீரர்களாக தம்மை சிங்கள மக்கள் முன் சித்தரித்துக்கொள்வதற்கு இ.தொ.கா.வே வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததாகவும் ஒரு குற்றச்சாட்டு தெரிவிக்கப்பட்டிருந்த நேரம் அது.

சௌமிய மூர்த்தி தொண்டமானுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, வீர விதஹான பற்றிய கேள்வி எழுந்தது.

“வீர விதஹானையை வரவேற்கிறேன். அவர்கள் அப்படித்தான் செயல்பட வேண்டும்” என்றார் தொண்டமான் எடுத்த எடுப்பிலேயே! எமக்குத்

தூக்கிவாரிப்போட்டது! எமது திகைப்பை பார்த்த அவர்,

“தமிழன் தூங்குவதில் கெட்டிக்காரன். உசுப்பி விடாவிட்டால் இப்படித்தான் இருப்பான். 83 இல் சிங்களவர்கள் உசுப்பி விட்டார்கள். அப்புறம் விழித்துக்கொண்ட அவன் திரும்பவும் தூங்கப்போய் விட்டான். இப்போது வீரவிதஹான ஆட்கள் வந்து தமிழனை எழுப்பி இருக்கிறார்கள். இதற்கு நன்றி சொல்ல வேண்டாமா?

இப்படி அவர்கள் கேட்டபோது அவர் கூற்றில் உள்ள நியாயம் எமக்குப் புரிந்தது. பிரச்சினைகள் நெருக்கடிகள் வரத்தான் செய்யும். வரும் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பதை சிந்திக்க வேண்டுமே தவிர துவண்டு சேர்ந்து விடக்கூடாது என்ற நடைமுறைச் சிந்தனையை அவர் கொண்டிருந்தார்.

எதிர்காலத்தில் மலையகத் தமிழர் வரலாற்றை எழுதுவோர் தொண்டமானுக்கு முன், தொண்டமானுக்கு பின் என அதன் அரசியல், சமூக வளர்ச்சியைப் பிரிப்பார்கள். ஏனெனில் உழைத்து வருமானம் பெறுவதற்காக மாத்திரமே நாம், எனத் தொழிற் சங்கங்களோடு நின்றிருந்த மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்கள், சுதந்திரத்தின் பின்னர் டி.எஸ்.சேனாநாயக்காவினால் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்ட பின்னரே அரசியல் ரீதியாக உரிமைப் பெற்று வாழவேண்டியதன் அவசியம் பற்றி சிந்திக்கத் தலைப்பட்டார்கள். அவர்களின் பிரதிநிதிகளாக செயல்பட்டவர்களில் சௌமிய மூர்த்தி தொண்டமான் தலையானவர். இறுதியாக குடியுரிமை வாக்குரிமை ஆகிய இலட்சியங்களை அடைவதற்கு, வடக்கு கிழக்கின் இன விடுதலைப்

போராட்டம், இப் பிரச்சினையில் இந்தியாவின் தலையீடு, திம்பு பேச்சுவார்த்தையின் பின் விளைவுகள், தனது அரசியல் பலத்தைத் தொடர்ந்து தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கு மலையகத் தமிழ் வாக்குப்பலத்தை பயன்படுத்தும் ஜே.ஆரின். திட்டம் என பல அனுசூலமானச் சூழல்கள் தொண்டமானுக்கு சாதகமாக நின்றன.

அவை எல்லாம் இப்போது முடிந்து போன விஷயங்கள்.

அரசும் விடுதலைப் புலிகளும், சமாதான முயற்சிகள் வெற்றியளிக்கவில்லையானால் அடுத்ததாக மீண்டும் சமாதான முயற்சிகளை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான் என்ற இனியுத்தம் இல்லை என்ற ஒரு நிலையை எட்டி உள்ளன. விடுதலைப் புலிகளின் கோரிக்கைகளில் உள்ள நியாயங்களை தென்னிலங்கை புரிந்து வைத்திருக்கிறது. வடக்கு கிழக்கு மக்களுக்கு நியாயமான தீர்வு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும், அவர்களுக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளாக அநியாயம் இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதிலும் தென்னிலங்கையில் ஒத்த கருத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இதேபோல் முஸ்லிம் மக்களுக்கு அநியாயம் இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் வடக்கு கிழக்கில் அவர்கள் பிரிக்கப்பட முடியாத அங்கம் என்பதையும் புலிகள் ஏற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களது பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட்டு நிர்வாக சுதந்திரம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் தமிழ் மக்களுக்கு இடையே ஒத்த கருத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றை எப்படி, எந்த அடிப்படையில் வழங்க வேண்டும் என்பதில்தான் தீர்வும் இணக்கமும் காணப்பட வேண்டி இருக்கிறது.

இனி மலையகத்துக்கு வருவோம்.

ஆரம்பிக்க வேண்டியதாயிற்று.

நாடெங்கும் பரந்து வாழும் மலையகத் தமிழர்களின் நீண்ட காலப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள தேசிய மட்டத்தில் நிலவும் இந்த அரசியல் சூழல் மிக நல்ல சந்தர்ப்பம் எனவும் இதைத் தவற விடக்கூடாது என்றும் ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர்.

வடபகுதி மக்கள் போராட்டம் இடைவிடாமல் நடைபெற்று வந்த ஒன்று. ஒரு கட்டத்தில் கடுமையான ஆயுதப் போராட்ட வடிவெடுத்த அது இன்று சமாதான முயற்சி என்ற வடிவத்தை பெற்றுள்ளது. இப்போராட்டத்தின் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பங்கு எடுக்காமல் தார்மீக ஆதரவை மட்டும் மறைமுகமாகத் தந்து கொண்டிருந்து விட்டு, சாப்பாடு தயார் ஆனதும் பந்தியில் அமர்ந்து பங்கேற்பது போல, இப்போது போய் தமது பங்கை கேட்பது சரியானதல்ல. வடகிழக்கு மக்களின் ஆதரவுடன் அரசுடன் நமது நியாயமான உரிமைகளை கேட்டுப்பெறுவதுதான் சரியானது என்பது இன்னொரு சாராரின் கருத்து.

ஆனால் சாணக்கியம் என்பதன் பொருளே கிடைக்கும். வாய்ப்புகளை செம்மையாகப் பயன்படுத்திக்கொள்வதுதான்.

வடகிழக்கு வாழ் தமிழ் மக்கள் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகத்துடன் ஒப்பிடும் போது, நாம் மிகவும் பின்தங்கியவர்களாக இருக்கிறோம். இதன் பொருட்டு நமது அரசியல் தொழிற் சங்கங்களையும் குற்றம் சாட்டுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. ஏனெனில் நாடற்றவர்களாக இச்சமூகம் நாற்பது ஆண்டுகளை இருளில் கழித்துவிட்டதால், தொண்ணூறுகளில் இருந்து அனைத்தையும் மறுபடியும்

கல்வியில் மிகப் பின்தங்கி இருந்த முஸ்லிம் சமூகம் தமது அரசியல் அணுகு முறைகளினாலும், திட்டமிட்ட செயற்பாடுகள் காரணமாகவும் கல்வித் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கிறது. உள்நாட்டு பிரச்சினை காரணமாக படித்த யாழ்ப்பாணத்தவர்களினால் நிரப்பப்பட முடியாத பதவிகள் தமிழ் பேசும் படித்த முஸ்லிம்களினால் நிரப்பப்பட முடிந்தது. மலையக மக்கள் இவ்வாய்ப்புக்களை பயன்படுத்திக்கொள்ளும் கல்வித் தேர்ச்சியுடன் இல்லை. இன்னும் இந்நிலைதான் தொடர்கிறது.

நமது அரசியல் உரிமைகளை, இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, பெற்றுக் கொடுக்க மலையக அரசியல் தலைமைகள் முன்வரவேண்டும். சிங்கள, முஸ்லிம் சமூகங்களோடு ஒப்பிடும் போது மலையகக் கல்வி கண்டிருக்கும் வளர்ச்சி மெச்சிக் கொள்வதற்கு எவ்வகையிலும் தகுதியற்றது. எந்தத் துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே மலையக மக்கள் உள்ளனர்.

ஆகவே புலிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தையில் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சென்று தீர்த்து வைப்பதற்கு எல்லா முயற்சிகளும் மேற் கொள்ளப்பட வேண்டும். இதற்கு எவ்விதத் தயக்கமும் தேவையில்லை. ஏனெனில் வடக்கு மக்கள் போராட்டத்திற்கு நேரடி ஆதரவு வழங்கப்படவில்லையாயினும் என அப்பழுக்கற்ற தார்மீக ஆதரவை மக்களே எவ்வித தூண்டுதலும் இன்றி வழங்கி வந்திருப்பதையும் பயங்கர

வாத தடை சட்டத்தின் கீழ் ஏராளமான மலையக இளைஞர்கள் இவர்களில் பலர் அப்பாவிகள் சிறைகளை நிரப்பியதையும் போராட்ட வரலாற்றை அறிந்தவர்கள் நன்கறிவார்கள். வன்னி மோதல்களில் யாழ். போராட்டங்களில் களப்பலியான போராளிகளில் மலையகத்திலிருந்து வன்னி சென்று குடியேறிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் அடங்குவர் என்று புலிகளின் தலைவர் வே.பிரபாகரனும் அன்டன் பாலசிங்கமும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆகவே, சமாதான பேச்சுவார்த்தை முன்னேற்றம் கொண்டு சட்ட வடிவெடுக்கும் சமயத்தில் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கும் ஒட்டு மொத்தமாக தீர்வு காண்பதற்கு மலையக தலைமைகள் ஒன்றுபட்டு உழைக்க முன் வரவேண்டும். வன்னித் தமிழ்த் தலைமை இக்கோரிக்கைகளை ஒருபோதும் உதாசீனம் செய்யப் போவதில்லை. இச்சந்தர்ப்பத்தை ஒருபோதும் நாம் தவறவிட்டு விடக்கூடாது.

இவ்விடயத்தில் அமைச்சர் ஆறுமுகம் தொண்டமான் சரியான சந்தர்ப்பத்தில் குரலெழுப்பி இருக்கிறார்.

“அரசு-புலிகள் பேச்சுவார்த்தையின் பலனாக ஏற்படப்போகும் சமாதான திட்டத்தில் முஸ்லிம் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு உள்ளெடுக்கப்படுவது சாத்தியமானால், அத்திட்டத்தினூடாக மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு காணப்படவேண்டும்” என அவர் குரல் எழுப்பி இருப்பதோடு முஸ்லிம் காங்கிரஸோடு பாராளுமன்றத்தில் இணைந்து செயல்படப் போவதாகவும் தெரிவித்திருக்

கிறார். இது சம்பந்தமாக விளக்கம் தர முற்பட்ட இ.தொ.கா. நிதிச் செயலாளரும் பிரதி அமைச்சருமான எம். சிவலிங்கம்.

“தமது மக்கள் தனி அதிகார அலகைக் கோரவில்லை என்றும் தமது பிரச்சினைகளைத் தாமே தீர்த்துக்கொள்வதற்கான அரசியல் அதிகாரங்களைத் தான் மலையக மக்கள் கோருகிறார்கள் என்றும் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார்.

கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, உயர்கல்வி, சுகாதார மேம்பாடு புதிய தொழில் முயற்சிகளை ஆரம்பித்தல் ஆகிய துறைகளில் விரைவாகவும் திட்ட மிட்ட ரீதியாகவும் செயல்படுவதற்கு இப்போதிருக்கும் அதிகாரங்களும், நிதிவசதியும் போதுமானதாக இல்லை.

இலங்கை வாழ் மலையக மக்களின் விகிதாசாரப்படி பாராளுமன்றத்தில் 15 மலையக உறுப்பினர்களாவது பிரதிநிதித்துவம் செய்ய வேண்டும் என ஒரு அரசியல் ஆய்வு தெரிவிக்கிறது. விகிதாசார முறையிலான தேர்தலின் கீழும் 12 மலையக எம்.பி.மார் தெரிவு செய்யப்பட முடியும். ஆனால் மலையகக் கட்சிகள் ஒன்றுபட்டு ஒரு சின்னத்தின் கீழ் போட்டியிட்டால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகும் ஆனால் இது தான் இன்று தொலைத்தூரக் கனவாக இருந்து வருகிறது.

இதற்கு மாறாக 15 அல்லது 16 மலையக எம்.பி.மார் பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர்களாவதை உறுதி செய்யும் ஒரு முறையை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்ற ஒரு கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து இந்திய கடவுள் சீட்டு வைத்திருப்போர் பிரச்சினையும் தீர்த்து வைக்கப்பட வேண்டியது ஒன்று. இதற்கான சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். அல்லது அரசியல் அமைப்பு சட்டத்தில் திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும்.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் தொழிலாளர்களாக நீடிக்க முடியாது. இவ்வாழ்க்கைக்கு முடிவுகட்டப்பட வேண்டும். இன்றைய ஆமை வேகத்தில் போனால் இன்னும் 30 ஆண்டுகளில் பின்னரும் தோட்ட வாழ்க்கையில் இருந்து இவர்களால் விடுபடக்கூடியதாக இருக்குமா என்பது சந்தேகமே! தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளைக் கல்வியில் முன்னேற்றச் செய்து போதிய வேலை வாய்ப்புக்களை பெற்றுத்தருவது பெரிய சாதாரண விஷயம் அல்ல நிறைய மூளையும் பணமும் செலவழிக்கப்பட வேண்டும். இதை செய்து முடிப்பதற்கு விசேஷ அதிகாரங்கள் அவசியம்.

ஆகவே, சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகள் சட்ட வடிவம் எடுக்கும் தருணத்தில், பின் தங்கிய சமூகமாக இருக்கும் மலையக மக்களை ஏனைய சமூகங்கள் அளவுக்கு முன்னேற்றும் வகையிலும், இம்மக்களை அரசியல், பொருளாதார, சமூக சமத்துவம் கொண்டவர்களாக மாற்றி அமைக்கும் வகையிலும் இதற்கான போதிய அரசியல் அதிகாரங்களை அளிக்கும் சட்டங்கள் அங்கே உள்ளடக்கப்படுவதை உறுதி செய்வது அவசியமாகிறது.

ஆனால் மலையக மக்களின் துரித முன்னேற்றத்துக்கென விசேஷ அதிகாரங்களை, பேரினவாதிகளின் செல்வாக்கு உட்பட்ட தென்னிலங்கைக்

கட்சிகளிடம் எடுத்துச்சொல்லி புரியவைத்து பெற்றுக்கொள்வது என்பது கல்லில் நார் உரிக்கின்ற மாதிரியான விஷயம் தான். ஏனெனில் சமாதான பேச்சுவார்த்தையில் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கும் பரிசீலனை காணப்பட வேண்டும் என அமைச்சர் ஆறுமுகன் தொண்டமான் கோரிக்கை விடுத்துமே, எதிர்பார்க்கப்படாததைப் போலவே, அதற்கு இனவாதம், பிரிவினைவாதம் பூசப்பட்டதைப் பார்த்தோம். தமிழர்கள் தனிநாடும், முஸ்லிம்கள் தனி அலகும் கேட்கிறார்கள் என்றால், இதோ மலையகத் தமிழர்கள் 'மலைநாடு' கேட்கிறார்கள் என்ற பிரசாரம் தலை தூக்கி அடங்கியதையும் கண்டோம்.

ஆனால் பகவத் கீதையில் கிருஷ்ணரின் கூற்றுபடியும், சாணக்கியனின் அரசியல் நூலான அர்த்த சாஸ்திரத்தின் படியும், மாக்கியவெலியின் 'த பிரின்ஸ்' நூலின் பிராகாரமும், நாம் கிடைக்கும் அரசியல் வாய்ப்பை மலையக சமூக நன்மைக்குப் பயன்படுத்தாமல் ஒதுக்கித்தள்ளி மற்றொரு வாய்ப்புக்காக காத்திருக்க முடியாது. இது சாணக்கியம் அல்ல

மலைநாடு கேட்கிறார்கள் என்ற பிராச்சாரத்தைக் கண்டு அஞ்சாமல், செளமிய மூர்த்தி தொண்டமான் கூறியவாறு, இதைத் தூக்க மாத்திரையாகக் கொள்ளாமல் ஊக்க மாத்திரையாகக் கொண்டு நாம் அனைவரும் சந்தர்ப்பத்தின் அமைப்பை ஏற்று ஒற்றுமையாகச் செயல்பட முன் வரவேண்டும்.

நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய பிரதிக்கை இது.

ஆசிரியர் ஓர் உளவளவாளர்

திருமதி. நவம் வெள்ளைச்சாமி
B.A., Dip.in.Edu., SLPS I

திருமதி. நவம் வெள்ளைச்சாமி யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி, பேராதனை - கொழும்பு பல்கலைக்கழகங்கள் ஆகியவற்றில் கல்வி கற்ற பட்டதாரியாவார். முதலாந்தர அதிபராகவும் கண்டி பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலை தமிழ்ப் பிரிவின் பொறுப்பா சிரியராகவும் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். இவர், பெருந்தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரிய பயிற்சி நெறி கண்டி நிலைய பொறுப்பாளரும் விரிவுரையாளரும் இருந்ததுடன், தேசிய கல்வி நிறுவக கண்டி நிலைய கல்விமாணி, பட்டப்பிள் படிப்பு ஆகியவற்றின் விரிவுரையாளருமாகவும் பட்டமாணி சிங்கள மாணவர்க்கு தமிழ்மொழி போதனாசிரியராகவும் கடமையாற்றியவர். சிறந்த சமூக சேவையாளரும் சமய, இலக்கிய பேச்சாளருமாவார்.

மாணவர்களின் நடத்தையில் நிலையானதும் நல்லதுமான நடத்தை மாற்றத்தை ஏற்படுத்துபவரான ஆசிரியர். அந்த மானாக்கரது வழிகாட்டியாக, ஆலோசகராக, நம்பிக்கைகுரியவராக, நடுநிலையாளராக, அன்புக்குரிய ஆசானாக அமைவதோடு இவற்றுக்கும் மேலாக மாணாக்கர் பின்பற்றக்கூடிய ஒரு முன்மாதிரியானவராகவும் தனது பணியை அமைத்துக் கொள்வதில் உறுதி பூணுதல் வேண்டும். ஆசிரியத் தொழிலில் பெயரையும் புகழையும் எளிதில் பெற்றுவிட முடியாது. பண்பும் பணியின் சிறப்புமே ஆசிரியர் மதிப்பை உயர்த்தும்.

இன்றைய நவீன யுகத்தில் ஆசிரியது பணி பரந்து பட்ட நிலைக்குட்படுகின்றது. வழிகாட்டலும் ஆலோசனை பகர்தலும் ஒரு ஆசிரியது முக்கிய பணிக் கூறாகி விட்டது. ஆதலால் ஆசிரியர் ஒவ்வொருவரும் வழிகாட்டல் ஆலோசனை பகர்தல் திறனைப் பெறவேண்டியதும் கட்டாயமாகி விட்டது. ஆதலால் ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் வழிகாட்டல் ஆலோசனை பகர்தல் திறனைப் பெறவேண்டியதும் கட்டாயமாகிவிட்டது. உளவியலாளர், கல்வியாளர், சமூகவியலாளர் பலரதும் கொள்கைகள் பல வழிகாட்டல் ஆலோசனை பகிர்தலுக்கான விஞ்ஞான பூர்வமான கொள்கைகளாக அமைந்துள்ளன. முடநம்பிக்கைகட்கு இடமளித்தும் பகுத்தறிவு வாதத்திற்கு ஒவ்வாத முறையிலும் வழிகாட்டலைத் தவிர்த்து ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாக நிபுணத்துவம் பெருவதற்கு ஆசிரியர்கள் கட்டாயப் படுத்தப்பட்டுள்ள

னர். பாடசாலைகளே வழிகாட்டல் ஆலோசனை பகர்தலுக்கான சிறந்த களம் என்பது உறுதியாக்கப் பட்டுள்ளது. ஆதலால் ஆசிரியப் பெருந்தகை களே சிறந்த உளவளர்வாளர்களாக உயர்த்திக் கொள்வ தன் மூலம் உங்களிடம் வரும் மாணவர் களை சமூக இயைபாக்கம் பெற்ற நற் பிரஜைகளாக ஆக்கும் உயரிய பணியை சிறப்பாகச் செய்ய முடியும்.

உலகம் அமைதியை இழந்து கொண்டு போகின்றது. உலக நாடுகள் பலவற்றிலும் வன்முறைச் சம்பவங்கள் அதிகரித்துக் காணப்படுகின்றன. இவ்வன்முறைகளில் பாடசாலைப் மாணவர்களும் பங்கு கொள்வ தனைப் பார்க்கிறோம். இலங்கையிலும் இத்தகைய சமூக விரோதச் செயல்கள் நாள் தோறும் இடம் பெற்று வருகின்றன. மரபு முறையான சமூக அமைப்புகளில் தகர்வுகள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. அரசியல் பொருளா தார மாற்றங்கள் ஊடகத் துறைகளின் பெருக்கம் இணையத்தளங்களின் வளாச்சி என்பவற்றால் சமூக மாற்றம் கலாசார மாற்றங்களும் பெருமளவில் இடம்பெருகின் றன. கல்வித் துறையிலும் இத்தாக்கத்தை காணலாம் எனினும் போட்டி, பொறாமை நிறைந்த கோபம், குரோதம் கொண்ட இனவெறி, மதவெறி பிடித்த இளைய தலை முறைகளைப் பார்க்கும் போது வகுப்பறைக் கல்விக்கும் வாழ்வியல் தர்மங்களுக்கு மிடையில் தொடர்பில்லாத்தன்மை காணப்படு கின்றது. மாணவர்களுக்கும் பிரச்சினைகள் உண்டு. என்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிலை யில் 1983ம் ஆண்டு முதல் இலங்கையின்

பாடசாலைகளில் வழிகாட்டல் ஆலோசனைப் பகர்தல் சேவை ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹேபர்ட் கொசின் என்ற அறிஞர் “வழிகாட்டல் என்பது கல்வியே. கல்வி என்பது வழிகாட்டலே” என்று கூறுகின்றார். கெனத் ஹொயிட் என்பவர் “ஆலோசனை சேவையானது கற்பித்தல் நடவடிக்கையின் ஒரு பகுதி” என்கிறார். இதிலிருந்து அனைத்து ஆசிரியர்களும் ஆலோசனை பகரும், வழிகாட்டும் திறனுடையவராதல் அவசியம் என்பது புலனாகின்றது.

“அன்புள்ள ஆசிரியர்களே, உங்களிடம் கற்றுக்கொள்ளும் மாணவர்கள் மானிடத்தை நேசிக்க உதவுங்கள். உங்களது முயற்சி ஒரு போதும் படித்த இராட்சகர்களை, மன விகாரம் கொண்ட திறன் படைத்தோரை உருவாக்கக் காரணமாகாது இருக்கட்டும்” என்ற வாசகம் ஆசிரியர் விடய அறிவை வழங்குவதோடமையாது மானிட நேயங் கொண்டமையவும் வழிகாட்டிட வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. எப்பொழுதும் ஆசிரியர் தான் மாணவர்களுக்கு முன்மாதிரி யாக இருத்தல் அவசியம். “Always the teacher must be the living example of the virtues the child must acquirie” என்ற வாசகமும் ஆசிரியர் போதிப்பவராக அன்றி சாதிப்பவராகவும் இருத்தல் அவசியம் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க உதவுதலே வழிகாட்டலின் பண்பாகும். ஈடுகொடுக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் மாணவர்கள் உள

நெருக்கிடைகளுக்கு உள்ளாகின்றனர். குடும்பச் சூழ்நிலைகள், சமூகச் சூழ்நிலைகள், பாடசாலைச் சூழ்நிலைகள் மாணவர் மத்தியில் அமைதியின்மையைத் தோற்றுவிக்கின்றன. தற்கொலை முயற்சிகள் அல்லது சமூகவிரோத நடவடிக்கை மூலம் அமைதியைக் கெடுக்கும் நடவடிக்கைகளில் மாணவர்கள் ஈடுபடுகின்றனர். உளச் சோர்வுக்குள்ளாகி சமூகப் பொருத்தப்பாடற்றவர்களாக, நெறிப்பிறழ்வாளர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இத்தகைய பாதிப்புகளிலிருந்து மாணவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு ஆசிரியர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியர்கள் பாட அறிவை திணிப்பதில் மட்டும் தங்கிவிடாது மாணவர்களுடன் திருப்தியான நல்லுறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவர்களுக்கு சிறந்ததொரு வழிகாட்டியாகவும் ஆலோசகராகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது உறுதியாகின்றது. வாழ்வியல் வட்டத்தில் மாணாக்கரது வளர்ச்சி நிலைமைகள் சமூக நியமங்கட்கு ஒவ்வாததாகவும் குறைபாடு உடையதாகவும் அமையும் போது பொருத்தப்பாடற்றவர்களாக மாறும் நிலை ஏற்படாத வகையில் மாணவர்களை நெறிப்படுத்த வேண்டியது ஆசிரியரின் பணியாகும். பிழையான தூண்டல்களுக்கு இடம் கொடுக்காது நல்ல நடத்தையை உருவாக்க வழிகாட்டல் வேண்டும். ஜோன் டூயி “கற்போனது அனுபவங்களைத் திருத்தி அமைப்பதற்கும் கற்பதற்கான நல்லதொரு சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தலுக்கும் தனது

முதிர்ந்த அனுபவத்தை ஆசிரியர் பயன்படுத்துவது மாணாக்கர் பால் அவருக்குள்ள பொறுப்பாகும்” என்கிறார். ஆகவே வாழ்க்கைக்கு பயனுள்ள பல்வேறு அனுபவங்கள் எழுவதற்கு உதவும் நிலைமைகளையும் “வாய்ப்புக்களையும் வகுப்பறையில் உருவாக்கி வழங்குவவராக ஆசிரியர் செயற்படுதல் வேண்டும்.

வழிகாட்டல் ஆலோசனை மூலம் மாணவர்களிடத்தில் தன்னம்பிக்கையை வளர்த்து விடல் வேண்டும். நாளாந்த வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை இலகுவாக எடுக்கக் கூடிய உளச் சக்தி உடையவராக ஆக்குதல் வேண்டும். மேலானவர்களை உதாரணம் காட்டி அம்மாதிரிகளை பின்பற்றச் செய்வதாலும் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை புரியும் வகையிலும் வழிகாட்டலாம். ஒவ்வொரு தனியாளும் தனது திறன்கள் நாட்டங்களை விளக்கிக் கொண்டு அவற்றை விருத்தி செய்து தனது இலக்கை அடையவும், தனக்குத்தானே வழிகாட்டக் கூடிய முதிர்ச்சி பெறவும் உதவி அளிப்பதே ஒரு நல்ல வழிகாட்டலின் இலட்சியமாகும். ஆகவே மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கையை அமைப்பதற்கு மாணாக்கர்களுக்கு வழிகாட்டி ஆலோசனை கூறும் உயரிய பணியை நடுநிலை நின்று சிறப்பாகச் செய்வதற்கு ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் தன்னை தயார்படுத்தி முழு மனதுடன் செயற்பட்டால் நாட்டில் அமைதியைப் பேணலாம்.

கண்டி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வீரத்தீட்ட கண்டி மாநகரம்

இரா. அ. இராமன்

“கண்டி கண்டி என்காதீங்க... கண்டி பேச்சு பேசாதீங்க.. சாதி கெட்ட கண்டியிலே...” என்று ஆரம்பமாகிறது ஒரு நாட்டார் பாடல்.

கண்டியை இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர் கண்டிச் சீமை என்றே அழைத்து வந்துள்ளனர். கண்டியை இலங்கையின் ‘எல்டொராடோ’ என்ற பொன் விளையும் பூமியாகக் கருதி வந்த அவர்களுக்கு கண்டி மீது ஏன் ஏன் அப்படி ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது?

பெரிய கங்காணிமாரின், தோட்டத்துரைமாரின் கொடுங்கோன்மையும் தினசரி அத்தொழிலாளர்கள் தொழிலில் சந்தித்த இமாலய சிரமங்களும்தான் கண்டியை வெறுத்துப் பாடக் காரணங்களாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

கண்டி பிரதேசம் எப்படி மலையக மக்களின் ‘தாயகமா’க இருந்ததோ அதே மாதிரி மத்திய மாகாணத்தில் அவர்களது கலை இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் கண்டி தாயகமாக இருந்திருக்கிறது, இருந்தும் வருகிறது.

கண்டி வாழ் தமிழர்கள் எவ்வாறெல்லாம் கலை இலக்கிய முயற்சிகளுக்கும் சமூக மேம்பாட்டிற்கும் அவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இக் கட்டுரை விளக்குகிறது.

கலை இலக்கியத்துறைக்கும் கண்டிக்கும் பெரும் சம்பந்தம் இருக்கின்றது. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கண்டி மாநகர் மன்னராட்சி காலத்திலும் மக்களாட்சி காலத்திலும் பல்வேறு சிறப்புகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு இயங்கி வருவதால் இதன் பெருமை உலகளாவியதாகத் திகழ்கின்றது.

கலை கலாசாரத்துறையில் கண்டி கீர்த்திமிக்கதாய் விளங்குகின்றது. கண்டிய நடனம் உலகப்புகழ் பெற்றதாகும். கண்டி பெரஹரா வரலாற்று முக்கியம் பெற்ற கலாசார நிகழ்ச்சியாகும். கண்டி, கட்டுக் கலை ஸ்ரீ செல்வ விநாயகர் ஆலய தேர்த்திருவிழா இன்று அகில இலங்கையின்

கவனத்தையும் ஈர்த்துள்ளது. பெரஹரா விலும் தமிழரின் பாரம்பரிய கலைகளான கரகம், காவடி, கோலாட்டம், நாதஸ்வரம், நடனம் போன்ற பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுகின்றன.

ஆங்கிலேய ஆட்சியின் போது பெருந்தோட்டத் தொழில் துறையில் ஈடுபட குடியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தம்மோடு கொண்டு வந்த கலைச் செல்வங்கள் காலத்தால் அழியாத பொக்கிஷங்களாகும். நாட்டுப் பாடல்கள், தெம்மாங்கு, ஒப்பாரி, நலுங்கு பாடல்கள், காமன் கூத்து, தாலாட்டு என்பவை ஏடறியா காவியங்களாகும்.

இலங்கையை அக்காலத்தில் கண்டி

சீமையென்று தென்னிந்தியர்கள் அழைத்து வந்துள்ளதாக வரலாறு கூறுகின்றது. நாட்டார் பாடல்களில் பலவற்றில் கண்டி சீமை என்ற பிரயோகம் அதிகமாகப் புழக்கத்தில் உள்ளது.

பச்சைத் தங்கமென உலக சந்தையில் அழைக்கப்படும் தேயிலை உற்பத்தி கண்டி மாவட்டத்திலுள்ள லூல்கந்துரை என்ற தோட்டத்திலே முதன் முதலில் ஆரம்பமானது. ஆயினும் இத்தொழில் துறையில் ஈடுபட்டு இலட்சோப இலட்ச மக்களின் வாழ்வு இன்னமும் கேள்விக்குறியிலேயே தொக்கி நிற்கின்றது. காலத்திற்குக் காலம் இம்மக்களின் முன்னேற்றம் சந்தர்ப்ப அரசியல்வாதிகளால் கிள்ளி எறியப்படுவதையே காணமுடிகின்றது. சுரண்டப்படும் ஓர் அடிமைச் சமுதாயமாகவே மலையகச் சமுதாயம் இப்போதும் இந்நாட்டில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மலையக மக்களுக்கு நன்மை செய்தவர் களை விட அவர்களுக்கு தீமை செய்தவர்களே அதிகம். இம்மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் இன்றும் வழங்கப்படவில்லை. ஏனைய மக்களுக்கு உள்ள உறைவிடம், அந்தஸ்து ஒன்றரை நூற்றாண்டு கடந்த பின்னரும் இம்மக்களுக்கு முழுமையாகக் கிட்டவில்லை. வாழ்க்கைத்தரம் உயரவில்லை. இந்த அவல நிலையிலிருந்து இம்மக்களை விடுவிக்க இந்நாள்வரை எழுதப்பட்டுள்ள இலக்கியங்கள் காலத்தால் சாகாத உயிரோவியங்கள் எனலாம். மலையகத்தில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட பெருமை கண்டி மாநகரையே சாரும்.

மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம், மலை நாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர்ச் சங்கம், மக்கள் கலை இலக்கிய வட்டம், மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை, மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம், கண்டி கலா ரசிகர்

மன்றம், மத்திய மாகாண இந்து மாமன்றம், இந்து வாலிபர் சங்கம், இந்து இளைஞர் மன்றம், மலையக கலை கலாசார சங்கம் (இரத்தின தீபம்) போன்றவை இயல், இசை, நாடகம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அரும்பெரும் பணியாற்றியுள்ளன.

மலையக நாடக விழா, மலையகக் கலை விழா, முத்தமிழ் விழா, ஆய்வுக் கருத்தரங்குகள், நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் என்பவற்றை இம்மன்றங்கள் சிறப்பாக நடத்தியதை என்றும் மறந்துவிட முடியாது.

பிரபல தொழிலதிபரும் 'செய்தி' வார இதழ் நிர்வாக ஆசிரியருமான ரா.மு.நாகலிங்கம் முன் நின்று நடாத்திய பாரதி நூற்றாண்டு விழா, கி.வா.ஐ.மணி விழா போன்றவை நினைவு கூற வேண்டியவை.

“புதுமைப் பித்தனுக்கு அவர் பிறந்து வளர்ந்த தமிழ் நாட்டில் கூட இவ்வாறான ஒரு விழா நடாத்தப்படவில்லை” என்று புதுமைப் பித்தன் விழாவில் கலந்து கொண்ட பழம்பெரும் எழுத்தாளர் அமரர் கு. அழகர் சாமி புகழாரம் சூட்டியமை நினைவுக்கு வருகின்றது.

க.ப. சிவம், மு.கு. ஈழக்குமார் ஆகியோரை ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு கண்டியிலிருந்து வெளிவந்த முத்தமிழ் முழுக்கம், மலைமுரசு ஆகிய இதழ்களே மலையக எழுத்தாளர்களுக்குப் பரவலாக களம் அமைத்த இதழ்களாகும். இன்று பிரபலம் பெற்று விளங்கும் தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், மாத்தளை வடிவேலன், நவாலியூர் ந. செல்லத்துரை, சி.பன்னீர்ச் செல்வன், மலைவேல், மல்லிகை சி. குமார் முதலிய எழுத்தாளர்கள் இவ்விரு இதழ்கள் மூலமே கால் பதித்துள்ளனர்.

செய்தி வார பத்திரிகை மலையக பத்திரிகைத் துறையில் முத்திரை குத்தி பவனி வந்த சிறந்த பத்திரிகையாகும். பெரி சுந்தரலிங்கம், கு. இராமச்சந்திரன், ஜி. மகாதேவா, தொ. சிக்கன்ராஜ், மலைத்தம்பி ஆகியோர் இவ்விதழின் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றி இலங்கையின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமாக பங்காற்றியுள்ளார்கள். தமிழ்ப்பித்தனின் ஈழமணியும் தலாத் ஓயா கணேஸின் பாரதியும் குறிப்பிடத்தக்க இதழ்களாகும். இரா. அ. இராமனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த அம்மா, பூரணம் போன்ற சிற்றிதழ்களும் கண்டி இலக்கியக் களத்தில் தடம் பதித்த இதழ்களாகும். சமீபகாலத்தில் வெளிவந்த தீர்த்தக்கரை, நதி, திரள், விடிவு, குன்றின்குரல், முஸ்லிம் நேசன், கொழுந்து, அகிலம், கண்டி இலக்கியச் செய்தி மடல் என்பவை மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு கட்டியம் கூறுபவைகளாக அமைந்துள்ளன. பல்வேறு இசைக் கலைஞ்களும் கண்டியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் இசைக் கலைஞர் ஸ்ரீவன், ஈழத்து பாலசுப்பரமணியம் ஆவார்கள்.

70களில் வெளிவந்த முற்போக்கு கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையான நதி எஸ். சிவசேகரம் (பேராதனைப் பல்கலைக்கழக பொறியியல்துறை பேராசிரியர்) ராஜாங்கம், எஸ் கந்தையா, எஸ். செல்வராஜ் (கணக்காய்வாளர்) ஆகியோரால் இணைந்து வெளியிடப்பட்டது.

80களில் வெளிவந்த தீர்த்தக்கரை மலையக சஞ்சிகை வரலாற்றில் முத்திரை பதித்த இதழாகும். மலையக மக்களின் உரிமைக் குரலாக ஒலித்த இவ்விதழ் இன்னும் விதைந்து நினைவுக்கூறப்படும் சிற்றிதழாகும். இவ்வாறான ஒரு காத்திரமான இலக்கிய இதழ் கண்டியில் இருந்து வெளிவந்தமை பெருமைக்குரிய தாகும்.

இவ்விதழின் ஆசிரியர்களாக ஆனந்தரா கவன், கேகாலை கைலைநாதன் இருவரும் புனைப் பெயர்களில் மறைந்திருந்து வெளியிட்டார்கள். இவர்கள் இருவரும் சகோதரர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்விருவரும் அற்புதமான மலையகச் சிறுகதைகளை படைத்தவர்கள் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

80களில் வெளிவந்த இன்னுமொரு முற்போக்கு கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை திரள் ஆகும். மறைந்த முற்போக்குவாதியும் மானுடனுமான பி. கணேஷ், ஆர்.நித்தியா னந்தன் இருவரும் இணைந்து இச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டார்கள். பல காத்திரமான படைப்புகளை தாங்கி வெளிவந்த சஞ்சிகை இதுவாகும்.

கண்டியிலிருந்து வெளிவந்த மலையக மக்களின் உரிமைக்குரலான செய்தி வார இதழ் அன்றைய காலகட்டத்தில் மலையக உழைக்கும் மக்களுக்கு ஆற்றியபணி இன்னும் விதைந்து பேசப்படுகின்றது. இவ்வாறான ஒரு காத்திரமான பத்திரிகை கண்டி மண்ணிலிருந்து வெளிவந்தது எமக்கெல்லாம் பெருமையே.

தற்போது மூன்று ஆண்டுகளாக நாடுமுழுக்க வீறுநடை போட்டு ஒரு தேசிய இதழாக பவனி வரும் ஞானம் இலக்கியச் சஞ்சிகை குறிப்பிட்டுக் கூறக் கூடிய காத்திரமான சஞ்சிகையாகும். குருதிமலை என்ற அற்புதமான நாவலைத் தந்த டாக்டர் தி.ஞானசேகரன் இதன் ஆசிரியராவார்.

சிறந்த எழுத்தாளரும் நாவலாசிரியரும் நாடக ஆசிரியரும் நாடகக் கலைஞருமான நவாலியூர் நா. செல்லத்துரை கண்டியில் அதிகமான நாடகங்களை அரங்கேற்றிய தோடு நாடக நூலொன்றையும் வெளியிட்டவர். கண்டி மாநகரம் மறக்காத அற்புத கலைஞர் அவர்.

எஸ். விஸ்வநாதராஜா நாடக சினிமா நடிகர் மாத்திரமல்ல. பண்டைய நாடக இலக்கிய ஆய்வாளரும் கூட. ராஜா ஜெய்கின்ஸ், நா. சிவராம், கண்டி சந்ரா இன்னும் பலர் சிறந்த நாடக, திரைப்பட நடிகர்களாவார்கள். எழுத்தாளர்களைப் பற்றி கூறுவதென்றால் ஒரு பெரும் பட்டியலையே போட வேண்டி வரும். அவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் தலாத்தூய கே. கணேஸ், குறிஞ்சி நாடன், பேராதனை சர்புனிஸா, பூரணி, எஸ். அகஸ்தியர், தொ. சிக்கன்ராஜ், சி. பன்னீர்ச்செல்வம், அரு. சிவானந்தன், கந்தையா, இல. ராகு, ருபராணி ஜோசப், கண்டி எம். ராமச்சந்தர், முத்து சம்பந்தர், க.ப.சிவம், ஈழக்குமார், குரும்பச்சிபட்டி. இரா.கனகரத்தினம், டாக்டர். தி. ஞானசேகரன், பி.எம். புன்னியாமீன், கல்ஹின்னை எம்.எச்.எம்.ஹலீம்தீன், எஸ்.எம்.ஏ.ஹசன், பெ.முத்துலிங்கம், தேவதாசன் ஜெயசிங், அந்தனி ஜீவா, இரா.நித்தியானந்தன், செல்வி. அறபா (இஸ்லாமியச் செல்வி), திருமதி.கமலினி கங்காதரன், திருமதி. நளாயினி சுப்பையா, இளைய அப்துல்லாஹ், ஜேசுகொடி, திருமதி. சிவபாக்கியம் குமாரவேல், எம்.நாமதேவன், ந.பார்த்தீபன், இக்பால் அலி, ஐ.ஏ.ஹசாக், எம்.எஸ்.குவால் டீன், ஆர்.மகேஸ்வரன், இரா.சிவலிங்கம், எம்.வை. முஸ்லிம், எஸ்.புன்ரீயமுர்த்தி, செல்வி இரா.சர்மிளாதேவ், உக்குவளை அக்ரம், இளைய நிலா பஸ்மினா அன்சார் இன்னும் பலர் கண்டி இலக்கியத்துறைக்கு பங்களிப்பு செய்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறே கலைத்துறையிலும் காலத்திற்குக் காலம் பலர் பிரகாசித்துள்ளனர்.

பேராசிரியர்களான சு.வித்தியானந்தன், க.கணபதிப்பிள்ளை, சி.தில்லைநாதன், சி.பத்மநாதன், க.அருணாசலம், அம்பல வாணர் சிவராசா, எம்.சின்னதம் பி, எம்.எஸ்.மூக்கையா, விரிவுரையாளர்களான, கலாநிதி. துரை. மனோகரன், கலாநிதி. எம்.எஸ்.எம்.அனஸ், கலாநிதி. ந.வேல்முருகு

இன்னும் பல அறிஞர் பெருமக்களை தோற்றுவித்த பெருமை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சாரும்.

பேராசிரியர் செ.தனிநாயகம் அடிகள் ஆய்வுகள் நடாத்தியதும், வாழ்ந்ததும் கண்டி மாநகராகும். அதுமட்டுமல்ல முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தர் தம் யாழ் நூல் ஆய்வை நடாத்தியதும் கண்டி பகுதியிலேதான் என்பது கண்டி மண்ணுக்கே பெருமை தருவதாகும்.

கலை, இலக்கிய, சமய, சமூக பணிகளுக்கு பல சமூகத்தொண்டர்களை தந்தபெருமை கண்டிக்குரியது. ஸ்ரீ லங்கா சிகாமணி. நாகலிங்கம் இரத்தினசபாபதி, இலக்கியக் காவலர். லக்கிலேண்ட் எஸ். முத்தையா, சேகரன் சோமபாலன், வி.பி. பாலசுப்பரமணியம், எம்.எஸ். சிவானந்தன், நாகலிங்கம் இரத்தினசபாபதி மோகன் ஆகியோர்களது சேவைகள் பாராட்டத் தக்கது.

கண்டியில் தொடர்ந்து புதிய புதிய நூல்களுக்கான வெளியீட்டு விழாக்கள் நடைபெற்று வருகின்றது. மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் பதிப்பகத்தால் நூல்கள் பதிப்பித்து வெளியிடப்படுகின்றது. கலைவாணி வெளியீட்டகம், தாசன் வெளியீட்டகம், மலையக வெளியீட்டகம், ஞானம் வெளியீட்டகம், ப்ரவாகம் வெளியீட்டகம் போன்ற அமைப்புகள் தொடர்ந்து நல்ல நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டு வருகின்றது.

கண்டி மலையக கலை கலாசார சங்கம் வருடம் தோறும் கலை, இலக்கிய, சமய, சமூகத் தொண்டர்களுக்கு “இரத்தின தீபம்” விருது வழங்கி கௌரவித்து வருகின்றது. இதன் ஸ்தாபகர் ராஜா ஜென்கின்ஸ் ஆவார்.

கலாநிதி துரை. மனோகரன், சொல்லின்

செல்வர் செ. நடராஜா போன்றோர், கண்டியில் சிறந்த பேச்சாளராகத் திகழ்வதோடு, இலக்கிய விழா, பட்டிமன்றம் போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு தலைமை வகித்து கண்டியையே கலகலத்துக் கொண்டு சிறப்பான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பிரபல மரச்சிற்பி விஸ்வலிங்கம் தனது இறுதிக் காலத்தை கழித்ததும் தனது இறுதி மூச்சினை நிறுத்தியதும் இந்த கண்டி மண்ணில்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கண்டி மண்ணுக்கு இன்னுமொரு பெருமை உண்டு. முதல் தமிழ் நாவலை எழுதி வெளியிட்ட அறிஞர் சித்திலெப்பை, கண்டியில் பிறந்து வாழ்ந்தவர். தமிழுக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் கண்டி மண்ணுக்கும் பெருமைத் தேடித் தந்தவர். கண்டியில் அவர் வாழ்ந்த இல்லம் கம்பீரமாகக் காட்சி தந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வில்லம் அறிஞர் சித்திலெப்பைப் பற்றித் தெரியாத சிலரால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டு உடைத்துச் சிதறிக்கப்பட்டு இன்று ஒரு புதிய கட்டிடமாக மாறி உள்ளது. இவ்வில்லத்தை அவரின் ஞாபக சின்னமாக மாற்றி இருக்கலாம். இது யாருடைய பிழையோ?

கண்டியில் இரு தமிழ் அறிஞர்கள் வாழ்ந்து வருவது இம்மண்ணுக்கே பெருமையாகும். இவர்கள் தலாத்தலாயா கே. கணேஸ், எஸ்.எம்.ஏ. ஹசன் ஆகியோர்களா வார்கள். இவர்களிடமிருந்து தமிழ் பேசும் இனம் நிறையவே எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

இன்று கண்டியில் கல்வி வளர்ச்சிக்கு சிகரமாக அமைந்துள்ள அசோகா வித்தியாலயத்தை ஸ்தாபித்தவரும் சமூகத் தொண்டரும் கல்வியாளருமான பி.டி.இராஜன் ஐயா அவர்கள் வாழ்ந்து பலவிதமான

சமூகப் பணிகளை ஆற்றிய நகரம்தான் இக்கண்டி மாநகரம். இராஜன் ஐயாவின் பணிகள் இன்றும் பேசப்படுகின்றது என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். அன்னாரின் பணிகள் மலையக வரலாற்றில் கட்டாயம் பதியப்படும், பதியப்பட வேண்டும். பி.டி.இராஜன் என்றாலே கண்டி மாநகர மணக்கும்.

கண்டியில் கலை இலக்கியத் துறைகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுக்க பல மண்டபங்கள் உண்டு. அவை மத்திய மாகாண இந்து கலாசார மண்டபம், சிட்டி மிஷன் மண்டபம், டி.எஸ். சேனாநாயக்க நூல் நிலைய கேட்போர் கூடம், திருத்துவக் கல்லூரி மண்டபம், புனித அந்தோனியார் கல்லூரி மண்டபம், பிள்ளையார் கோயில் மாநாட்டு மண்டபம், ஈ.எல்.சேனாநாயக்க சிறுவர் நூல் நிலைய மண்டபம், ஓறாபி பாஷா கலாசார நிலையம், பௌத்த கலாசார மண்டபம், கண்டி கலைசங்க மண்டபம் போன்றவை. இவைகள் எமது கலை, இலக்கிய, கலாசார நிகழ்வுகளுக்கு முக்கிய பங்காற்றுகின்றன.

மலையகத்தின் தலைநகராம் இக்கண்டி மண்ணுக்கு மேலும் பெருமைச் சேர்க்கும் ஒன்றுதான் இக்கண்டி மண்ணிலே பிறந்து புகழின் சிகரத்திற்கே சென்றுவிட்ட இலங்கை விளையாட்டு வீரரும், சுழல் பந்து வீச்சாளருமான முத்தையா முரளிதரன் ஆவார். இவருக்குக் கிடைத்த உலகப்புகழ் தமிழ் இனத்திற்கே கிடைத்த பெரும் கௌரவமாகும். இவர் பிறந்த கண்டி மண் என்றும் மணக்கும்.

இவ்வாரான கீர்த்திமிக்க, புகழ்மிக்க கண்டி மண்ணிலேதான் நானும் பிறந்தேன். இம்மண்ணைத் தொட்டு வணங்கி இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்கின்றேன்.

மலையகப் பெண்களின் தொழில் கல்வியும் வாழ்க்கை நிலையும் பற்றிய நோக்கு

திருமதி. செல்வராணி இளங்கோ B.A.

மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் தொழில்நுட்பவியலாளர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரிப் பட்டதாரி பயிற்றப்பட்ட விஞ்ஞான ஆசிரியையான இவர் தற்போது கண்டி திரித்துவக் கல்லூரியில் ஆசிரியையாக கடமையாற்றி வருகின்றார்.

இலங்கையின் ஏற்றுமதி வருமானத்தில் பெரும் பங்கு வகிப்பவர்கள் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள். இந்த உற்பத்தி துறையில் பெண் தொழிலாளர்களே அதிகம். தொழில் ரீதியில் அதிக எண்ணிக்கையான பெண்கள் ஈடுபடுகின்றனர் என்ற பெருமை ஒரு புறம் இருக்க அதில் புரையோடியிருக்கும் சுரண்டல்களையும் அதிகார அமைப்புகளையும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. இவர்களது சம்பளம் காலத்தை அடிப்படை யாகக் கொண்டும், நிறையினைக் அடிப்படை யாகக் கொண்டும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஒரு நாளைக்கு இவ்வளவு கொழுந்து பறிக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயத்திற்கும், நிர் பந்தத்த திற்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். ஒட்டு மொத்தமாக மலையகத் தமிழ் பெண்களினதும் அரசியல் அடையாளம், போராட்டங்கள், விடுதலை என்பன மலையக தொழிலாளப் பெண்களால் தீர்மானிக்கப்படுவதாக உள்ளது. ஆரம்பத்தில் 1839ல் 188 ஆக இருந்த பெண் தொழிலாளிகளின் எண்ணிக்கை 1859 ல் சிறுவர்களுடன் 17000 ஆக மாறிற்று. ஆண்களை விட மலிவான கூலிக்கு அதிக உழைப்பைப் பெண்களிடம் அபகரிக்க முடியும் என்பதால் பெண்ணின் வரவு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. ஆண்களின் கூலி 3 அனாவாகவும், பெண் கூலி 1 1/4 அனாவாகவும் இருந்தது. பெண்களின் உழைப்பு ஆண்களின் உழைப்பை விட நேரடி உழைப்பு குறைவாகக் காணப்பட்டாலும் மறைமுக உழைப்பு அளப்பரியதாகும். இவர்கள் அனுபவித்த துயரங்கள் மீது தான் ஐக்கிய இலங்கை அரசு தாபிக்கப்பட்டது. பெண்களின் தொழில் வேலைத்தளத்துடன் மட்டுப்பட்டதல்ல. வீட்டில் குடும்ப உழைப்பான

வீட்டுப்பராமரிப்பு, உணவு சமைத்தல், பாலியல் தேவைகளை நிறைவேற்றல், குழந்தை உற்பத்தி, குழந்தை பராமரிப்பு என்பனவற்றில் ஈடுபட நேர்ந்தது. தமது விருப்பு என்ற ஒன்றை நிரந்தரமாக இழந்த நிலையில் ஆணாதிக்கத்திற்குட்பட்டனர். 1948ல் பிரஜா உரிமை சட்டம் மலையகத் தமிழர் வாழ்வில் மோசமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. மலையகப் பெண்களின் கண்ணீராலும் வியர்வையினாலும் படைத்திருக்கும் நூற்றாண்டுக் கால பொருளாதார வளம் பிரித்தானியரால் அள்ளிச் செல்லப்பட பிரஜா உரிமைச் சட்டம் குடும்பங்களைத் தூண்டாடி சமூகச் சிதைப்பை உருவாக்கியது.

மலையகக் கல்வியை எடுத்துக் கொண்டால் ஆரம்ப காலத்தில் கல்வி என்பது எட்டாக் கனியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. கல்வி வாய்ப்புகள் மொழி வளத்தை அதிகரிக்கின்றன. மொழி ஆளுமையைக் கட்டமைப்பதில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது. மலையகம் என்பது ஆரம்பத்தில் கல்வியின் அடிப்படையில் அல்லாது உழைப்பின் அடிப்படையிலேயே கட்டி எழுப்பப்பட்டது. பிற்காலத்திலும் கூட அவர்களுக்கு கல்வி மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இது மலையகப் பெண்களின் பெண் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு பாதிப்பாய் இருப்பதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 1943ல் சுதேச கல்விக்கு வித்திட்டவர் என வர்ணிக்கப்படும் C.W.W.கனங்கரா இச்சுதேச கல்வித் திட்டத்துள் மலையகத் தமிழரை உள்ளடக்கவில்லை. மிக நீண்டகால போராட்டங்களின் விளைவாகவே இன்று மலையகத் தமிழரும் தேசிய கல்வி முறைக்குள் இணைக்கப்பட்டுள்ளனர். மலையகங்களில் போதிய பாடசாலைகள் கிடையாது. 1987ல் கணக்

கெடுப்புப் படி 611 தோட்டப்பாடசாலை இருந்தன. 1987ல் 1-5 வகுப்புக்களில் பயின்ற மாணவர்கள் 68288 ஆகும். 1992ல் இது 29 சதவீதத்தால் அதிகரித்தது. அத்தொகை 88828 ஆகும். பின்னிலை வகுப்புக்களில் 1987ல் 9609 ஆக இருந்து 1992ல் 20638 ஆக அதிகரித்துள்ளது. 1990ல் பெருந்தோட்ட மக்களில் 5 வயதிற்கு மேற்பட்டோரில் 22 சதவீத மாணவர்கள் எவ்விதக் கல்வியும் பெறாதவராவர்.

மலையகப் பெண்களும் அடிப்படை அறிவையே ஒழுங்காக பெறாதவராக காணப்படுகின்றனர். இதன் காரணமாக தம்மீது திணிக்கப்படும் பல்வேறு விதமான ஆணாதிக்க அடக்குமுறைகளை இவர்களால் இனங்காணவும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கவும் முடியாதிருக்கிறது. மலையகத் தமிழ்ப் பெண்களது ஆளுமை வளர்ச்சி கல்வி மறுப்பினால் சிதைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஒதுக்கப்பட்ட தீவுகளாக விளங்கும் தோட்டச்சிறைகளில் அடைப்பட்டு கிடப்பதால் வெளியுலக மாறுதல்கள் எதுவுமே அவர்களால் உள்வாங்கப்படவில்லை. இதனால் நாகரிகமே தெரியாத காட்டு மிராண்டிகளாகக் கணிக்கப்படுகின்றனர்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களாக வாழும் பெண்களிடம் ஆணாதிக்க முறைக்கெதிரான எதிர்ப்புக் குணம்சங்களும் காணக்கூடியாத இருக்கிறது. குறிப்பாக பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, அழகு பற்றிய ஐதிகங்கள் என்பவற்றிற்கு வரையறைக்குட்பட்டவர்களாக இல்லை. கோபம் வரும் போது சண்டை போட்டு சத்தமாக பேசுகின்றனர். பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்த வெட்கப்படுவதில்லை.

வாழ்கை நிலையில் உழைப்பையே மூலதனமாகக் கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதால் காலம் பற்றிய கவலை தென்படாமல் குறுகிய வட்டத்திற்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை காணமுடிகிறது. லயம் வாழ்கையில் இதுவரை பாரதூரமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதாக தெரியவில்லை. பெண்களில் ஆடையிலும் கூட இதுவரை முன்னேற்றம் இல்லை. அதே கூடை, சாக்கு, கம்பு, பொலித்தீன் சீட் என்ற முத்திரை மாற்றப்படவில்லை. தொழிநுட்பம் உள்வாங்கப்படவில்லை. பெண்களின் நிரந்தர கருத்தடையினால் மலையகத்தின் எண்ணிக்கை குறைவதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வன்முறைகள் பெண்கள் மீது சர்வசாதாரணமாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இதற்கெதிராக எந்தவித நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படுவதில்லை.

ஆதிக்க சக்திகளின் வன்முறைகள் ஒருபுறம் இருக்க குடும்பத்தாரின் வன்முறையும் பெண்கள் சிறுமிகள் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மலையகப் பெண்கள் மீதான வீட்டு வன்முறைகள் பரவலாக இடம் பெற்று வருவதும் அது கண்டு கொள்ளப்படாததுமானது, கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும். பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டிய குடும்பமே பெண்களின் பாதுகாப்பை சிதைப்பது பரிதாபத்திற்குரியதாகும். இளவயது விவாகம், விருப்பமின்றிய கட்டாயத்தின் பெயரில் நடாத்தப்படுகின்றது. இரண்டாம், மூன்றாம் தாரமாக வயது வித்தியாசம் பார்க்காமல் நடக்கும் திருமணங்கள் பெண்களை விரக்தியின் உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றது. குறிப்பாக குடும்பத்து ஆண்களால் (தகப்பன், மாமன், சகோதரன் போன்றவர்களால்) வன்முறைச் சம்பவங்கள் நிகழ்கின்றன.

சிறுமிகளின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி பாலியல் இம்சைகளுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். வீட்டு வேலைகளுக்கு அனுப்பப்படும் சிறுமிகளும் பல்வேறு வகையில் இம்சைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது, எவ்வளவுதான் சட்டம் இயற்றிய போதும் உழைப்பின் வலிமை அவர்களை வீட்டு வேலைகளுக்கு இட்டுச் செல்வதை தடுக்க முடிவதில்லை. இதன் மூலம் பல பெண்கள் தகப்பனில்லாத குழந்தைகளை வளர்க்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகின்றார்கள்.

பாடசாலை மாணவிகள் மீது ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் மற்றும் மாணவர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் பாலியல் வன்முறைகளினாலும், கேலி சேட்டைகளும், அவமானப்படுத்தலும், பரவலாக நடையென்று வருகிறது. இவை வெறுமனே ஊடகச் செய்திகளுடன் மெளனம் சாதித்து விடுவதும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறு வன்முறைக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழாதவரை, எதிர்ப்புக்களைக் காட்டாதவரை பெண்கள் மீதான அத்துமீறல்கள் அதிகரிக்கவும் ஆணாதிக்கத்தின் அடுத்தக் கட்ட வளர்ச்சிக்குத் துணை போகின்றவர்களாக இருக்கப் போகின்றோம் என்பதை மலையக பெண்கள் உணராமல் இருப்பது வேதனைக்குரிய விடயமாகும்.

கவனிக்கப்படாத சமூகத் தற்கொலைகளால் ஆகப்போவது யாதொன்று மில்லை. பெண்களிடம் ஏற்படும் விழிப்புணர்வு ஒன்றே மலையகப் பெண்களின் வாழ்க்கை நிலையைக் காப்பாற்றும். கல்வியின் துணைக் கொண்டு மாயைகளைக் களைந்து வெளிச்சத்திற்கு வாருங்கள் என அழைப்பது இன்றைய தேவையாகிவிட்டது.

மலையக நாவல்களில் சீல நனவீல் முகங்கள்

ரா. நித்தியானந்தன்

இக்கட்டுரை ஆசிரியர் கண்டியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அசோகா வித்தியாலயம், புனித சில்வெஸ்டர்ஸ் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். 1990ல் கலைமாணி (B.A. Hons) பட்டத்தையும் 2001ம் ஆண்டு முதுகலை தத்துவமாணி (M.phil) பட்டப்பின் படிப்பு பட்டத்தை இதே பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழரின் கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்தின் தோற்றம் என்ற ஆய்வுக்காகப் பெற்றார். கால்நடை மற்றும் உள்ளக கட்டமைப்பு அமைச்சின் உதவிப் பணிப்பாளராக கடமையாற்றிய இவர் தற்போது கண்டி திரித்துவக் கல்லூரி ஆசிரியராவார். பல விமர்சனங்களை மேற்கொண்டுள்ள இவரின் பரிசோதனை முயற்சி இங்கும் வெளிப்படுகின்றது.

முழுக்க முழுக்க தொழிலாளர் வர்க்க அலவங்களை மட்டும் பற்றி பேசுகின்ற நாவல்கள் இலங்கையின் மலையகம் சார்ந்த நாவல்கள் அல்லது இலக்கியங்கள் என்பதில் கருத்துப் பேதம் இருக்க முடியாது. ஏறக்குறைய 100 வருட கால அடக்குமுறை வரலாற்றையும் 50 ஆண்டுக்கால இனபாரபட்ச நிகழ்வுகளுக்கும் உட்பட்ட இம் மக்களின் அலவங்களையும், ஆத்மார்த்த உணர்வுகளையும் புரிந்து கொள்ள முடியாத எப்படைப்பாளர்களாலும் இவர்களைப் பற்றி இலக்கியம் படைக்க இயலாது. 1825ல் கோப்பிப் பயிர் செய்கைக்காகவும் பின்னர் தேயிலை, இறப்பர் பயிர்ச்செய்கைக்காகவும் இழுத்து வரப்பட்ட இவர்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டார்கள். ஒரு தேசத்துக்குள் இன்னொரு தேசம் போல அன்னியப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

1931 வாக்குரிமை, 1949 வாக்குரிமை பறிப்பு, 1964 சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், 1958 இனக்கலவரம், 1972 தேசியமயமாக்கல், காணி சீர்த்திருத்த சட்டம் இவற்றுக்கிடையில் பல்வேறு போராட்டங்கள், வேலை நிறுத்தங்கள், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் என்பவற்றிற் கிடையே 1977-81-83 ஆகிய காலப்பகுதியின் இனக்கலவரங்களில் நிலை குலைந்து போன சமூக பின்னணியை இப்பகைபுலத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, 1960இற்குப் பின்னரான மலையக நாவல்கள் தோற்றம் பெற ஆரம்பித்தன.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து, வீடற்றவன் என்ற சிறுகதை குருங்கதை என்பவற்றின் மூலம் ஊற்றெடுத்து நாவல்கள் இன்று பல நதிகளாகவும் சமுத்திரங்களாகவும் இலக்கிய சங்கமம் புரிகின்றன. சி.வி.யின் வீடற்றவன், கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை (1964), பெனடிக் பாலனின் சொந்தக்காரன் (1968), சிக்கன ராஜுவின் தாயகம் (1964), கே.ஆர். டேவிட்டின் வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது (1976), தி. ஞானசேகரனின் குருதிமலை (1979), சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின்

இனிப்படமாட்டேன், புலோலியூர் எஸ். சதாசி வத்தின் முட்டத்தி னுள்ளே என்ற நாவல்கள் ஒவ்வொன்றும் நாவல் இலக்கியத்தின் ஒவ்வொரு மைல் கற்களாகும்.

மலையக நாவல்கள் பொதுவாக பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வை, பிரச்சினைகளை வரலாற்று சமூகவியல் கண்ணோட்டத்துடன் தர முயல்கின்றன. அவலம், துன்பம், வறுமை என்ற வாழ்வின் சூழ்நிலைகளை உணர்வு பூர்வமாக தரும் நாவல்களாக இவை காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஈழத்தின் ஏனைய நாவலாசிரியர்களில் இருந்து சூழல், வாழ்க்கைத்தளம், மண்வாசனை என்ற அடிப்படைகளில் இவர்களின் நாவல்கள் வேறுபடுகின்றன.

இந்த மலையக நாவல்கள் இதுவரை சரியான தளத்திலிருந்து விமர்சிக்கப்படவில்லை என்பது ஒரு புறமிருக்க, மலையக படைப்பாளர்களும் அவர்களின் பின்புலங்களும் இதுவரை சரியாக அறிந்து கொள்ளப்படவில்லை. இக்கட்டுரையின் நோக்கம் மலையக நாவல்களின் அறிமுக விவரணமோ அல்லது அறிதல் விவரணமோ அல்ல. இம்முயற்சி இந்நாவல்களின் நனவோடை பின்புலத்தை அறிய முயல்வதன் மூலம் படைப்பாளியின் மனோ பின்புலத்தை அறிய முயல்வதாகும். ஒரு படைப்பின் முகம் எதுவென்ற போதிலும் படைப்பாளியின் அகம் மலையக நாவல்களின் நனவோடைகளாக தோய்கின்றன. இப்படைப்பாளியின் அகநிலை அவர் தம் உள்ளத்தின் உணர்வுகளாகவும் படிமங்களாகவும் நனவிலி மனதின் உள்ளார்ந்த தன்மைகள் உணர்வுகளாக பாத்திரங்களின் உத்தி என்பவற்றின் மூலம் இங்கு வெளிப்பட்டு விடுகின்றன.

மலையக நாவல்களில் நாம் கண்டு கொள்கின்ற மிகப்பிரதான அம்சமே தோட்ட தொழிலாள வர்க்கத்தின் உணர்வுகளில் முகித்தவர்களை அல்லது வாழ்க்கை நிலையினை அனுபவித்தவர்களை ஒரு தரநிலையிலிருந்து (இன்னுமொருவர்க்கமாக

இருந்துகொண்டு) தான் அவர்களாக இருந்து பேசும் கதைகளாக இங்கு வெளிப்படுகின்றன. எனவே கதை நிகழ்ச்சியின் போக்கு தொழிலாளர் மற்றும் ஏனைய பிரதேசம் சார் மக்களின் நடைமுறையாக இருந்தாலும் பொருளும், நோக்கமும் படைப்பாளியின் நனவிலிச் சிந்தனையே

மலையக நாவல்களில் பொதுவாக முரண்பாடு, ஒத்துணர்வு என்பன முரணறு தர்க்கங்களாக அமைகின்றன. முரண்பாடென்பது தேசத்தின் பகைப்பின்புலத்திலும் ஒத்துணர்வு என்பது முரண்பாட்டோடு ஒத்துணர்வு தன்மையைக் கொண்டுள்ளது அல்லது வர்க்க சமரசம் பேசுவதை யும் உட்கொண்டது. இங்கு சில நாவல்கள் வெளியரும் பிய பிராசார நோக்கம் கொண்டவை என்பதும் பொருந்தும். இவற்றுக்கெல்லாம் முன்னுதாரணம் வீடற்றவன் என்ற சி.வி. (சி.வி. வேலுப்பிள்ளை)யின் நாவல். இந்நாவல் புறநிலை ஒத்துணர்வில் ஆரம்பித்து நனவிலி ஒத்துணர்வில் நிறைவுருகிறது. இந்நாவலின் நாயகன் இராமலிங்கம், சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்க்க மாட்டேன் என்ற சத்தியத்துடன் தோட்டத் தொழிலாளியாக தொழிலில் சேர்கின்றான். இது புறநிலை ஒத்துணர்வை காட்டுகின்றது. பின்னர் சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்த்து தோட்டத்துரை, கங்காணிமார் என்போருடன் முரண்கொண்டு, தான் ஏற்கனவே கொண்ட ஒத்துணர்வில் தோல்வியுறுகிறான். பின்னர் முரண்பாட்டை அடைந்து அதன் எல்லையில் கையறு நிலையில் ஆரம்ப இடத்தை வந்தடைகின்றான். எனவே இந்நாவலில் இராமலிங்கத்தின் மனவுணர்வு 'ஐபர்சி கோர்' (Geofferce Core) கூறுகின்ற முரணறு வேட்கை உணர்வையும் 'ஜோன் ரிச்சட்' (John Richert) கூறுகின்ற முரண்பாட்டு தோல்வியில் ஓடிபஸ்ஸின் மனவுணர்வாக வெளிப்படுகின்றன. (ஓடிபஸ் கிரேக்க புராண இலக்கிய நாயகன்)

சி.விபின் நாயகன் கதையின் இறுதியில் கடவுளே எனக்கு போக வழி தெரியவில்லையே என்று புலம்புவது

படைப்பாளியின் மனமுறிவை (ஒடிபஸ் மனமுறிவு) காட்டுகின்றது. சி.வி. தனக்கேற்பட்ட மனமுறிவை ராமலிங்கம் மீது ஏற்றி பேசுகின்றார். அல்லது வாசகனுக்கு கடத்துகின்றார் என்று ஏன் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. எடுத்துக்காட்டாக இந்நாவலில் வரும் ராமலிங்கம் சி.வி. யின் மறைமுகம் தான் என்று கலாநிதி அருணாசலம் கூறுவது மேற்கூற்றுக்கு பொருந்தும். சி.வி.யின் இனிபடமாட்டேன் என்ற நாவல் வீற்றவனின் தொடர்ச்சி போல தெரிகின்றது. இந்நாவலில் வரும் சந்திரன் சி.வி. யின் உற்ற நண்பர் வெள்ளையன் என்று அருணாசலம் கூறுவது இங்கு கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. அனுபவ வெளிப்பாடாக வரும் இந்நாவல், தன்னுணர்ச்சிவாதத்தை சமூக தளமமைத்து கொண்டுள்ளது.

“எழுத்தாளர் ஒருவர் படிமங்களுக்கு பதில் தர்க்கவாத முடிவுகளை எடுத்து விளக்குவாராயின் அல்லது தனது கருத்தை மெய்ப்பிப்பதற்காக படிமங்களை புனைந்து உருவாக்குவாராயின் அது இலக்கியங்களாக மாட்டாது” என்கின்றார் பிளகனோவ். இக் கூற்றுக்கும் பெனடிக் பாலனின் ‘சொந்தக்காரன்’ என்னும் நாவலுக்கு மிடையே நெருங்கிய நேர்கணிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. முரண் உணர்வை முற்றிலும் கொண்டிருக்கின்ற இவரின் நாவல் உளவியல் திறனாய்வாளரின் பெரு கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. இந்நாவல் குறிப்பிட்ட சூழலின் தேவை, கதை மாந்தரின் உணர்வுகள், நடத்தைகள், படைப்பாளியின் நோக்கம், அல்லது எதிர்ப்பார்க்கை என்பன காரணமாக அமைப்பிலும், பொருளிலும் ஏனைய நாவல்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஆனால் பெனடிக் பாலன், அவர் பெற்றுக் கொண்ட கல்வி, சூழல், நண்பர்கள், நூல்கள், தத்துவவார்த்தம் என்பவற்றில் அவர் தனக்கென படிமம் ஒன்றைப் கொண்டிருந்தார் என்பதைக் காட்டிவிடும். அதுவே அவரின் நனவோடையாக இங்கு வெளிப்படுகின்றது. சமூகப் பார்வையும், யதார்த்த பூர்வமான அம்சங்களும் அவரின் நனவோடையின்

வெளிப்பாடாகும். ஆனால் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்க்கென்றே சமூக நிலைத்தளமொன்றை பெனடிக் பாலனால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. எனவே வழமைப்போல (எல்லா கதைகளிலும் போல) தத்துவார்த்த திணிப்புக்கு இங்கும் இவர் முனைகின்றார். இங்கு இந்நாவலை படைப்பு புனைவாக அவரால் பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் சிருஷ்டிக் கவும் தெரியவில்லை என்பது இங்கு மிஞ்சிப் போன வார்த்தைக எல்ல. எனவேதான் அவரின் நனவிலி மனம் செங்கொடி சங்கத்தில் சரணடைகின்றது. தனது சிந்தனையை தொழிலாளர் சமூகத்தின் மீது ஏற்றி பேசுவதாக பெனடிக் பாலன் இங்கு நனவில் தோய்கின்றார். எனவே பொதுமையில் இருந்து தூலத்தை நோக்கிச் செல்கின்ற இவரின் நாவல் பின்னர் அத்தூலத்தை பொதுமையாக்க (அதுவும் தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில்) வலிந்து விழைகின்றது. எனவே பிள்கனோவ் கூறுவது போல இவர் தனது சிந்தனை, அறிவின் முடிவு என்பவற்றில் எந்த புலமுற்ற ஒரு சமூகத்தின் மீது ஏற்றி பேசுவது இலக்கியத்தின் வெற்றியாகுமா? செங்கொடி சங்கத்துடன் மட்டும் சொந்தக்காரன் முடிவுறுவது பெனடிக் பாலனின் நனவோடை உத்தி மட்டமே.

மலையக நாவல்களில் குறிப்பிட்டுப் பேசப்படுகின்ற இன்னுமொரு நாவல் குருதிமலையாகும். இந்நாவலின் பேரிலேயே நாவலின் முரண் பாட்டுத் தன்மை முன்னவிழ்ந்து விடுகின்றது. பேரினவாதம், சுரண்டல், சிங்கள மொழிசட்டம், பிரசாவுரிமை, தேசியமயமாக்கல், காணிப்பங்கீடு, ஊழல், கூட்டுறவு சங்கம் அரசியல் செல்வாக்கு என்பவற்றின் பேரினவாத மேலாதிக்கத்தையும் தொழிலாளர் அவலங்களையும் வரிசைப்படுத்தி வெளிப்படுத்தும் நாவல் இது. இந்நாவலின் ஆளும் வர்க்க அடாவடித்தனங்களை துல்லியமாக காட்டுகின்றது ‘குருதிமலை’. நல்ல கதைகளுக்கு நேரடி அனுபவம் தேவை என்பார் க. கைலாசபதி.

அந்த அடிப்படைகள் தி.ஞானசேகரனின் நாவல் இங்கு காணப்படுகின்றது. பெருந்தோட்ட பகுதியில் நீண்டகாலம் உத்தியோக நிமித்தம் வாழ்ந்தமையால் அம்மக்கள் தொடர்பான நிறைய உள்வாங்கல்கள் அவரிடம் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அவர் அப்பகுதியில் வைத்திய அதிகாரியாக கடமையாற்றியதன் காரணமாக பெருந்தோட்ட உற்பத்தி உறவு என்ற நிலைத்தளங்களுடன் உற்பத்தி சக்திகளுடன் கதைக்கவும் பேசவும் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துக் கொள்ளவும் கதை பண்ணவும் இவரால் முடிகின்றது. பெருந்தோட்ட அதிகார வர்க்கத்துள் ஒருவராக அல்லது அதிகார வர்க்கத்து சார்பான ஒருநிலை தளத்துக்குள் நின்று கொண்டு அதற்கெதிரான ஒரு வர்க்கம் பற்றி இலக்கியத்தைப் படைக்கும்போது ஏற்படும் “உளவியல் சங்கடங்கள்” இவரின் நாவல்களில் வெளிப்பட்டுவிடுகின்றன. எழுபதுக்குப் பிற்பட்ட தசாப்தத்தில் பெருந்தோட்டம் சார்பான அரசியல் தீர்மானங்கள் இன்னும் தெளிவாக சொல்வதானால் தேசிய முதலாளித்துவத்தின் வருகை சிறுபான்மையினரான தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமல்ல கம்பனி தோட்டங்களின் முதலாளித்துவத்தின் இருப்புக்கும் பெரும் சவாலாக அமைந்தது. எனவே தேசிய முதலாளித்துவத்தின் சகல நிலை தளங்களையும் விமர்சிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அது சிங்கள பெருந்தேசிய முதலாளித்துவமாக ஏற்கனவே உருவெடுத்திருந்தது. பேரினவாதிகளின் ஆதிக்கம் பேருந்தோட்டங்களில் உத்தியோகதர அடுக்கினையும் வேகமாக கவ்விக் கொண்டு வந்தது. எனவே தி.ஞானசேகரனின் மத்திய தர (தமிழ்) அல்லது கீழ் மத்தியதர வர்க்க இருப்பினை அது அச்சுருத்தியபோது அவ்வர்க்க கையறு நிலை நாவலில் இங்கு வெளிப்படுகின்றது. முழு கம்பனி நிர்வாகமும் கையறு நிலையுறுகின்ற போது மரபுசார் முதலாளித்துவத்தின் உற்பத்தி நலிவுறுகின்றபோது கதாசிரியரின் கையறு நிலை நனவோடையாக ‘குருதிமலை’யில்

வெளிப்படுகின்றது. மத்திய தரவர்க்கத்துக்கும் பெருந்தோட்ட உடமை சமூக உற்பத்தி உறவுக்கும் வக்காலத்துவாங்க வேண்டிய தேவை ஒன்று ஏற்பட்டபோது தனது சுயத்துவத்தை மறைத்துக் கொண்டு நாவல் போக்கினை தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கு சார்பாக ஆசிரியர் கையாள்வது பிள்க்னொவ் கூறிய அதே இடத்திற்கு தி. ஞானசேகரனை கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டது என்பது இங்கு மனதை நெறிடுகின்ற விடயமாகும். தேசிய முதலாளித்துவத்தின் அரசை அவர்களின் நிலச்சீர்த்திருத்த அடாவடித்தனங்களை சாடுகின்ற அளவுக்கு தோட்ட நிர்வாகத்தை சாட இவருக்கு மனம் வரவில்லை. ஆனால் அதற்கு மேல்சென்று “தோட்ட தொழிலாளர் களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நிலையின் மீது தோட்ட நிர்வாகம் அனுதாப கண்கொண்டு பார்க்கின்றதென” அவர் கூறுவது நனவிலி மனம் பற்றி மேற்சொன்னதை இங்கு நினைவுருத்து கின்றது. இந்நாவலில் சில்வாத்துரை நல்லவராகவும் தொழிலாளர் மீது அனுதாபம் கொண்ட ஒருவராக தி.ஞானசேகரனால் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளார். இது எந்த நிலைபாடு சார்ந்தது. எந்தவர்க்கத்துடன் வர்க்க சமரசம்? தோட்டத்துரை சர்வ வல்லமை படைத்தவராகவும் அத்தகைய தோட்டத் துரை நல்லவனாக இருந்தால் தோட்டம் சிறந்து விளங்கும் என்று காட்டுகின்றார் ஆசிரியர். இக்கூற்றுக்கு ‘நகரத்துப் பெண்’ என்ற நாவலுக்கு ஏங்கல்ஸ் வழங்கிய விமர்சனத்தை மீள இதனுடன் ஒப்பீட்டு நோக்கலாம். நகரத்துப் பெண்ணில் தொழிலாளர் வர்க்கம், முதலாளித்துவ சுரண்டலில் தனக்குத்தானே உதவ இயலாத கையறு நிலையிலுள்ளது. அடங்காத அவர்களின் அவல துன்பத்தில் இருந்து கைத்துக்கிவிடும் முயற்சி அந்நாவலில் மேலிருந்து வருகின்றதே ஒழிய அவர்கள் மத்தியில் இருந்து வரவில்லை. யதார்த்த பூர்வமற்ற நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத இவ்வம்சம் தி. ஞானசேகரனின் நாவலில் ஒருபடிமேலே சென்று மரபுசார் முதலாளித்துவத்தை தேசிய முதலாளித்துவமானது கையறு நிலைக்கு தள்ளிவிடுவது என்பது அதனை தொழிலாளர் வர்க்கம் மீது ஏற்றி

பேசுவதும் உள்நோக்க போலி நியாயமன்று வேறல்ல.

இவ்வாறு பொதுவாக மலையக நாவல்களில் பொருளும் உத்தியும் ஒருமை தன்மை கொண்டு காணப்படுகின்றன. ஒத்துணர்வில் ஏற்படும் முரண்பாட்டின் காரணமாக நடப்பிலிருந்தும் சோர்விலிருந்தும் ஒருவகை கற்பனை உலகுக்கு கதாபாத்திரத்தை இட்டுசெல்லுதல், கையறு நிலையினை உருவாக்கக்குதல் வர்க்க சமரசம் புரிதல் என்பன இவற்றின் தீர்வாக அமைகின்றன.

வரலாறு அவளை தோற்றுவிட்டது என்ற நாவலில் தீர்வு சொல்லமுடியாத அவலமென்றின் பாத்திரத்தை விட்டுச் செல்கின்றார் ஆசிரியர் கே.ஆர்.டேவிட்டின் நாவலின் போக்கில் பிரச்சினைகளுக்கு தற்கொலை தீர்வாகின்றது. இவ்விடத்தில் ஏற்கனவே கூறிய ஓடிபஸ் மணவுணர்வு இங்கும் வெளிப்படுகின்றது. ஓடிபஸ் என்பவன் புராண கிரேக்க இலக்கியமொன்றின் நாயகன். பின்னளியில் அவனை இயக்குபவர்கள் தேவதைகள். ஒரு சண்டையில் அவனை அறியாமலேயே தன் தந்தையை (அரசனை) கொன்றுவிடுகிறான். ஓடிபஸ் அரசனாக்கப் படுகின்றான். அன்றைய மரபின்படி ராணியை மணந்தவன் தான் முறைப்படி அரசனாக முடியும். ஓடிபஸ் அந்த ராணிதான் தன் தாய் என்பதை அறிகின்றான். தற்கொலை செய்து கொள்கின்றான். உளவியல் நோக்கில் பார்ப்பதானால் வீடற்றவனில் கையறு நிலையில் கடவுளே எனக்கு போக வழி தெரியவில்லையே என்று ராமலிங்கம் புலம்புவதும், குருதிமலை கையறு நிலையில் அரச இயந்திரத்துடன் தொழிலாளர் மோதுவதும் (அழிவதும்), இனிபடமாட்டேனின் கையறு நிலையும் சொந்தக்காரனின் நொய்ந்துப் போன செங்கொடி சங்கத்தில் தான் சேருவது என்ற கையறு நிலையும் ஓடிபஸ் மணவுணர்வாகவே இங்கு வெளிப்படுகின்றது. இங்கு தேவதைகளாக இவ்வாசிரியர்களை இயக்குவது மத்திய தரவர்க்க நனவிலி மனமே. மத்தியதர

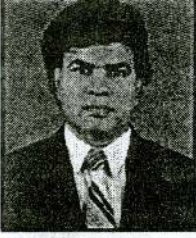
வர்க்கம் சார்ந்த இவ்வெழுத்தாளர்களின் உள்பொதுமையின் ஒருமை என்னவெனில் (தான் மத்திய தர வர்க்கமாக இருந்து கொண்டு) கண்ட கேட்ட அனுபவங்களை இன்னுமொரு வர்க்கத்தின் மீது ஏற்றி பேசும் போது தனது நனவோடை மனதுக்கும், நனவிலி மனதுக்கும் இடையே நீண்ட போராட்டம் நடைபெறுகின்றது. அங்கே எழுத்தாளன் தான் அவனறியாமலேயே தன் வர்க்கம் சார்ந்த முடிவுகளை இலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்திவிடுகின்றான். சமூக ஒழுக்கம், சமூக அந்தஸ்து, சமூக பாதுகாப்பு, வர்க்க சார்பு காரணமாக ஒரு எழுத்தாளனின் மணவுணர்வுகள் சுதந்திரமாக வெளிப்படாமல் இவ்வாறு அழுத்தப்படுகின்றது. இவ்வுணர்வுகளும் அடிமனதில் படிந்திருக்கும் மீமனித (Ego)உளம் நனவிலி மனதின் ஊடாக அவனறியாமலேயே எழுத்தாளனின் எழுத்துக்களில் ஆக்கிரமித்து விடுகின்றது. எழுத்தாளனின் இத்தகைய உணர்வுகள் அவனின் அறிவார்ந்த விருப்பங்களையும் மீறி கலைபடைப்புக் களில் வெளிப்படும் போது இலக்கியத்தில் சுயத்துவம் இல்லாமல் போகின்றது. இதற்கு மலையக நாவலாசிரியர்கள் மட்டும் விதிவிலக்கல்ல என்பதற்கு மேற்போந்த காரணங்கள் பொருந்துமென கூறலாம்.

தனக்கு மறுக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சியை அல்லது ஒருவனுக்கு கிடைத்திருக்கும் மகிழ்ச்சியை பிறர் எவ்வாறு பெறுவது என்பதை பெறுவதன் தடைகளை எவ்வாறு காட்டுவது என்பதை அதே சூழலில் இருந்து கிஞ்சித்துப் பிரளாமல் நாவாலாகும் போதுதான் மலையக நாவல்கள் சிறக்குமென கருதலாம்.

உசாத்துணை நூல்
Edmund Wilson (1941), Dickens: The Two Scrooges,
The wound and The Bow, New York pp1-10
(குறிப்பு: இடம் காலம் கருதி சில நாவல்களே இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஏனைய நாவல்களும் விரித்தாராயப்படும்.

20ம் நூற்றாண்டின் முற்பாத்வளர்ச்சிக்குமான மலையக முஸ்லிம்களின் கலாசார இலக்கியப் பாங்களிப்புக்கள்

கலாநிதி எம்.எஸ்.எம். அனஸ்

இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மெய்யியல் துறை முதுநிலை விரிவுரையாளர். களளிப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கடமையாற்றியுள்ளார். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் மெய்யியல்துறையின் ஆலோசகராகப் பல வருடங்களாகப் பணியாற்றி வருகிறார். அல்லாஹ் இஃபால் ஆய்வு மாநாடு, தகவல் மற்றும் நலன்புரி அமைப்பு ஆகியவற்றின் தலைவர். பல்வேறு சமூக கல்வி சார் அமைப்புகளின் ஆலோசகர், அங்கத்தவர், விமர்சகர், பேச்சாளர். முஸ்லிம் நாட்டாரியியல், 19ம் நூற்றாண்டு முஸ்லிம் இலக்கியம், முஸ்லிம் சூன்கலை மரபுகள் ஆகியவை பற்றி எழுதியும் பேசியும் வருபவர். முஸ்லிம் சமய பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு வெளியிட்ட வரகவி ஷெய்கு அலாவுத்தீன், அகில இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு வெளியிட்ட புத்தளம் பிரதேசப் புலவர்கள் மற்றும் ஷெய்கு இஸ்மாயில் புலவர் ஆகிய விடயங்கள் பற்றிப் பல கட்டுரைகளையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இஸ்லாமிய மெய்யியல் வரலாறு, இஸ்லாமிய நாகரிகம், சிந்தனைகள் பற்றி கட்டுரைகளையும் சூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இஸ்லாத்தின் தோற்றம் நூல் 1997ம் ஆண்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது. தற்கால இஸ்லாமிய சிந்தனை எனும் மற்றொரு நூல் 2001ல் வெளிவந்தது. முஸ்லிம் சமய பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு வெளியிட்ட கண்டி மாட்டட முஸ்லிம்கள் சூலின் பதிப்பாசிரியருமாவார்.

மத்திய மலைநாட்டில் முஸ்லிம்களின் நடமாட்டங்களும் நடவடிக்கைகளும் ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேல் பழமையானவை. இப்பிரதேசம் முழுக்கப் பரந்து காணப்படும் இறைநேசர்களின் (அவுலியாக்கள்) ஸியாரங்களும் பாவா ஆதம் மலை (சிவனொலிபாதமலை)யைத் தரிசிப்பதற்காக அறபு நாடுகளிலிருந்தும் ஏனைய பிரதேசங்களிலிருந்தும் எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்தே வந்து போய்க் கொண்டிருந்த முஸ்லிம் பக்தர்களின் அல்லது யாத்திரிகர்களின் வருகை அவர்களின் வரலாற்று என்பனவும் இப்பிரதேசத்துடனான முஸ்லிம்களின் பழமைத் தொடர்புகள் ஊர்ஜிதம் செய்கின்றன. முஸ்லிம்கள் கண்டியிலும் ஏனைய மலைநாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் பெருமளவில் குடியேறிய 16ம் 17ம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட முஸ்லிம்களின் குடியேற்ற அல்லது முஸ்லிம் உறவுகள் மலைநாட்டில் காணப்பட்ட காலமாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

16ம் 17ம் நூற்றாண்டுகளில் போர்த்துகேயர் பின்னர் ஒல்லாந்தரினர் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான போக்குகளுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் முகங்கொடுக்க முடியாது முஸ்லிம்கள் கரையோரப் பகுதிகளிலிருந்து உட்பாகங்களுக்கு பிரவேசித்தார்கள். பெரும் பிரிவினரான மக்கள் மத்திய பகுதிக்குள் வந்து சேர்ந்தனர். அந்நிய ஆதிக்கங்களோடு எதிர்ப்புணர்வு கொண்டிருந்த கண்டி மக்கள் முஸ்லிம்களைத் தமது பிரதேசத்திற்குள் அனுமதிக்கவும் வரவேற்கவும் முஸ்லிம்களின் போர்த்துகேய ஒல்லாந்த

எதிர்ப்புணர்வும் ஒரு காரணமாகும். கண்டியப் பிரதேசங்களில் வர்த்தக அபிவிருத்திக்கும் விவசாய அபிவிருத்திக்கும் முஸ்லிம்கள் பங்காற்றினர். 17ம் 18ம் நூற்றாண்டுகளில் கரையோரத்தையும் மலைநாட்டையும் வர்த்தகத்தில் ஒன்றினைக்கும் சக்தி முஸ்லிம்களிடையே இருந்தது. அந்நிய ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த கரையோரப் பகுதிகளினூடாக மத்திய மலைநாட்டுக்குத் தேவையான பொருள் ஏற்றுமதிக்கு மன்னர் பெரிதும் முஸ்லிம்களையே நம்பியிருந்தார். முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவு வழங்கியதோடு கண்டியப் பகுதியில் முஸ்லிம்களின் வர்த்தக நடவடிக்கைகளுக்கும் மன்னர் பூரண அனுமதி வழங்கினார்.

வர்த்தகம், விவசாயம், போக்குவரத்து, வைத்தியம் மன்னர்களின் தூதுவர்கள், அரச அதிகாரிகள், படை வீரர்கள் என்று பல்வேறுபட்ட விடயங்களில் மத்திய மலையகப் பகுதிகளுக்கு முஸ்லிம்கள் தமது பங்களிப்பை வழங்கினர். இக்காலப்பகுதியில் முஸ்லிம்களில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பு வைத்தியத் துறையில் இடம்பெற்றது. முஸ்லிம்களின் பாரம்பரிய வைத்திய முறைகள் இங்கு அறிமுகமாக அவை சிங்கள வைத்தியத்துடன் ஒன்று கலந்தன. வைத்தியர்களாக மற்றும் மன்றி வைத்திய ஏடுகளையும் வைத்தியத்துக்கான மூலிகைத் தோட்டங்களும் அவர்கள் உருவாக்கியும் பாதுகாத்தும் வந்தனர். வைத்தியத் துறையில் முஸ்லிம்கள் ஆற்றிய சேவைகளை கௌரவித்து மன்னர் அதிஷ்டயர்ந்த கௌரவப்பட்டங்களையும் ஏராளமான காணி பூமிகளையும் வெகுமதிகளாக வழங்கி அரசன் அவர்களை கௌரவித்தான்.

முஸ்லிம்கள் வைத்தியத் துறைக்கும் விவசாயத் துறைக்கும் வழங்கிய பங்களிப்புகளும் இத்துறைகளுக்கு அவர்கள் வழங்கிய அறிமுக நுட்பங்கள், முறைகள், கொள்கைகள் பற்றி நாம் இதுவரை பெற்றிருப்பது சிறு அளவிலான விவரங்களும் ஊகங்களே. இவை தொடர்ந்தும் ஆராயப்பட வேண்டிய முக்கிய இரு துறைகளாகும்.

கண்டியக் கட்டிடக் கலைக்கும் ஆயுத கலைக்கும் கூட முஸ்லிம்கள் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளனர். கண்டிக்குள் முஸ்லிம்களின் பிரவேசத்தின் பின்னர் சிங்களப் படை வீரர்கள் பயன்படுத்திய பழைய ஆயுதங்களில் முஸ்லிம்கள் புதிய நுட்பங்களை அறிமுகப் படுத்தினர். கொழும்பிலும் தென்மாகாணப் பகுதிகளிலும் போர்த்துக்கேயரினர் நவீன ஆயுதங்களை எதிர்கொண்டு போராடிய முஸ்லிம்களின் ஆயுத, சண்டைப்பயிற்சி அறிவுகளை கண்டிய மன்னன் பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

இவ்வாறு அநேக விடயங்கள் நடைபெற்றிருந்த போதும் 18ம் நூற்றாண்டு முடியும் வரை முஸ்லிம்களின் கலாசார இலக்கியங்களிப்புக்களை உறுதியாக வெளியிடுவதற்கு இன்னும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ளன. இத்துறைகளில் முஸ்லிம்களின் நேரடியான பங்களிப்புகளை பங்குகொண்ட நபர்கள் பற்றிய விவரங்களை 19ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தான் உறுதியான தரவுகளுடன் நாம் பெற்றுள்ளோம்.

19ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை இலங்கை

முஸ்லிம்களின் சமூக, கலாசார, இலக்கிய எழுச்சிகளுக்கும் பங்களிப்புகளுக்கும் மத்திய மாகாணம் குறிப்பாக கண்டியிலிருந்து அதற்கு அண்மித்த நகர்களினதும் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க தேசிய பரிமாணம் கொண்டதென்பது இன்று மறுக்க முடியாத வரலாறாகிவிட்டது.

சமூக, சமய சீர்திருத்த முயற்சிகள் 19ம் நூற்றாண்டிலே ஆரம்பமாகின. இலக்கிய உலகில் இலங்கையிலும் இந்தியாவில் தமிழ் நாட்டிலும் சமய சார்பான இலக்கியங்களே அதிக செல்வாக்கு பெற்றிருந்தன. சமய உண்மைகள், சமய பெரியார்களின் சரிதைகள், சமய சார்புள்ள கதைகள் என்பன இதில் அடங்கியிருந்தன. தமிழ் இலக்கிய மரபிற்குச் சமமான வகையில் புராணங்கள், பிரபந்தங்கள், கீர்த்தனைகள், சிந்துகள், அந்தாதி, மாலைபதிகம், பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற வடிவங்களில் அவ்விடயங்கள் முஸ்லிம் புலவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். கஸ்தாக்கள், பைத்துக்கள், முஹாஜாத்துக்கள் என்ற அரபுப் பாடல் வடிவங்களும் இதில் அடங்கும். மத்திய மாகாண புலவர்களும் தமது இலக்கியப் பங்களிப்புகளை இதே பாணியில் நிகழ்த்தினர்.

19ம் நூற்றாண்டின் பின் அரைப்பாதியில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூக, கலாசார, இலக்கிய மரபுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அல்லது குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புகள் என்ற கருத்தில் மத்திய மலையகம் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தை வகிக்கின்றது. மூன்று தனிப்பெரும் நபர்களின் செயற்பாடுகள், பங்களிப்புகள் மீது இவ்வரலாற்றுண்மை நிலைபெற்றுள்ளது. அக்குறணையைச் சேர்ந்த

கலாவத்தை ஆலீம் என்றழைக்கப்பட்ட செய்யிதுல் உலமா (மார்க்க அறிஞர்களின் தலைவர்) வேட்க முஹம்மத் (1829-1893 வரை), கண்டியைச் சேர்ந்த முஹம்மது கானீம் சித்தி லெப்பை (பிறப்பு 1838), தெல்தோட்டையைச் சேர்ந்த அருள்வாக்கி அப்துல் காதர் (பிறப்பு 1866) என்ற மூவருமே இச்சிறப்பிற்குரியவராவர்.

கலாவத்தை ஆலீம் அரபு மொழியாலும் தமிழ் மொழியாலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். மார்க்க ரீதியான தீர்ப்புக் களுக்கு மக்கள் அவரது கருத்துக்களையே அக்காலத்தில் அதிகம் எதிர்ப்பார்த்தனர். பள்ளிவாசல்கள், குர்ஆன் பள்ளிக்கூடங்கள், மார்க்கப் போதனைப் பள்ளிக் கூடங்களான அரபு மத்ரஸாக்கள் பல இலங்கையில் பல பாகங்களில் உருவாக அவர் வழிகாட்டினார். அச்ச இயந்திர வசதியற்ற அக்காலத்தில் பல் வேறு பிரசித்தி பெற்ற சமய கிரந்தங்களையும் மார்க்கச் சட்ட விளக்கங்களையும் தமது கையால் எழுதி அவற்றைத் தாமே புத்தகங்களாக 'பைண்ட்' செய்து பாதுகாத்து வந்தார். இலங்கையில் பல பாகங்களுக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் அப்புத்தகங்களின் பல பிரதிகள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு சமய நடவடிக்கைகளுக்கா சமய அறிவைப் பெறுவதற்கும் அந்நூல்களை மக்கள் பயன்படுத்தினர்.

கலாவத்தை ஆலீம் எழுதி வந்த பெரிய தொகுப்பு நூல்களில் அவர் எழுதிய கவிதைகளும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் அடங்கியிருந்தன. அரபு, அரபுத்தமிழ் மொழிகளில் அவர் எழுதி 'பைண்டு' செய்த கையெழுத்தினாலான நூல்கள் பலவற்றை அக்குறணையைச் சேர்ந்த சிலர் இன்னும்

பாதுகாத்து வருகின்றனர்.

அறிஞர் எம். சி. சித்திலெப்பை கஸாவத்தை ஆலீமிடம் மார்க்கக் கல்வி கற்றவர்களில் ஒருவர். அரபு மொழிப் பயிற்சி, மார்க்க ஒழுக்கம், சூபித்துவம் (மறைஞானம்) போன்றவற்றுள் சித்திலெப்பை ஆழமான அறிவைப் பெறுவதற்கு கஸாவத்தை ஆலீமிடம் பெற்ற கல்வியே அவருக்கு ஆதாரமாக இருந்துது. மார்க்கக் கல்வியில் சித்திலெப்பை கஸாவத்தையின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்த போதும் தரம் பெற்ற மார்க்கக் கல்வியை குருவுக்கு அப்பால் 20ம் நூற்றாண்டின் நவீனத்துவத்திற்கு முஸ்லிம் சமூகத்தை இட்டுச் செல்லும் பாதையாக சித்திலெப்பை மாற்றியமைத்தார்.

முஸ்லிம்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்திய பழைமைவாய்ந்தக் கல்வி, கலாசார இலக்கிய மரபுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தையும் தாக்கத்தையும் அறிஞர் சித்திலெப்பையின் சிந்தனைக்கு ஏற்படுத்தியது. எழுத்துலகில் முக்கியமான நவீன யுகத்திற்குரிய எழுத்து நடையை சித்திலெப்பை முஸ்லிம்களுக்கிடையில் ஆரம்பித்து வைத்தார். சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் சாதாரண தமிழ் நடையில் எழுதும் பயிற்சியினையும் பழக்கத்தையும் முஸ்லிம் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினாரென கூறலாம்.

சித்திலெப்பை 1822ல் 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். முஸ்லிம் அரசியல், சமயம், கலாசாரம் பற்றியும் இலங்கை அரசியல், உலக அரசியல்

மாற்றங்கள், உலக யுத்தம், உலக வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள், விமர்சனங்கள் என்பன தமிழில் வெளிவந்தன. மேல் நாட்டு இலக்கியத்தில் அவருக்கிருந்த தொடர்பின் விளைவாக 'அசன் பேயின் கதை' (1885) எனும் நாவலை எழுதி வெளியிட்டார். இதே காலத்தில் துருக்கி, கிரேக்க யுத்த சரித்திரம் என்ற வரலாற்று நூலையும் 'அபூநவாஸின் கதை' என்ற ஹாஸ்ய ரசத்தை வெளிப்படுத்தும் நூலையும் எழுதினார். இவைதவிர அரபு மொழி இலக்கணம், முஸ்லிம் சிறார்களுக்கான தமிழ் வாசகம், மெய்ஞான அகமியங் கூறும் 'அஸ்ராருல் ஆலம்' போன்ற ஞான நூல்களையும் எழுதினார்.

ஒரு புறத்தில் முஸ்லிம்களின் மறுமலர்ச்சிக்குக் குரல் கொடுப்பவராகவும் அதற்காக பாடுபடுபவராகவும் மறுபுறத்தில் பத்திரிகை, இலக்கியப் பணிகளில் முழுமையாக தன்னை அர்ப்பணித்தவராகவும் சித்திலெப்பை விளங்கினார். நாவல், வரலாறு, யுத்த சரித்திரம், விகட நூல், சூபித்துவம், பாடநூல், மொழி இலக்கியம், மொழி இலக்கணம், அரசியல் விமர்சனம் என்று பல்வேறு துறைகளில் அவரது சாதனைகள் 19ம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்துள்ளது.

வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்து ஆங்கிலமொழிக் கல்வியைப் பெற்றிருந்தும் தமிழ் இலக்கியம் பற்றினால் தம்மை தமிழ்ப் புலவராக உருவாக்கிக் கொண்டார். அருள்வாக்கி அப்துல் காதர் புலவர். தமிழ் இலக்கண இலக்கியத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்றதோடு, இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்களையும் ஆழமாகக் கற்றுத் தேர்ந்தார். 30 இற்கும் அதிகமான இஸ்லாமிய இலக்கியங்களை அவர் படைத்துள்ளார்.

மாலைபதிகம், பிள்ளைத்தமிழ்திரட்டு, புஞ்சம் என்ற பல்வேறு வகைகளில் அவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன. அருள் மணிமாலை, சந்தத்திருப்புகழ், அடைக்கல மாலை, கண்டிக்கழம்பகம், வழிநடைபைத்து மாலை, கண்டி பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கண்டி ஷேகு சிறுபாபுத்தீன் ஒலியுல்லா பதிகம் என்று அவற்றின் தலைப்புக்கள் விரிந்துச் செல்கின்றன. கவிகள், செய்யுள்கள் மட்டுமன்றி வசன நடையையும் அவர் கையாண்டுள்ளார். அவரது 'தன்பீகுல் முரீதீன்' என்ற நூல் இஸ்லாமியக் கல்வி நெறியைக் கூறும் வசன நடையில் அமைந்த ஆக்கமாகும். இது 1911ல் வெளிவந்தது.

சித்திலெப்பையுடன் அருள்வாக்கி அப்துல் காதருக்குத் தொடர்பு இருந்தது. சித்திலெப்பையின் அரசியல், கலாசார மறுமலர்ச்சி முயற்சிகளுக்கு அருள்வாக்கி பக்கபலமாக இருந்தார். எனினும் அவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் பழமையையும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்களையும் செய்திகளையும் கட்டிக்காப்பதாகவே இருந்தது. ஆற்றல்மிக்க கவிவாளராகவும் புதிய எண்ணங்களுக்கு மதிப்பளிப்பவராகவும் நவீன கல்வி அறிவுடன் தொடர்புபட்டவராகவும் இருந்தபோதும் அருள்வாக்கி இருபதாம் நூற்றாண்டைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியப் படைப்புக்களைத் தராதது ஒரு இலக்கிய இழப்பாகும்.

ஏ.எம்.ஏ.அஸீஸின் இஸ்லாமிய வரலாற்றுச் சிந்தனைகளும் நவீனத்துவக் கருத்துக்களும் முன்வைக்கப்பட்ட முக்கிய களமாகவும் கண்டி விளங்கியுள்ளது. கண்டி வை. எம். எம். ஏயின் 1944 காலப்பகுதியில் இஸ்லாத்தின் நாகரிக வரலாறு என்று

அஸீஸ் தமிழில் ஆற்றிய தொடர் சொற்பொழிவுகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. எகிப்தில் அப்போது பரவிக் கொண்டிருந்த இஸ்லாமிய இயக்கங்களின் பாணியில் இலங்கையிலும் முஸ்லிம் சங்கங்கள் உருவாக வேண்டும் என்ற அவரது ஆவலை கண்டி முஸ்லிம் வர்த்தக சங்கத்தினர் தமது சங்கத்தை வை. எம். எம். ஏ ஆக மாற்றியமைத்ததன் மூலம் நிறைவேற்றினர். இஸ்லாமிய கலாசாரத் தையும் நவீன அறிவையும் முஸ்லிம்களிடையே ஒற்றுமையையும் வளர்ப்பதற்காக வை. எம். எம். ஏ. அமைப்பு முயற்சிகளை மேற்கொண்டது.

இங்கு கூறப்பட்ட மூன்று சமூக அரசியல் இலக்கிய கர்த்தாக்களைத் தவிர 1950 வரை மத்திய மலையகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க தனிநபர் ஆளுமைகள் பற்றி நாம் அறியும் வாய்ப்பு இதுவரை கிடைக்கவில்லை. கவிஞர் எம்.ஸி.எம். சுபைரின் பதிவுகளின்படி கடைசிக் கண்டி மன்னன் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் (1910) பத்திரச ரத்தினக் களஞ்சியம் (1930) முஹம்மதியா மாலை, இஸ்லாத்தின் போதனைகள் போன்ற நூல்களும் சிறு பிரசுரங்களும் வெளிவந்தன. 1910க்கும் 1950க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் மத்திய மலைநாட்டில் முஸ்லிம்களின் இலக்கிய கலாசார மற்றும் ஏனைய துறைகளில் நிகழ்ந்த பங்களிப்புகள் பற்றி நாம் மேலும் தேடவேண்டிய தேவையை நாம் இதுவரை பெற்றுள்ள சிறு அளவிலான தகவல்கள் வலியுறுத்துகின்றன.

த. ஞானசேகரனின் படைப்புலகம்

இரா. சிவலிங்கம்

இக் கட்டுரையாசிரியர் வன்னியைப் பிறப்பிடமாகவும் மட்டக்களப்பைப் புகுந்த இடமாகவும் கண்டியைத் தொழிலிடமாகவும் கொண்டவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சிறப்பு கலைமாணி பட்டதாரி. இவரது வன்னி பிரதேச நாவல்கள் தொடர்பான ஆய்வு குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போது முதுதத்துவமாணி (M.Phil) பட்டத்திற்காக “ஈழத்து புனைகதைகளில் இன முரண்பாடு தொடர்பான” ஆய்வில் ஈடுபட்டுள்ளார். கண்டி திரித்துவக் கல்லூரியின் பிரிவுத் தலைவராக கடமையாற்றும் இவர் நடமாடும் நூலகமாவார். கட்டுரையாசிரியர், ஆய்வாளர், விமர்சகர், நாடக ஆசிரியர், கவிதையாளர், சிறுகதையாளர், பேச்சாளர் என பன்முகங்களைக் கொண்டவர். சொற் சுருக்கமும் பொருட் செறிவும் கொண்ட இவரது கட்டுரைகள் தமிழுக்கு வளம் சேர்ப்பவை. இவரது படைப்புகளை இலக்கிய உலகம் அவாவி நிற்கின்றது.

ஈழத்தின் முதல் வரிசை படைப்பாளிகளுள் ஒருவராக விளங்கும் தி. ஞானசேகரன், சிறுகதை, நாவல், பத்திரிகை ஆகிய துறைகளில் ஆழமாகக் கால்பதித்துக் கொண்டவர். இவரது படைப்புலகம் பற்றி நான்கு பக்கங்களுக்குள் எழுத முனைவது சிரமமானதே. இலக்கிய உலகில் இவரது படைப்புகளை விரிவாக இல்லாவிடினும் சுருக்கமாகவேனும் நோக்குதல் வேண்டும்.

படைப்பும் படைப்பாளியும்.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஞானசேகரன் உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரியில் இடைநிலைக்கல்வியையும் இலங்கை மருத்துவக் கல்லூரியில் உயர் கல்வியையும் பெற்றவர். மருத்துவ அதிகாரியாகக் கடமை புரியும் இவர் கலைத்துறையிலும் பட்டம் பெற்றுள்ளார். இவரது நாவல்களாக புதியசுவடுகள் (1977), குருதிமலை (1979), லயத்துச்சிறைகள் (1994), கவ்வாத்து (1996) ஆகியன வெளிவந்துள்ளன. ஞானசேகரன் நாவலாசிரி யராக பலராலும் இனங்காணப்பட்டாலும் இவர் சிறந்த சிறுகதையாசிரியராவார். இவர் கால தரிசனம் (1973) கதைத் தொகுதி மூலமே எழுத்துலகில் அறிமுகமானார். இவரது “அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக் குட்டியும்” (1998) சிறுகதைத் தொகுதி விதந்துக் கூறத்தக்கதாகும். இவை தவிர ஞானசேகரனை ஆசிரியராக கொண்டியங்கும் ‘ஞானம்’ சஞ்சிகை தொடர்ச்சியாக மூன்றாண்டுகள் வெளிவருவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

படைப்பும் பாராட்டுகளும்

புதிய சுவடுகள் 1977லும் குருதிமலை 1980லும் வெளிவந்த சிறந்த நாவல்களுக்கான இலங்கையரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றன. மத்திய மாகாணக் கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசினை லயத்துச் சிறைகள் 1995 லும் கவ்வாத்து 1997 லும் பெற்றுக்கொண்டன. 1995 இல் தமிழக சபமங்களா சஞ்சிகை நடாத்திய ஈழக்குறநாவல் போட்டிக்கான பாராட்டையும் பரிசையும் கவ்வாத்து

பெற்றுக்கொண்டது. 1969 இல் இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் 'ஒளியைத் தேடி' சிறுகதைக் காகப் பிரதம மந்திரியால் கௌரவிக்கப் பட்டார். இவை இவரது எழுத்துலகத்திற்குக் கிடைத்த அங்கீகாரங்களாகும்.

நாவல்களும் ஞானசேகரனும்

புதிய சுவடுகள்

ஞானசேகரனின் 'புதிய சுவடுகள்' நாவல் சாதிப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டது. உயர் சாதிப் பெண்ணொருத்தியும் அடிநிலைச் சமூக இளைஞனொருவனும் காதலிக்கின்றனர். சாதித் தமிழர் பிடித்த ஊரவர்கள் அவர்களைத் தேடிப்பிடித்து அடித்து உதைத்துச் சித்திரவதை செய்வதோடு அவனையும் அவளிடமிருந்து பிரித்து விடுகின்றனர். காதலன் இறந்து விட்டதாக நம்பவைத்ததோடு மன ஊன முற்றவனொருவன் கட்டாயத்தின் பேரில் கணவனாகக் கப்படுகின்றான். எனினும் காதலனின் கருவைச் சுமக்கும் அப்பெண் நோய்வாய்ப்படுவதோடு பிரசவத்தின் போது இறந்தும் விடுகிறாள். அக்குழந்தை தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்காரனுக்குப் பிறந்த குழந்தை என்பதை தெரிந்த பின்பும் சமூகம் அக்குழந்தையை ஏற்றுக்கொள்வதோடு அவர்களை வாழவிட்டிருக்கலாம் என வேதனை கொள்கிறது. இதுதான் இந்நாவலின் கரு. இந்நாவலை முற்போக்கு இலக்கியக் காரர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில் தயக்கம் காட்டினர். இன்று நாவலாக்கம் குறித்த சிந்தனைகள் வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டன. கதையின் கட்டமைப்பில் புதிய முறைகளும் உத்திகளும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. நாவலுக்கு வலுவான மையக்கரு தேவை என்ற கருத்து தற்போது நிராகரிக்கப் படுகின்றது. கதை தேவையில்லை என்றும் முதலும் முடிவும் கதையில் இருக்கவேண்டியதில்லை எனவும் கருதப்படுகிறது. நாவலுக்கு அழுத்தமான மையமொன்றைத் தோற்றுவிக்கும் போது மையத்தில் அதிகாரம் குவிந்து விடும் தலைவன் அதிகாரமாகி விடுவான் ஏனைய பாத்திரங்கள் ஏவலாளர்

ஆகிவிடுவதோடு இத்தகைய கட்டமைப்பு வாழ்க்கையை சமமற்றதாய் பன்முகப் பார்வையற்றதாய் மாற்றி விடும். வாழ்க்கை என்பது அதன் இயல்பிலேயே செல்ல வேண்டும் மேலும் நாம் புரிந்து நம்புகின்ற சித்தாந்தங்களைப் படைப்பு என்ற சாதனத்தைக் கொண்டு விளக்க நினைப்பது பொருந்தாது. நேரடி வாழ்வின் புனைவுப் பதிவாகிய படைப்புக்குள்ளே கறாரான தர்க்கங்களைக் கொண்ட கோட்பாடுகளைப் பிரதிபலிக்க நினைப்பது வெற்றியளிக்காது. படைப்பில் இதனை பரீட்சித்துப் பார்க்கலாமே தவிர போர்வாளாக கூர்மைப்படுத்திக் காட்ட முடியாது. கலைப்படைப்பை சித்தாந்தமாக நினைப்பது தவறானது. ஞானசேகரன் பல்வேறு சித்தாந்தங்களையும் அறிந்தும் தெளிந்தும் கொண்டவர். ஆனால், அவற்றை தனது படைப்புகளாக்க விரும்பாதவர். "புதிய சுவடுகள் எனது கிராமத்தின் கதை, எனது மக்களின் கதை, அவர்களுடைய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், கனவுகள், கவலைகள், நம்பிக்கைகள், சந்தோஷங்கள், சடங்குகள், சமூக இயக்கம் பற்றிய அவர்களது பார்வை, அவர்களது வாழ்ந்த சூழல் இவையாவும் எப்படி இருந்ததோ அப்படியே அவற்றை என் நாவலில் பதிவு செய்திருக்கின்றேன். எனது கிராமத்தின் உயிர் முச்சை கோட்பாட்டு ஆயுதம் கொண்டு சத்திரசி கிச்சை செய்ய நான் விரும்ப வில்லை." என்ற அவரது கூற்று ஞானசேகரனின் படைப்புலகை நாம் புரிந்து கொள்ளப் போதுமானது.

குருதிமலை

குருதிமலை நாவல் தோட்டங்களைத் தேசிய மயமாக்கும் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த காலப்பகுதியைப் பிரதிபலிக்கும் வரலாறாக அமைகிறது. அத்திட்டத்தை அக்கால அரசு முன்வைத்தபோது அதன் மூலம் நமது சமூகத்தின் கல்விநிலை, பொருளாதாரம், சமூக அந்தஸ்து என்பன உயருமென நினைத்த தொழிலாள வர்க்கம் அதனை வரவேற்றது. ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாகவே நிலமைகள் அமைந்தன. இதுவரை அனுபவித்ததைக்

கூட இழக்க நேர்ந்தது. எல்லைப் புறங்களில் இருந்த சிங்கள கிராமவாசிகள் தோட்டத்து மக்களைத் துரத்திவிட்டு நிலங்களை ஆக்கிரமிப்புச் செய்தனர். இதனை எதிர்த்த தொழிலாளர்கள் சிங்கள மக்களின் மிருகத்தனமான எதிர்ப்பையும் அரசு காவ்படையினரின் அடாவடித்தனங்களையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. கொலை, கொள்ளை, களவு, கற்பழிப்பு, தீவைப்பு முதலியன தோட்டத் தொழிலாளரை துரத்தும் நோக்கோடு கட்டவிழித்து விடப்பட்டன. இதற்கெதிராகத் தொழிலாளர் சக்தி திரண்டெழுந்தபொழுது அவை கைவிடப்பட்டன. இவையே குருதிமலை நாவலின் கதையம்சமாக விரிகின்றன. மலையகத்தின் பல்வேறு தோட்டப்பகுதி களிலும் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் கோவையொன்று ஞானசேகரனின் பகைபுல கருவாகிறது. தேசியமயமாக்கத்தின் நல்விளைவுகளைத் தொழிலாளர் அனுபவிக்கத் தடையாகவிருந்த சிங்கள பேரினவாத உணர்வின் பிரதிநிதிகளாக பண்டா முதலாளியும் கிராம சேவகரும் அவர்களோடு சேர்ந்த அயற்கிராம சிங்களவாசிகளும் அமைகின்றனர். இவர்கள் தோட்ட நிர்வாகத்தில் தலையிட்டு தொழிலாளரது வளங்களைச் சுரண்டுவ தோடு தேயிலைக் கொழுந்து தொடக்கம் நிலங்கள், குடியிருப்புகள் அனைத்தையும் அபகரிக்கும் முயற்சியில் பெரு வெற்றி கண்டனர். இத்தகைய சுரண்டல்களுக்கு எதிராகத் திரண்டெழுந்த தொழிலாள வர்கத்தின் தலைவர்கள் கூடப் பேரினவாதச் சதிவலையில் சிக்கிப் பலியாகினர். இதனால் புதிய தலைமைகள் தோற்றம் பெற்றன. இவை புத்திசாலித்தனமான போராட்டங்களை நிகழ்த்தின. தமது போராட்டம் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரான தல்ல என்ற விளக்கங்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தெளிவைத் தோற்றுவித்தன. பியசேன, சுமணபால, முதியான்சே முதலிய பாத்திரங்கள் போராட்டத்தில் இணைவதன் மூலம் இதனை ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார். வீரையாவின் தங்கை செந்தாமரைக்கும் பியசேனவுக்கும் இடையில் மலரும் காதல்

இந்நாவலில் இனவிரோதத்திற்கு எதிரான வித்தாக அமைகின்றது.

நாவல் முதலாளித்துவத்தின் வளர்ப்பு என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு இடமில்லை. நாவலை கட்டமைக்கும் முதலாளியம் மனிதனையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. சில வேளைகளில் உடைக்கவும் செய்கின்றது. தமிழில் வணிகச் சக்திகள் மேலோங்கிவரும் இன்றைய நிலையில் நாவலின் கலையம்சம் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றது. நாவல் உற்பத்தி கூட வணிகத்தின் பகுதியாக மாறிவருவதோடு, வணிகச் சக்தியின் கைகளில் வாசகர்களையும் ஒப்படைக்கின்றது. பிரதேச நாவல்கள் பிரதேச வரலாற்றை சொல்ல வேண்டும். சமூகப்பழக்க வழக்கங்களையும் பிரதேசமொழி நடையையும் மட்டும் கையாள்வதோடு அவை தேங்கிவிட்டன. நாவல் என்பது இலக்கியம், இலக்கியம் வரலாற்றின் ஒரு கட்டம். மனிதனை மையப்படுத்தும் நாவல், அவனது சமூக உறவுகளையும் மண்ணோடும் வரலாற்றோடும் அவன் கொண்டுள்ள தொடர்புகளையும் விபரிகின்றது. ஞானசேகரின் குருதிமலை அத்தகைய பணியைச் செவ்வனே நிறைவேற்றியுள்ளது. இலங்கை எழுத்தாளரான சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் 'மோகனாங்கி' தமிழ் நாட்டு பள்ளிகளில் பாடநூலாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஞானசேகரனின் குருதிமலை தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் பாடநூலாகப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டதோடு, மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் எம்.ஏ. பட்டப்படிப்புக்கு பாடநூலாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டது. ஞானசேகரனை மலையகத்தவரல்லர் என மலைநாட்டு எழுத்தாளர்கள் சிலர் வாதபிரதிவாதங்களைத் தோற்றுவித்தபோது, தமிழ் நாட்டுப் பல்கலைகழகமொன்று அவரது நாவலைப் பரிசீலனை செய்து அதனைப் பாடநூலாகவும் ஏற்றுக் கொண்டமை ஆழமான சிந்தனைக்குரியது.

லயத்துச்சிறைகள்

ஞானசேகரனின் மற்றுமொரு மலையக நாவலான 'லயத்துச்சிறைகள்' தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இருபதாண்டுகள் மலையக தொழிலாளர்களின் அரசியல், பொருளாதார, சமூகத்துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பாதிப்புக்களையும் காட்டுவதோடு அவற்றை அவர்கள் எதிர்க்கொண்ட விதத்தினையும் சித்திரிக்கும் இந்நாவலில் குடியரிமைப் பிரச்சினை, பிரஜாவுரிமை என்பனவும் பேசப்படுகின்றன. இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரமான சுதந்திரத்தின் தாய், மீனாட்சி, அவளது உடன்பிறப்பான தமையன் கண்டக்டர் ராமசாமி ஆகியோரது வரலாறு கூறும் ஆசிரியர் மீனாட்சி முத்துபண்டா என்ற சிங்கள இளைஞனைக் காதலித்து திருமணத்திற்கு முன்பே கருவுற்றமையால் ராமசாமியின் வீட்டை விட்டு விரட்டப்படுகின்றாள். தாய் தந்தையர் ஸ்ரீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் காரணமாக இந்தியா சென்று விட்டதால் ஆதரவற்ற மீனாட்சி இறுதிவரை வேதனையோடு வாழ்கிறாள். ராமசாமி கண்டக்டராக கடமையாற்றிய போதும் நாடற்றவர் பிரச்சினையால் சொந்தமாக நிலம் வாங்கவோ வீடுகட்டவோ முடியாமல் வயது மூப்பால் ஓய்வூதியம் பெறும் நிலைக்குள்ளாகி மனமுடைகிறார்.

லயத்துச் சிறைகள் என்னும் இந்நாவலின் தலைப்பு மலையக மக்கள் ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமைப் பட்டுக் கிடப்பதை குறியீடாகக் காட்டுகிறது. தொழிலாளிகள் லயத்துச் சிறைகளில் இருந்து மட்டுமல்ல அறியாமை வறுமை ஒற்றுமையினம் மதுப்பழக்கம் முதலியவற்றி லிருந்து விடுதலை பெற்று முன்னேற வேண்டும் எனக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. பொதுவாக தமிழகத்தினதும் ஈழத்தினதும் நாவலிலக்கியச் சூழலைக் கூர்ந்து அவதானிக்கும் போது நாவலாசிரியர்கள் தமது ஒரிரு படைப்புகளில் மாத்திரமே படைப்பாற்றலையும், சமுதாய உணர்வுமிக்க உள்ளடக்கத்தையும் கலாநேர்த்தியையும் சமுதாய உணர்வுமிக்க உள்ளடக்கத்தை

யும் வெளிப்படுத்தி பலதரப்பிலும் பாராட்டுகளைப் பெற்றுள்ளனர். ஞானசேகரனின் புதிய சுவடுகள், குருதிமலை போன்ற நாவல்களில் செரிந்துள்ள கலாநேர்த்தி லயத்துச்சிறைகளில் அழுத்தம் பெறவில்லை. லயத்துச்சிறைகள் நாவல் யந்திரமயமானதாகவும் பிரசாரத் தன்மை மேலோங்கியதாகவும் மிகையதார்த்தம் மிக்கதாகவும் காணப்படுகின்றது. ஞானசேகரன் ஒரு படைப்பாளி என்ற எல்லைக் கப்பால் மருத்துவ அதிகாரியாகவும் கடமைபுரிபவர். அவர் பெற்ற அனுபவங்களும் மருத்துவ அறிவும் அடிக்கடி குறுக்கிட்டு நாவலின் இயல்பான ஓட்டத்தை தடைசெய்கின்றன. மேலும் நாவலின் முடிவு இயல்பானதாக அமையாமல் ஆசிரியரின் அறிவுப் புலமைக்குள் அகப்பட்டு நசிந்து போவதை அவதானிக்கலாம்.

கவ்வாத்து

ஆசிரியரின் 'கவ்வாத்து' குறுநாவல் தோட்டத் தொழில் சங்கங்களின் நடவடிக்கைகளைக் கேள்விக்குட்படுத்துவதாக அமைகின்றது. லயத்துச் சிறை போலன்றி இந்நாவல் இயல்பான கதையோட்டத்துடன் அமைவதோடு சிந்தனையைத் தூண்டும் கலகப் பண்பு நிறைந்ததாகவும் காணப்படுகின்றது. படைப்புக்குள்ளே இருந்து கலக்காரன் நிகழ்த்தும் போராட்டம் வலுவானதாகும். தொழிலாளர் உரிமை பற்றி பேசும் தொழிற்சங்கங்கள் யாவுமே முதலாளியத்தால் கட்டமைக்கப்படுவதையும் தொழிலாளியைக் காலம் முழுவதும் தொழிலாளியாகத் தக்க வைத்துக் கொள்வதில் முதலாளித்துவத்தின் பலம்மிக்க கரங்களாகத் தொழிற்சங்கங்கள் செயற்படுவதையும் ஞானசேகரன் சித்திரித்துள்ளமை சிறப்பானதாகும். இந்நாவலின் முன்னுரையில் "நடப்பியல் மென்மைக்குள் கோட்பாடுகளைப் புகுத்தி தத்துவ விசாரணையில் ஆழ்ந்துவிடாத நிதானத்துடன் யதார்த்த பூர்வமாக இங்கு நாவலை படைத்திருக்கின்றேன்." எனக் கூறும் ஞானசேகரனின் கவ்வாத்து எதிர் காலத்தில் மேலும் ஒரு விரிவான நாவலை அவாவி நிற்பதை அவதானிக்கலாம்.

சிறுகதையும் ஞானசேகரனும்

ஞானசேகரன் 40 ஆண்டுகளுக்கு மேல் சிறுகதைத் துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். இவரது இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. எல்லாமாக 23 கதைகள் தொகுதிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஏனையவை சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தபோதும் அவை நூலுருப்பெறும் போது இவரது இத்துறை பற்றிய முழுமையான பரிமாணத்தையும் காண உதவும்.

காலதரிசனம் என்னும் கதைத் தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைகள் 1963 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1973 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டவையாகும். இவை யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, மலையகம் என்பவற்றைக் களமாகக் கொண்டவையாகும். இக்கதைகள் மூலம் அக்காலச் சமூக மாற்றங்களையும் வளர்ச்சிகளையும் பிரதிபலித்துள்ளார். 'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்' தொகுதியில் இடம்பெறும் கதையில் பெரும்பாலானவை 80 களுக்குப்பின் இனமோதல் உக்கிரம் பெற்ற காலப்பகுதியைச் சேர்ந்தவை. அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும் இனமுரண்பாட்டின் குறியீடாகின்றது. பேரினவாதிகளின் மனோபாவத்திற்கும் செயல்களுக்கும் அல்சேஷனும், பேரினவாதிகளுக்குப் பணிந்தும் ஓடி மறைந்து இனி தப்ப முடியாது என்ற நிலையில் எதிர்க்கத்துணிந்த சிறுபான்மை மக்களின் நிலைக்கு பூனைக்குட்டியும் குறியீடாகின்றன. அத்தோடு 'சோதனை' 'கருவறையில் தப்பிய கூர்ப்பு' ஆகிய கதைகளும் இனமோதல்களின் கொடுமைகளை யதார்த்தமாக விளக்குகின்றன. தேனீர்க்கடைப்பிரவேசம், ஆலயப்பிரவேசம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. மாவிட்டபுரத்துக் கோவில் நுழைவுப் போராட்டம் சிலரைக் காவு கொண்டதோடு, பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்தது. இதனால் சாதியம் கலை இலக்கியங்களில் இடம்பெறலாயிற்று. ஞானசேகரனின் கதைகளிலும் இப்பாதிப்பினைக் காணலாம். 'உள்ளும் புறமும்' 'எங்கோ ஒருபிசகு' என்பன சாதியவெறிக்கெதிராக

எழுதப்பட்ட கதைகளாகும். இவரது காலதரிசனம் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அணிந்துரை எழுதிய பேராசிரியர் க.கைலாசபதி.

“இவரது கதைகளில் மிகையுணர்ச்சி மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. இது இலக்கிய நலத்திற்குதவும் பண்பாகும். மேலும் இளம் எழுத்தாளர் பலரின் முற்பட்ட முயற்சிகளில் எடுப்பாகத்தோன்றும் பின்பற்றும் இயல்பு, வார்த்தை ஜாலம், வீண் அலங்காரம், பகட்டுச் சமத்தாரம் உத்திப்பித்து, என்பனவும் இவ்வாசிரியரிடத்துக் காணப்படாமை மகிழ்சிக்குரிய ஒன்றாகும்.” எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். “திரு. ஞானசேகரன் அவர்கள் கதைகளின் உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமன்றி உருவ அமைதியிலும் தீவிர கவனம் செலுத்தியுள்ளமையை அனேகமாக அவரது எல்லாக் கதைகளிலும் காண முடிகிறது. உள்ளடக்கங்களுக்கேற்ற மிகப் பொருத்தமான தலைப்புகள் உயிர்துடிப்பு மிக்கநடை மிகப்பொருத்தமான கதைத் திருப்பங்கள் சிந்தனையைத் தூண்டும் முடிவுகள் பண்பு நலனை வெளிப்படுத்தும் பாத்திரவார்ப்புகள் உவமைப்பிரயோகங்கள் கற்சிதமான வர்ணனைகள் முதலியன அவரது கதைகளுக்குத் தனிச்சோபையை அளிக்கிறது” என்பர் பேராசிரியர் க.அருணாச்சலம்.

பத்திரிகையும் பதிப்பகமும்

1997 இல் ஞானம் பதிப்பகத்தை ஆரம்பித்த ஞானசேகரன் சிறந்த படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை நூலுருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டதோடு இதுவரை நூலுருவாக்க முடியாத நிலையிலிருந்தவர்களது ஆக்கங்களை நூலுருவில் வெளிக்கொண்டு வரவும் உதவினார். ஞானம் பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளிவந்த ஏழு நூல்களில் அந்தனி ஜீவாவின் “அக்கினிப் பூக்கள்” என்ற நாடக நூல் அரசு சாகித்திய விருதினை பெற்றதோடு, கவிஞர் கே.வெள்ளை சாமியின் “குறிஞ்சிநாடன் கவிதைகள்” மத்திய மாகாண சாகித்திய மண்டலப்

பரிசினையும் பெற்றது. இவரது “ஞானம்” கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை மூன்றாண்டு களை நிறைவு செய்ததோடு தொடர்ந்து வெளிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

நிறைவாக

ஒரு சிறந்த படைப்பாளிக் குரிய அத்தனை அம்சங்களும் ஞானசேகரனுக்கும் பொருந்தும். வெறும் வார்த்தை விளையாட்டாக இல்லாமல் இவரது படைப்புகள் வாழ்க்கையை நம்முன் வைக்கின்றது. அவற்றை விளக்குவதும் கற்றுணர்ந்து தவறுகளைத் தவிர்க்க முயல்வதும் வாசகர்களுக்குரியது. ஞானசேகரன் தனது படைப்புக்களில் வேண்டுமென்றே வலிந்து கட்டிக்கொண்டு ஒரு முடிவைத் திணிக்க முற்படவில்லை. அல்லது வாசகர்களைச் சோம்பேறிகளாக மாற்றவும் முயலவில்லை. இவரது எழுத்துக்கள் அனைத்தும் வாழ்க்கையின் அலசல்களெனினும் வெறும் வரலாறாக விலக்கி விட்டுச் செல்ல

முயலவில்லை. நாவல்களின் நடையிலிருக்கும் வேகம், கதையை நகர்த்தும் திறன், நாவலோடு நாவலின் நிகழிடங்களை அவற்றின் பின்புலங்களோடு விளக்குதல் யாவும் இயல்பாகவும் அவசியமானதாகும் உள்ளன. சாதி முரண்பாடுகள் சமூகத்தைக் குலைத்துவிடும் எனக்கருதும் இவர் இன முரண்பாடுகளை தீர்ப்பதிலும் இன ஒற்றுமையை வளர்ப்பதிலும், படைப்பாளி முனைப்பாகச் செயல்படல் வேண்டுமென்ற கொள்கையையுடையவர். மலையக மக்கள் இன ஒடுக்கல், சுரண்டல்களிலிருந்து மீளக் கல்வியறிவு அவசியம் எனச் சுட்டிக்காட்டு கிறார். வறுமை ஒழிப்பு சமூக அந்தஸ்து உயரவும் தொழிலாளர்கள் தமது இருப்பு களைச் சரிசெய்து கொள்வதோடு தம்மைச் சுற்றிப்படர்ந்துள்ள நச்சு வலைகளை அகற்ற முயல்வதோடு சுயமாக சிந்திக்கவும் வேண்டுமென்கிறார். சுய எல்லைகள் கொண்ட ஞானசேகரனின் படைப்புலகம் எந்த எல்லைக்கும் உற்படாதது.

உள்ளத்தைத் தொடும் அனுபவங்களை ஆக்கித்தந்தது நாவல்

நாவல் என்பது உண்மையில் கதை கூறும் முயற்சியல்ல, அது குறித்து ஒரு பிரச்சினை அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரச்சினை களின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியினை வரலாற்று முறையில் எடுத்துரைப்பதாகும். அது வெறும் நிகழ்ச்சி விவரணமாக அமையாமல் பிரச்சினைகளால் பாதிக்கப்பட்ட மனித உணர்வின தும் உறவுகளினதும் இயங்கு நிலைகளை உள்ளத்தை தொடும் அனுபவங்களாக்கித் தருவதாக அமையும் போதே நாவல் என்ற பரிமாணத்தை எய்தும் இவ்வாறு அனுபவங்களாக்கும் முயற்சியே கதையம்சமாக உருப்பெறும்.

கலாநிதி நா. சுப்பரமணியம்.

மலரத் துடிக்கும் மலையக
கவிமொட்டுக்களின்
கவித்துளிகள்

எமக்குக் க்டைத்த கவிதை குவியல்ல்
யொறுக்க் எருத்த சீல
மணக்கும் கவிமலர்கள்

வளரத்துடிக்கும் மலையக இளம் கவிஞர்களின்
இக் கவிதையை மகிழ்ச்சியுடன்
இம்மலரில் பதிக்கின்றோம்.

இக்கவிதைகளைப் பற்றிய
தனது கருத்துக்களை கவிஞரும்,
முன்று கவிதைத் தொகுதிகளை எழுதி வெளியிட்டவரும்,
மலைக்குரல்
பத்திரிகையின் ஆசிரியருமான

“பெனி” (யே.ச)
எழுதுகின்றார்.

சாகித்திய விழா மலர் கவிதைகள் ஒரு பார்வை

பெனி (யே.ச.)

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மலையக இலக்கியம் ஒரு பிரதேச இலக்கியமாக தனித்துவத்துடன் மிளிர்வதை அவதானிக்கலாம்.

சுமார் 170 ஆண்டு கால வரலாற்றை பின் னணியாகக் கொண்ட இந்திய வம்சாவளித் தோட்டத் தொழிலாளர்களை மையப்படுத்தும் இவ் விலக்கியத்தில் கவிதை என்னும் இலக்கிய வடிவம் 1930 களிலேயே தோற்றம் பெறுவதாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள்.

தொடக்கத்தில் நாட்டார் பாடல்களாகத் தோற்றம் பெற்று, நாற்பதுகளில் தனிக் கவிதைகளாக நடைபயின்று, அறுபதுகளில் மரபுக் கவிதைகளாக மலர்ச்சி கண்டு, எண்பதுகளில் புதுக்கவிதைகளாக புதுப்பிறப் பெடுத்தாலும், மலையக நாவல் இலக்கிய மும், சிறுகதை இலக்கியமும் சாதித்ததைப் போன்று, கவிதை இலக்கியம் முத்திரை பதிக்கவில்லை என்பது கசப்பான உண்மை யாகும்.

1931-1990 வரையிலான ஏழு தசாப்தங் களில் 35 கவிதைத் தொகுதிகளே பிரசுரம் கண்டன என்ற சாரல் நாடனின் கணிப்பைக் கவனிக்கும் போது, இது இரண்டு வருஷத் துக்கு ஒரு நூல் என்ற வீதத்திலேயே அமைகிறது.

படைப்பிலக்கியத்தில் சிறுகதை, நாவல், உரை நடை ஆய்வு ஆகிய இலக்கிய வடிவங்களை விட கவிதையே இலகுவாக வும் எளிமையாகவும் வலிமையாகவும், விரைவாகவும் படைக்கக்கூடிய ஆற்றல் கொண்டது. எனினும் மலையகத்தில் ஓரிரண்டுக் கவிஞர்களையும் கவிதை

நூல்களையும் தவிர பெயர் சுட்டும் அளவிற்கு கவிஞர்களும் காத்திரமான கவிதை நூல்களும் தோன்ற வில்லை என்பது சோகம் கலந்த உண்மையாகும்.

இதற்கான காரணங்களை நாம் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

- ஏனைய பிரதேசங்களைப் போன்று மலையகத்தில் மலையகத்திற்கென ஒரு பத்திரிகையோ சஞ்சிகையோ தொடர்ந்து வெளி வராமல்.
- அவ்வப்போது முகிழ்ந்து இலக்கிய சஞ்சிகைகள் சிறு சஞ்சிகைகளுக்கேயுரிய தவிர்க்க முடியாத சாபக்கேடாக ஒரு குறுகிய கால வட்டத்துக்குள்ளேயே மரித்துவிடும் மாயம்.
- அப்படி அவ்வப்போது வெளிவரும் சஞ்சிகைகளும் ஒரு குறிப்பிட்ட வாசகர் வட்டத்தையே தனதாக்கிக் கொண்டு அவர்களுக்குள்ளேயே பரிமாறிக்கொள் ளும் நிலை.
- நூல் பதிப்பில் காட்டும் முக்கியத்துவத்தில் கொஞ்சமேனும் நூல் வாசகரை சென்றடைய வேண்டும் என்பதில் காட்டாத களங்கம், குறிப்பாக வாசிப்புப் பழக்கத்தை மலையகத்தில் விரிவுபடுத்துவதில் அக்கறையின்மை.
- இதனால் எந்தச் சமூகத்தை வைத்து இலக்கியம் படைக்கப்படுகிறதோ, அந்தச் சமூகத்திற்கும், அந்த சமூகத்தில் முகிழ்ந்து வரும் மாணவர்களுக்கும் ஏன் படித்தவர்க ளாக பரிணமித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் கூட தன் சமூகம் இலக்கியமாக பதிவுசெய்யப்படுவதை அறிந்து கொள்ள முடியாத அவலம் என்று பட்டியலிடலாம்.

இதன் விளைவாக அச்சடிக்கப்பட்ட புத்தகங்கள் கல்வித் திணைக்களத்தாலும் அமைச்சுக்களாலும் கொள்வனவு செய்யப் பட்டு நூலகங்களில் செல்லரித்துப் போய் சமூகத்திற்கு சரியாக சென்றடையாத சாபமே நிகழ்கிறது.

இந்தச் சூழலில் புதிய கவிதைகள் பிரவாகம் கொள்வது எப்படி? புதிய புதிய கவிஞர்கள் முளைப்பதெப்படி? இப்படியே போனால் இரண்டு வருஷத்துக்கொருதடவை 40 பக்கங்களில் ஒரு தொகுதி வராமல் இருபது தொகுதிகளா வெளிவரும்?

பொதுவாக மலையக கவிதைகளை விமர்சிக்கும் போது அவை முற்போக்கு வாத சிந்தனையைப் பிரதிபலிக்கிறதா? மாக்கீய சித்தாந்தக் கோட்பாட்டின் பின்னணியில் புனையப்பட்டதா? எந்தக் கோட்பாட்டை கவிஞன் வரிந்து கட்டிக் கொண்டான் என்ற கேள்விகள் தேவையற்றவை.

கவிதைகள் கவிதைகளாக இருக்கிறதா ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சமூகத்திலிருந்து கிளப்பும் இவ்விலக்கியம் சமூகத்தைப் பேசுகிறதா? உழைப்பாளியின் ஆத்மாவை பிழிந்து தருகிறதா? படிப்பவருக்கு ஒரு ஆ” அநுபவத்தை ஊட்டுகிறதா? படித்தவுடன் அடுத்த கவிதைக்கு நகராமல் இன்றைக்கு இது போதும் என நாலுவரிகளுக்குள் வாசகரைத் தொலைத்துவிடத் தூண்டுகிறதா? சற்று கண்ணை மூடி, மனசை ஆசுவாசப்படுத்தி வாசித்த வரிகளை மீண்டும் யோசிக்கச் சொல்கிறதா? ஒரு சத்தத்தைக் கேட்டுத் திடுக்கிடும் வரைக்கும் அக்கவிதைக்குள் கரைந்து போய் உறைந்து உந்துகிறதா? வார்த்தைகளின் வசீகரிப்பில் வசமிழந்து வாழ்ந்து விட்டேன் என்ற வெளிப்பாட்டை கொடுக்கிறதா? அந்தக் கவனத்தில் மொழியின் பயனை உணர முடிகிறதா? அப்படியானால் அது கவிதை என்பதை கருத்திற்கொண்டு இக்கவிதைகளை ஆராய்கிறேன்.

இதில் மாரிமுத்து சிவகுமாரின் “மலைச்

சுவடுகள்” என்ற கவிதை நெஞ்சைத் தொடுகிறது. பிரித்தானியர் காலத்திலிருந்து (1824) இன்று வரை தலைமுறை தலை முறையாக உழைப்பாளிகளை உற்பத்தி செய்யும் மலையகப் பெண் தொழிலாளியின் கருவறையை ஏணிக்கு உவமிக்கிறார். உழைப்பின் உச்சத்தைத் தொடுவதற்கு ஒவ்வொரு தலைமுறையும் ஏணிப்படியாகத் தான் இருக்கிறது. இன்று திட்டமிட்டு மலையகத்தில் கருத்தடையால் இன அழிப்பு நடைபெறும் போது அந்த உருவங்கள் எப்படி முழுமைபெறும் என்பதை, உழைப்பின் ஏணிகள்தான் எங்களது கருவறைகள் அந்த ஏணியே ஊனமாகும் போது எங்கள் உருவங்கள் எப்படி முழுமை பெறும்...? என வினாத் தொடுக்கிறார்.

மேலும் பார்த்தவுடனேயே உழைப்பின் உருவால் அடையாளம் காணக்கூடிய ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியை

இவை உதிர்ந்த

உடல் மெலிந்த

முருங்கை மரங்களாய்...

என உவமிக்கும் போது, தோட்டத் தொழிலாளியின் தோற்றத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் பாங்கு அலாதியானது. இக்கவிதையை ஒரு முறை படிக்கும் போது அதன் ஆழத்தை உள்வாங்குவது கடினம். இதை இன்னும் சற்று எளிமையாக்கியிருந்தால் புரிவதற்கு ஏதுவாக இருந்திருக்கும்.

பொன் பூபாலனின் “உண்மையே உலா வருக” என்ற கவிதையில் உலகிற்கே ஒளி கொடுக்கும் சூரியனிடம் மலையகத்து நிலைமையை முறைப்பாடு செய்து மரபுக் கவிதைப் பாணியில் குடைபிடிக்கும் நேர்த்தியைக் காண்கிறோம்.

உள் மனச் சாந்தம் உண்மை சமாதானம் உறுதி உறுதி என்றே உலா வருவாய் சூரியனே, என்ற கடைசி வரிகள் மூலம் அரசியல், சமூக, பொருளாதார அடக்கு முறைகளிலிருந்து மாத்திரமல்ல தனிமனித

ஆணவத்திலிருந்தும் தான் என்ற அகங்காரத் திலிருந்தும், விடுதலை பெறுவதே சரியான சுதந்திரம் எனக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

மலைராணி என்ற இக்பால் அலியின் கவிதை தோட்டத்தில் புதிதாக பேர் பதிந்து கொழுந்தெடுக்கச் செல்லும் ஒரு குமரிப் பெண்ணின் குரலாக ஒலிக்கிறது.

யாரோ ஒரு மேல்தட்டு வர்க்க்காரியின் கைவிரல்கள் போல் தனக்கும் வாய்க்க வேண்டும் என விரும்பினாலும் யதார்த்தம் வேறுவிதமாக இருக்கிறது என்பதை தேயிலை மரத் தன்மைப் போல் கைகள் காய்ச்சி..... என்ற வரிகளில் உணர்த்துகிறார்.

இறுதியில் முதலாளி வர்க்கம் என்பதற்கு வகுத்து வைத்துள்ள வரைவிலக்கணங்ளை யெல்லாம் உடைத்தெறிந்து விட்டு மலையக அழகு ராணியாக யாவற்றையும் கற்றறிந்த பேர்ழகியாகப் போகிறேன். என சபதம் ஏற்பதில் உலக அழகு ராணிகளை ஓரம் கட்டுகிறார்.

இதில் இடம் பெறும் வழிதேடும் விடியல் என்ற பொகவந்தலாவ ஈஸ்டரின் கவிதை ஒரு சிறுகதையை கவிதையில் சொல்கிறார். இதன் உள்ளடக்கம் இக்காலத்திற்கு பொருத்தமானதல்ல அறுபதுகளில் தான் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் எதிரிகளாக தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் சித்தரிக்கப்பட்ட கதைகள், கவிதைகள் வெளிவந்தன. இன்று 40 ஆண்டுகால இலக்கிய பரிமாணத்திற்கு பின்பு இன்னும் நாம் அதையே சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது.

காலத்திற்கு காலம் கட்டவிழ்க்கப்படும் வன்முறைகள் உற்பத்தி பூகோளமயமா வதால் ஏற்படும் தாக்கம், திட்டமிட்ட பேரின வாதம் தொடர்புச்சாதனங்களின் ஆக்கிரமிப்பு என பல புதிய வில்லன்கள் புதுப்பிறப் பெடுத்திருக்கும் காலத்தில் அவற்றிக் கெதிரான பாடு பொருள்கள் தேவை.

ஆனால் கவிஞர் கவிதையை நகர்த்தும்

பாணியில் சொல் நயம் மிளிக்கிறது.

“என்றாலும் ராக்கடைந்த சேமன் கீரை இருக்கிறது தொட்டுக்கொள்ள ரொட்டியோடு”

என்ற வரிகளில் மூலம் சேமன் கீரை என்ற சொல்லை கவிதைகளில் பயன் படுத்திய முதல் கவிஞர் இவராகத்தானி ருக்கக்கூடும்.

மலையகக் கவிதைகளில் இலக்கிய கோட்பாடுகளை தேடிப்பார்ப்பது அநாவசிய மானது.அவை வசனங்களாகவே வந்து வீழ்ந்தாலும் பரவாயில்லை. முதலில் இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வெளி வரட்டும். அவை பேசப்படாத மக்களின் தொனியாக இருக்கும் பட்சத்தில் எல்லாம் கவிதைகளே.

இக்கவிதைகளில் துயர வாழ்க்கையை மறுபடியும் மறுபடியும் பிழிந்து காட்டும் அளவிற்கு போராட்ட உணர்வையோ எதிர்ப்புக் குரலையோ வெளிப்படுத்த முடியாதது அதன் வீரியத்தைக் குறைக்கிறது. இன்றெமக்குத் தேவை கண்ணீர் விட்டு அழுது கொண்டிருக்க களம் அல்ல. மாறாகப் போராட்ட உணர்வை வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய தளம்.

மலையகத்தில் கவிதைகள் படைப்போர் வாசிப்பை ஒரு தளமாக மேற்கொண்டு, புதிய கவிதைகளை, விமர்சனங்களை தேடிப்படித்து தொடர்ந்து எழுத முற்படும் போது சிந்தனை கூர்மையடைந்து தரம் மிக்க கவிதைகள் பொங்கி பிரவகிக்கும் என்பதற்கும் மேற்குறித்த கவிதைகள் சாட்சிகளாகின்றன. வாய்ப்பும் சூழலும் சரியாக வாய்த்தால் எத்தனையோ எழுதப்படாத கவிதைகளும் எழுதப்படும் அச்சேற்ற முடியாத நிலைமை களும் நீங்கி விடும் அத்தகைய இலக்கிய செயலாக்கத்தை நோக்கி நம் படிப்பாளி களும் படைப்பாளிகளும், பதிப்பாளிகளும் பயணிக்கட்டும்.

உண்மையே உலா வருக !

கலாரதி பொன். பூபாலன்

எத்தனைக் கோடித் தேநீர் குவலைகள்
எடுத்துச் சுவைத்திருப்பாய் சூரியனே!
எத்தனை கோடி மேனி வேர்வை
இனிதாய்க் குடிப்பாயே சூரியனே!
இத்தனைக்கும் வித்தகராய் இருப்பவர்
எம் உயிர்த் தோழர்களே சூரியனே!
கத்திக் கரைக்கின்ற இருள் வாழ்வில்
கருணை அருள் பொழிவாய் சூரியனே!

கலை நெஞ்சம், கவி கொஞ்ச கடல் கடந்த
கதை அறிவாய் நீ சாட்சி சூரியனே!
அலை கடலை வைத்துநிஞ்சி
அருள் மழையாய்ப் பொழிவது போல்
நிலை தளர்ந்த பழங் கலைகள்
நிமிர்ந்தோங்க அருள்வாயே சூரியனே!
மலையின் தொழில் நூற்பம், அறிவியலின்
முச் சோங்க வாழ்த்திடுவாய் சூரியனே!

தேன் மட்டும் குடிக்காமல், தேன் கூட்டை
தேன்மலர்ச் சோலைகளை தீயிட்டழிப்பதுவோ?
காலன் கொண்டு போவதன் முன், கட்டாயக் கருவழிப்போ?
மாண்புயர்ந்த குருகுலமே காக்கும் தலைமைகளே
மண் காக்கும் இளங் குல விளக்குகளே!
வான் அளக்கும் நவ உலகில் நீ நிமிர்ந்து
வலம் வரவே இனம் காப்பாய் சூரியனே!

நாலு துறைகளிலும் நவமணிமாய்ச் சிற்பியரும்
நாட்டின் நல மாந்தருடன் நாமும் நலமோங்கிடவே,
ஆளுக் கொரு மனையும் கால்நடை, பயன் பயிரும்
ஆடிக்களிக்க அருள் தருவாய் சூரியனே!
மேலைத்திசையாரை அந்நியர் என்றிருந்தோம்,
மேன்மையுரும் சுந்தரச் சுதந்திரமாம்,
பாலுட்டும் ஒரு தாயின் பிள்ளைகள் என்றாலும்
பாரினில் போராட வரம் தருவாய் சூரியனே!

இன மத சின்னங்கள் இருந்தென்ன பயனே
அடையாளம் தரமான மனிதன் என்றில்லாத போது?
தனித்து நின்றும் நிலை உயர வேண்டும்
சமுதாய நிலையினிலும் நாம் சிறக்க வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசிடிலோ
உயிர் மாயும், தொடரும் பொய்க் கூத்து
உள்மனச் சாந்தம் உண்மை சமாதானம்
உறுதி உறுதி என்றே உலா வருவாய் சூரியனே!

மலைச் சுவடுகள்!

மாரிமுத்து சீவகுமார்

வாழ்வதற்காய்
பிரம்மணின்
பிரத்தியேக ஏட்டில்
பதியப்பட்டவர்கள்
மலைச் சுவடுகளுக்குள்
மடிந்து
இறுகிப்போய்
அசுத்தங்களால்
கருகிப்போன
கவாசக்காற்றாய் சுவாசிக்கும்
ஐந்துப் பிறவிகள்!

உழைப்பின் ஏணிகள்தான்
எங்களது
கருவறைகள்
அந்த ஏணியே
ஊனமாகும் போது
எங்கள் உருவங்கள்
எப்படி முழுமைப்பெறும்?

வாழ்ந்து வந்த சுவடுகளும்
வாழ்ந்த பருவங்களும்
பாடுபடும் மலையகனுக்கு
பாலி இறைவன் தரும்
படைப்புகள் தானா?...

இலை உதிர்ந்த
உடல் மெலிந்த
முருங்கை மரங்களாய்,
உழைப்பில் சலைக்கா
உயர்வில் தாழ்வாய்
உணர்வில் மனிதம் நசிய
கனவில் மட்டும் களைக்கட்டிய
பாலிகளின் உருவங்களாய் நிலைக்க..

உழைப்பின் ஏணிகள் தான்
எங்களது
கருவறைகள்
அந்த ஏணியே
ஊனமாகும் போது?...

உழைப்பின் கிளை படர்ந்த
மலைத்தேறிகள் இப்போது
கமையாகிப் போகின

என்னைச் சுமைதாங்கும்
மலைதேசம் மீதில்
படர்ந்த பசலைப் பிணி
என் தேகங்களிலும் நுழைய
மலையகத்து மீதான விடியல்கள்
நமதுள் நோயாகப் போகின.

வறுமைகள் என்றதான்...
தற்கொலை செய்து
கொள்ளப்போகின்றன?
வறுமையின் விளிம்பில்
தத்தளிக்கும்
மலைச் சுவடுகள்
எப்போது மீள்வது?
கற்றி வர சுமைகள்
குழுவடுதல்வரம் வதைப்புக்கள்!

பசுமைப் புல்லின் மேனியில்
வரட்சி,
இதழ்விரித்த
ரோஜா மலரிலும் முட்கள்,
தேயிலை செடிகளை சுமக்கும்
தேறிகளினெல்லாம் வெடிப்புக்கள்,
இயற்கை சுமந்த
இராட்சியத்திலும்
குருதி வெடிப்பிற்கான அறிகுறிகள்!

காந்தி இறந்துவிட்டான்
அவன் வழிவந்தவர்களும்
புதைந்துவிட்டார்கள்.
அவனது கொள்கைகளை சுமந்த
இவ்வுயிர்க் கூடுகள் மீது
இன்பப் பயிர்மேடைகள்
வளர்வது எப்போது?...

உழைப்பின் ஏணிகள் தான்
எங்களது
கருவறைகள்
அந்த ஏணிகளை
ஊனமாகும் போது?...

கவிதையில் ஒரு கதை வழிதேடும் விடியல்

பொகவந்தலாவ ஈஸ்டர்

காணுகின்ற மலையகத்தில் காட்சிநித்தம்
கண் கொள்ளாக் காட்சியிதை சொல்லவேண்டி.
ஏடுடுத்து கவி புனைந்தேன் இதயம்நோக
வறுமை என்றும் நீங்கிடாதோ எங்கள் வாழ்வில்
பேரம் பேசி கூவுகின்ற பிரட்டுசங்கு
பேயோசை போலிருக்கும் புரண்டெழும்பு
“பிசைகின்ற மாவுக்கு தேங்காயில்லை”
பிதற்று கின்றாள் என் அவள் தான் அடுப்பின் ஓரம்!

“முந்தா நான் வாங்கி வந்த தேங்காய் எங்கே?
முழுவதும் தான் முடிந்ததுவோ இந்தநேரம்
முடியவில்லை தேங்காயின் அழகள் நாற்றம்
முகக் கெல்லாம் குடைகிறது தின்ப தெங்கே?”
தேங்காயும் இல்லாத வரட்டு ரொட்டி
தின்றாலும் சாண் வயிறு பொறுமைகாட்டும்
என்றாலும் ராக்கடைந்த “சேமன் கீரை”
இருக்கிறது தொட்டுக்கொள்ள ரொட்டியோடு

இத்தனையும் பொறுக்காத செங்கதிரோன்
எழும்பி விட்டான் கீழ்த் திசையின் செம்மைகூட்டி.
இளம் பரிதி கூவுகின்ற இயற்கை ஓசை
எழும்பிவிட தான் மறுக்கும் அடுப்பின் ஆசை
தலை தெறிக்க ஓடுகின்றேன் கரண்டியோடு
தன் மானம் மறுக்கும் வார்த்தை மீற
கணக்கனோடு “வாக்கவாதம்” பேசும் காலை
கண்டிப்பாய் வேலையில்லை என்ற ஓசை

பொறுக்காத சிறுமனத்தோன் வஞ்சினத்தால்
போட்டு விட்டேன் சுரண்டி தனை திருப்பிரெண்டு
வெங் கொடுமை வறுமையெனும் உணர்ச்சியாலே
வெறிகொண்டு நான் செய்த தவறினாலே
வீறு கொண்டு சீறி வந்த போலிசாரும்
விலங்கிட்டு அழைத்து சென்றார் நிலையம் நோக்கி
சுட்ட ரொட்டி உண்ணாமல் ஓடிவந்த
துயரத்தை கேட்க ஒரு நாதியில்லை

சுரண்டியினால் பட்ட சிறு காயம் பற்றி
சொல்லுகின்ற டாக்டர் ரிப்போட் ஏடுகொள்ள

வாக்கத்தால் வேறுபட்ட எங்களுக்கு.
வல்லரசு அன்று செய்த சொர்க்கவாசல்
சிறை கூடம் சென்று விட்டேன் உதைகள் வாங்க
செப்பிடவோ வார்த்தை யில்லை அந்நிலையை
என் கிழத்தி புலம்புகின்றாள் வெளியில் நின்று
இதயமெல்லாம் கொதிக்கிறது என்ன செய்வேன்?

அனுப வித்த வேதனைகள் போதவில்லை
அதனலே கொண்டு சென்றார் கோட்டுவாசல்
கடவுளுக்கு மறுபிறவி நீதி கூறும்
கருணை மிகும் கோட்டாரும் தீர்ப்பளித்தார்
கணக்கனையும் தாக்கியதால் எந்தனுக்கு
கடும் சிறைதான் புற்றுமாதம் - இல்லை யென்றால்
கட்ட வேண்டும் ஐயாயிரம் தெண்டக்காக
“கொடுமையிது குறைத்திடுங்கள்” பாவம் ஏழை.

குரல் கொடுக்க நாதியில்லை என்ன செய்வேன்
சுரண்டும் அந்த வாக்கம் தந்த தீர்ப்பை மீற
துணிவின்றி செல்லு கின்றேன் சிறையை நோக்கி
தொண்ணூறு நான் அங்கு பட்ட வாதை
தொடுத்தாலும் கவிதை தனில் இடமில்லை
வெளிவந்து விரைந்து விட்டேன் இல்லம் நோக்கி.
வெதும்புகிறாள், புலம்புகிறாள், என் அவளும்
“

வேதனை தான் என் செய்வேன் விட்டுச்சென்றாய்
வேலை தனை தரமறுத்து விரட்டியென்னை
வீதியிலே நிறுத்தி விட்டான் துரைமகனும்
சினையோடு நிற்கின்றேன் எட்டு மாதம்
சிறுங் குழவி கருத்தரித்த கிரகதோஷம்”

பேதையவள் பிதற்றுகின்ற மடமை எண்ணி
புன்னகையா? வெளிக்கிளம்பும் உள்ளம் நோக,
முக்காடு போட்டு எம்மை சுரண்டி வாழும்
முதலாளி வாக்கம் தரும் இந்தபாடம்
வாக்கத்தால் வேறுபட்ட எங்களுக்கு
வழி ஒன்று தேடச் சொல்லும் விடிவை நோக்கி.

மலைராணி

இக்பால் அலி

மிக இலேசான கைவிரல்களாய்
 தொடர்ந்து தழுவும் பிஞ்சு விரல்களாய்
 அழகு மிக்க கைவிரல்களாய்
 தானும்
 அதோ அந்தப் பெண்ணைப் போல
 அமர விரும்புகின்ற ஆசை
 நெஞ்சம் வலிக்க வலிக்க
 வயிறு எக்கியெக்கி
 குடல் நொந்து போய் கதறி அழுகின்ற
 ஆரவாரங்களெல்லாம் கேட்கிறது.

வழக்கம் போன்று
 தேயிலைக் கொழுந்தை
 கிள்ளி ஆய்கின்ற வருத்தமும்
 தேயிலை மரத்தண்டைப் போல
 கைகள் காய்ச்சி
 உதிரும் கொப்பளிக்கின்ற வெறுமையுமே
 விரவி நிற்கிறது.

தாய்மையின் மடியில்

குடம் ஏற்றிக் கும்பிடும்
 அழகுக் கலாசாரங்கள்
 கைக் கொட்டா தூரத்தில்
 கனியாக் கனவுகளாய்
 உருவறியா ஒன்றாய்
 இங்கே கண்ணுள் குத்துகிறது.

எம்மை அழகுபடுத்த யார் இருக்காங்க?
 என்ற அத்துப்பட்டியான கேள்விகளும்,
 அவறல்களும்
 ஒரு வித தளம்பல்தான் இங்கே

இனிமேலொரு
 அதிர்ச்சி தரும் பெண்ணாய் மாறி
 உலக அழகுராணிகளுக்கெல்லாம்
 சவால்விட்டு
 மலையக அழகு ராணியாக
 யாவற்றையும் கற்றறிந்த
 பேரழகியாகப் பேசுகிறேன்.

பொங்கு தமிழே பொங்கு

கம்பளை ரா. சேகர்

பொங்கு தமிழே பொங்கு
 என் இன்பத் தமிழே பொங்கு

அகிம்சை வாதங்கள்
 அடக்கு முறைகள்
 சிக்கிக் கொண்டதைக் கண்டு
 சாத்வீக போராட்டங்களுக்கு
 சாவு மணியடிப்பதைக் கண்டும்
 வேலியே பயிரை மேய்வதைக் கண்டும்
 தானே
 பொங்குகிறாய்...
 பொங்கு தமிழே பொங்கு
 என் இன்பத் தமிழே
 போராட்டம் ஓயும் வரை
 பொங்கு தமிழே பொங்கு

நவயுக நாயகர்களாய் நாம்

வெ. கணேசலிங்கம்

ஐயோ மலைகளே!
கொஞ்சம் பேசுங்கள்
உன் இரத்தினங்களை
அறியாமையெனும் அரக்கன்
வதை செய்கிறான்

மலைகளை பாதுகாப்போம் - என்ற
ஐ.நாவின் சட்டத்தையும் மறந்து
மலைகளை குடைந்து
தடைகளை இட்டு
விடைகள் தேடும்
நடை பிணமாகிவிட்டோம்.....

மேடுகள் பல ஏறி
ஓடுகலாயின நம் பாதங்கள்
நாடுகளும் போற்றவில்லை

அறியாமையில் வீழ்ந்து விட்ட
அட்பர்களென்று அம்பட்டமடித்தனர்.....

நம் உணவுகள் வெடித்து
உரிமைகள் பிறந்து
நாளைய விடியலின்
நல்லதோர்
நண்பராய் நடமாடுவோம்
தேயிலைச் செடி சோலையில்

துறத்தி வந்த வறுமையும்
முயற்சியென்னும் கைற்றாள்
தூக்கிலிட்டு மாய்திடுவோம்
நாம் நவயுகத்தின்
நாயகராய்
மாறிவிடுவோம்.

வாளை ஏந்து மலையக பெண்ணே

செல்வி. கு. வீஜிதா நவமணி

வாளை ஏந்து மலையக பெண்ணே
வாழ்க்கை என்ன நாம்.
வரியும் ஒலியுமா?
கற்பனை நிஜங்களாகுமா?
எண்ணமே வாழ்வாகுமா?
ஆட்டுவிப்பவன் ஒருவன்
ஆடுபவர்கள் நாம்
குழியில் விழுந்த நரியாகாமலிருக்க

வாளை ஏந்து மலையக பெண்ணே
இன்று பிள்ளைகள் மடுவத் தொடடியில்
நீ தூங்களாய் ஆனால்
உன் பிள்ளைகள் சொந்த வீட்டுக்
கட்டிலின் தூங்க வேண்டும்
லயின் வீடுகளோடு நீ
வயித்திருந்தாலும்

மாடி வீட்டில் உன்
மழலை விலையாட வேண்டும்யூ
வேண்டுமென்றால்
மலையக பெண்ணே வாலை ஏந்து

உனக்கு ஓர் வைகறை
உள்ளது
விதைக்குள் இருக்கும்
விருட்சத்தை பார்த்தாயா?
நாமும் விருட்சமாகலாம்
தோல்விப் படிகளை
வெற்றிப் படிகளாக்கு
தடைகளைப் சவாலாக்கு
நாலை நீயுமொரு தலைவி
அதற்கு
வாளை ஏந்து மலையக பெண்ணே.....!

புது விதி சமைக்கவா

குறிஞ்சித் தென்னவன்

ஆறடி மண்ணுங் கூட
 ஆம், இலை சொந்தமாக!
 ஆயினும் சுதந்திரப்
 பிரஜைகள் நாங்கள்
 மாறடிப் பவரெலாம்
 வருவரோ கூட
 மனைவி மக்களை
 மதிப்பரோ பின்னால்
 தோடி நிலல்கள் நாம்
 எங்களின் உழைப்பே
 தெய்வம், பயனோ
 எமக்கிலை யாகும்
 கூறிடு தோழா!
 இது விதி யா? லயக்
 கூடுறை வாழ்வா?
 புதுவிதி சமைக்கவா!

இமையச் சிரசினில் கொடி பொறித்தவனாம்
 இரும்புக் கொண்டு பெண் சிலை வடித்தவனாம்!
 எமையே சொல்வார் இலக்கிய வாதிகள்
 எத்துனை பெருமை ஆம், பயனென்ன?
 சுமைகள்! தேயிலைக் கூடை, உரங்கள்
 தூக்கிச் சுமந்து முதுகு வளைந்தோம்!
 நிமிர்ந்திடும் போதெலாம் நொறுக்கிடப்பட்டோம்
 நேயா! இதுதான் தலைவிதியா? சொல்!

ஆட்டக் காரனின் கையசை விஞ்சு
 அமைந்தாற் போல ஆடும் பொம்மையா?
 தோட்டத்தே வாழ் தொழிலாளர்கள்
 சொரணை யற்ற தசைபிண்டங்களா?
 கூட்டம் சேர்வதும், ஒருகல் வீச்சில்
 கூட... வெண்புறக்கும் காக்கைக் கூட்டமா?
 போட்டிடும் எச்சில் இலைகளை நக்கும்
 பெருமை கொள்ளும் நாய்கனா? இல்லை,

விண்ணியல் மாற்றம் அறிவு விரிந்தன
 வியப்பறும் சாதனை விளைந்திடும் காட்சிகள்!
 கண்ணால் காண்கிறோம் கம்ப்யூட்டர் யுகமதை
 கருத்தில் கொண்டோமா கால வளர்ச்சியை
 இன்னும் தோட்டச் சிறைகளே சொர்க்கமாய்
 எண்ணுவ தோ யிதை இயம்பிடிவ் வெட்கம்!

இன்னிலை மாற நம்நிலை உயர
 இயற்று புதுவிதி இது உன் கடமை!

நாட்டின் விதியை நம்மைக்கும் நிர்ணயிக்கும்
 வீட்டின் விதியை வேறொருவர் நிர்ணயிப்பார்!

ஊட்டும் கரங்களென்று உலகமெம்மை பாராட்டும்
 ஊட்டுவதற்கு வேறொருவர் உதவியைநாம் தேடுவதோ?

பாதை அமைத்தோம் பலபேர்கள் நடப்பதற்கு
 பேதைகளாய் பிறர் காட்டும் பொய்வழியை நம்புவதோ

மலையெல்லாம் தேயிலை வார்த்த எமது கரம்
 நிலைதளர்ந்து பிறர்கையின் நிறலில் ஒதுங்குவதோ

கல்லுடைத்து மெய்சோர்ந்து கட்டிடங்கள் தானமைத்தும்
 உள்ளும் புறம் இடிந்த ஓட்டுச்சுவர் நிலையோ?

இதுதான் விதியா ஏற்ப்பவர் சதியா?
 எண்ணிடு மெய்யுணர்வாலே
 புதுவிதி செய் இனி பொய்மைகள் சாரா
 புத்தணர்வுடன் செயற் படு நீ !

முடிவு இருள், கிழக்கில்
 முளைத்தெழும் பரிதியாலே
 ஓடிவிடும், இது இயற்கை
 உணர்த்திடும் பாடமாகும்
 முடிவு மடமை இருள்,
 முகிழ்த்திடும் அறிவினாலே
 ஓடிடும் சுதந்திரத்தின்
 உயர் மதிப்புணர்வாய் தோழா!

மறைந்த கவிஞர்
 கலாநிபுணர்
குறிஞ்சித் தென்னவனின்
 அச்சில் வராத
 கவிதை.

தந்துவியவர்
அந்தனி ஜீவா

மத்திய மகாண தமிழ் சாக்த்திய விழா - 2002

சீறந்த நூல்களுக்கான வீருது பெறும் எழுத்தாளர்கள்

கவிதை	மலரன்பன் 'மகாவெளியே மாநதியே'
நாவல்	மொழிவரதன் 'ஒரு நாடும் முன்று நன்பர்களும்'
சிறுகதை	மல்லிகை சீ. குமார் 'மனுஷியம்'
ஆய்வுக்கட்டுரை	சு. முரளிதரன் 'மலையக இலக்கிய தளங்கள்'
சிறுவர் இலக்கியம்	திருமதி ஜே.பி. ஜேசன் 'பாலருக்கேற்ற 12 சிறுகதைகள்'

சாதனையாளர்களுக்கான வீருது பெறும் சான்றோர்கள்

வைத்தியத்துறை	- டாக்டர் வி. விஜயகுமாரன்
சட்டத்துறை	- கே. சாந்திசுமார்
சிவில் திருவாகம்	
(உள்நாடு)	- கே. முருகேசு
(வெளிநாடு)	- கே. சுபால் சந்திர போல்
கல்வி	- டி. தனராஜ், எம்.வை.எம். முஸ்லிம்
விஞ்ஞானம்	- பேராசிரியர் பிரிட் கென்ட்ரிச்
வானொலி	- சீ. நடராஜசீவம்
சமூக சேவை	- பீதா போல் அந்தனி அலோசியஸ் கெல்பரஸ்
வர்த்தகம்	- ஆர். மனோகரன் (லக்கிலேண்ட்)
பத்திரிகை	- எஸ். ஏ. சீ. எம். குவால்தீன்
விளையாட்டு	- ஆர். மகேஸ்வரன்

கலைஞர்களுக்கான வீருது பெறும் கலைமாணிக்கங்கள்

ராஜா ஜென்கின்ஸ்	என். எஸ். சீவலிங்கம்
சந்தனம் சத்தியநாதன்	நாவாலியூர் நாகன் செல்லத்துரை
சீத்தி பரீதா நெய்னா முஹமத்	கலைவாணி மாணிக்கம்
பொன் பூபாலன்	

மத்திய மாகாண தமிழ் சாக்திய விழா குடும்பத்தினர்

விழாக் குழு

தலைவர் : கௌரவ வி. இராதகிருஷ்ணன், கல்வி அமைச்சர், மத்திய மாகாண சபை.
 உப தலைவர் : கௌரவ துரை. மதியகராஜா, தலைவர், மத்திய மாகாண சபை.
 செயலாளர் : திரு. வி. சாந்தகுமார், இணைப்பாளர், இந்து கலாசார அலுவல்கள்.

விழாக் குழுவினர்

கௌரவ எம். சிவஞானம், ம.மா.ச.உ.	கௌரவ வி. வெள்ளையன், ம.மா.ச.உ.
கௌரவ எஸ். நடராஜபிள்ளை, ம.மா.ச.உ.	கௌரவ கே.பி. கோவிந்தராஜ், ம.மா.ச.உ.
கௌரவ எம்.சிவலிங்கம், பா.உ.	கௌரவ ஆர். சரவணன், மா.ந.ச.உ.
திரு. எச்.எம். அபேவீர, செயலாளர், கல்வி அமைச்சு.	திரு. எம். துரைசாமி, அமைச்சரின் பிரத்தியேக செயலாளர்.
திரு. கே. சுந்தரமூர்த்தி, இணைப்பதிக்காரி.	திரு. ஜெயசிங்க, கணக்காளர், கல்வி அமைச்சு.
திரு. பி.சுரேஷ், பொரியியலாளர், கல்வி அமைச்சு.	திரு. எம். நீசா, உதவிச் செயலாளர், முஸ்லிம் கல்வி அமைச்சு.
திருமதி. எஸ். ரட்நாயக்க, உதவிப் பணிப்பாளர், திட்டமிடல் கல்வி அமைச்சு.	
திரு. எஸ். ஜோசப், மேலதிகக் கல்விப்பணிப்பாளர், ம.மா.கல்வி அமைச்சு.	
திரு. ஜெ.எஸ்.ஜெ. ஜோசப், உதவிச் செயலாளர், தமிழ் கல்வி அமைச்சு.	

விழா ஏற்பாட்டுச் செயற்குழுவினர்.

விழாக் குழு

தலைவர் - கௌரவ துரை. மதியகராஜா, பிரதம தவிசாளர், மத்திய மாகாண சபை.
 செயலாளர் - திரு.வி. சாந்தகுமார், இந்து கலாசார இணைப்பதிக்காரி மத்திய மாகாணம்.
 உறுப்பினர்கள்

திரு. சி. நடராஜா.	கலாநிதி துரை. மனோகரன்.	பேராசிரியர். வி. நந்தகுமார்.
திரு. அந்தனி ஜீவா.	திரு. ஆர். நித்தியானந்தன்.	

உப குழு

நிதி தொடர்பாடல்.

நிதிக்குழுத் தலைவர் - கௌரவ ஆர். சரவணன்.

திரு. பொ. சுரேஷ்.	திரு. ஏ. அரியரட்ணம்.	திரு. அ. துரைசாமிப்பிள்ளை.
திரு. பி. பாலசுப்பிரமணியம்.	திரு. ஆர். மகேஸ்வரன்.	திரு. எம்.எஸ். சுவாஸ்தீன்.
திரு. க.ப. சிவம்.	திரு. ஐ.ஏ. றசாக்.	திரு. எஸ். முத்தையா.
திரு. வி.பி. பாலசுப்பிரமணியம்	திரு. நாகலிங்கம் இரத்தினசபாபதி.	திரு. இரா. மனோகரன்.
திரு. சேகரன் சோமபாலன்.	திரு. என்.எஸ். சிவானந்தன்.	

ஊர்வலம்

பேராசிரியர். வி. நந்தகுமார்.	திரு. எம். முத்துக்குமார்.	திரு. கே. வி. இராமசாமி.
திரு. பி. பாலசுப்பிரமணியம்.	திரு. ஆர். மகேஸ்வரன்.	

நிகழ்ச்சி - மண்டப ஒழுங்கமைப்பு.

திரு. பொ. இராஜநாதன்.	திரு. எஸ். எஸ். இராஜேந்திரா.	திருமதி. இலங்கோ செல்வராணி.
செல்வி. இரா. சர்மிளாதேவி.	திரு. ராஜா ஜென்கின்ஸ்.	திரு. ஆர். சிவலிங்கம்.
திரு. எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி.	திரு. ரா. நித்தியானந்தன்.	

கலை நிகழ்ச்சிக் குழு

கலாநிதி. துரை. மனோகரன்.	செல்வி. ருப்ராணி ஜோசப்.	திரு. எஸ். பூபாலன்.
திரு. தேவதாசன் ஜெயசிங்.	திரு. சு. சிவஞானசுந்தரம்.	திரு. முத்து சம்பந்தர்.

நூல் வெளியீடு - தமிழர் வரலாறு.

திரு. அந்தனி ஜீவா.	திரு. எஸ். எம். ஏ. ஹஸன்.	திரு. சாரல் நாடன்.
கலாநிதி துரை. மனோகரன்.	செல்வி. இரா. சர்மிளாதேவி.	

நூல் வெளியீடு - சாகித்திய விழா மலர்.

திரு. இரா. அ. இராமன்.	திரு. தேவதாசன் ஜெயசிங்.	திருமதி. கமலினி கங்காதரன்.
திரு. கே. வெள்ளைச்சாமி.	திரு. எஸ். எஸ். இராஜேந்திரா.	

நிமிர்ந்த நடை, நேர் கொண்ட பார்வை,
எளிமையின் சின்னம், அமைதியின் இருப்பிடம்,
சிரித்த முகம், அனைவரையும் கவர்ந்திடும் பேச்சு,
நல்லதை செய்ய வேண்டும் என்ற வேட்கை,
எல்லோரையும் கட்டி அணைத்துச்
செயலாற்றும் பண்பு,
திறமைகள் அணைத்தும் ஒருங்கே அமைந்த
அறிவுச்சுடர்.
இத்தனைக்கும் சொந்தக்காரர்.

மாண்புமிகு அமைச்சர்
வே. இராதாகிருஷ்ணன்.

அட்டைப்படம் - செல்வன் தினேஷ்குமார் ராமு